

LIKKUTEI TORAH • THE CHASSIDISHE PARSHA

ראש השנה

Rosh Hashanah

The 7 maamarim of Likkutei Torah on the parsha.

The Hebrew and the translation

DEDICATED IN HONOR OF

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

Dedicated in honor of the Rebbe's father, Reb Levi Yitzchok

LikuteiTorah.com

THE CHASSIDISHE PARSHA

likuteitorah.com/likkutei-torah/rosh-hashanah/

Contents

ROSH HASHANAH

Maamar 1	דרושים לראש השנה ועשי"ת ויוהכ"פ	3
	Discourses for Rosh HaShanah, the Ten Days of Teshuvah and Yom Kippur: "Blow the Shofar at the New Month"	
Maamar 2	תקעו בחדש שופר כו'	25
	"Blow the shofar at the New Moon"	
Maamar 3	להבין המשנה [רפ"ד דרי"ה] י"ט של ר"ה שחל...	47
	"To understand the Mishnah: When the Yom Tov of Rosh HaShanah fell on Shabbos"	
Maamar 4	והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים...	81
	"And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded"	
Maamar 5	להבין ענין הפסוק מי אל כמוך וגו' שהוא...	135
	To Understand the Verse "Who Is a G-d Like You"	
Maamar 6	שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'	164
	A Song of Ascents: From the Depths I Have Called You, Havayah	
Maamar 7	יחיינו מיומים ביום השלישי יקימנו וגו' (בהושע סימן...)...	184
	"He Will Revive Us After Two Days"	

דרושים לראש השנה ועשיית ויוהכ"פ

Discourses for Rosh HaShanah, the Ten Days of Teshuvah and Yom Kippur: “Blow the Shofar at the New Month”

1 דרושים לראש השנה ועשיית [ועשרת ימי תשובה] ויוהכ"פ [ויום הכפורים]

Discourses for Rosh HaShanah, the Ten Days of Teshuvah and Yom Kippur

2 תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב.

“Blow the shofar at the new month (bachodesh), at the concealment (bakeseh), for the day of our festival; for it is a statute for Israel, a judgment of the G-d of Yaakov.”

הנה כל החדשים נקראו חדשי השנה משא"כ תשרי נק' חדש סתם חידוש כללי לכללות העולמות והתהוותם מאין ליש לפי שבו ר"ה [ראש השנה] שהוא בחי' ראש ומוחין של השנה.

Now, all the months are called “the months of the year,” whereas Tishrei is called simply “month” (chodesh): a general renewal (chiddush) for the worlds as a whole and their coming into being from nothing to something, because in it is Rosh HaShanah, which is the level of the head and brain (mochin) of the year.

כי הנה בחינת עולם שנה נפש שוה, שכמו שיש בנפש ראש ומוחין שבו גילוי כללות החיות וממנו נתפשט ונמשך באברים חיות פרטי לכל אבר

For the aspects of world, year and soul are alike: just as in the soul there are the head and brain, in which the life-force as a whole is revealed, and from it a particular life-force spreads out and is drawn into the limbs, to each limb

לפי מזגו ותכונתו כך הוא בעולם ושנה, עולם בחי' מקום ושנה בחי' זמן שבר"ה [שבראש השנה] הוא גילוי כללות החיות וממנו נמשך חיות פרטי לכל חודש

according to its temperament and nature, so it is in world and year — world being the dimension of space, and year the dimension of time: on Rosh HaShanah there is the revelation of the life-force as a whole, and from it a particular life-force is drawn to each month.

כי כל חודש הוא התחדשות החיות מאין ליש. אך בכל חדש הוא התחדשות חיות פרטי, ובר"ה [ובראש השנה] התחדשות חיות כללי לכל השנה,

For each month is a renewal of the life-force from nothing to something. But in each month it is the renewal of a particular life-force, and on Rosh HaShanah the renewal of a general life-force for the whole year.

[ועיין בפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך שנה כי י"ב ר"ח [ראש חודש] הם בחי' י"ב בקר ור"ה [וראש השנה] הוא בחי' והים עליהם מלמעלה ועמ"ש מזה בד"ה מי מנה עפר יעקב

(See the Pardes, in Erchei HaKinuyim, under the entry "Year": that the twelve Rosh Chodesh days are the level of the twelve oxen, and Rosh HaShanah is the level of "and the Sea was upon them, above." And see what is written on this in the discourse beginning "Who has counted the dust of Yaakov.")

ולכן הוא זמן התשובה כי התשובה נמשלה לים כמ"ש ברכות באיכה ע"פ סכותה באף ונמשלה התשובה לים כו' ובפ' ואתחנן דרפ"ט ב').

And therefore it is the time of teshuvah, for teshuvah is likened to the sea, as is written in Eichah Rabbah on the verse "You have covered [Yourself] with anger": teshuvah is likened to the sea, etc.; and in Parshas Va'eschanan, on page 289b.)

ובכל שנה מתחדש חיות כללי אחר, וחידוש זה הוא להיות גילוי מלכותו ית' בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] אפילו בעולמות עליונים.

And each year a different general life-force is renewed; and this renewal is so that there be a revelation of His Kingship, may He be blessed, the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin), even in the higher worlds.

אך הנה גילוי זה תלוי במעשה התחתונים וע"ז נאמר תקעו בחדש שופר כו'. וביאור ענין שופר

But this revelation depends on the deeds of the lower beings, and of this it is said, "Blow the shofar at the new month," etc. And the explanation of the matter of the shofar,

וגם ענין עשיית [עשרת ימי תשובה] שארז"ל [שאמר רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ דרשו ה' בהמצאו אלו עשיית [עשרת ימי תשובה] ולמה הימים האלו הם דוקא ימי תשובה.

and also of the matter of the Ten Days of Teshuvah — for our Sages, of blessed memory, said on the verse "Seek Havayah when He may be found": "These are the Ten Days of Teshuvah" — and why these days in particular are days of teshuvah.

הנה מלכותך מלכות כל עולמים כתיב פי' עולמים לשון העלם שקודם התהוות העולמות היה הוא ושמו בלבד, וכדי שיתהוו העולמות מאין ליש צמצם והעלים אור שפע א"ס ב"ה שלא יהיה רק גילוי מלכותו ית'

Now, it is written, "Your Kingship is the kingship of all worlds (olamim)"; the meaning is that olamim is a term of concealment (he'elem). For before the worlds came into being there was He and His Name alone; and in order that the worlds come into being from nothing to something, He contracted and concealed the light of the flow of the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, so that there would be only a revelation of His Kingship, may He be blessed

(ועמ"ש בביאור ע"פ מנורת זהב) שמגילוי מלכותו ית' לבד הוא שחיים וקיימים כל העולמות עליונים ותחתונים,

(and see what is written in the explanation on the verse "A menorah of gold"); for it is from the revelation of His Kingship, may He be blessed, alone that all the worlds, higher and lower, live and endure.

והנה צמצום זה אינו אלא לגבי העולמות אבל לגבי הקב"ה אין שום שינוי ח"ו [חס ושלום] וכמ"ש גם חשך לא יחשיך ואתה הוא ראשון כו'

Now, this tzimtzum (contraction) is only in relation to the worlds; but in relation to the Holy One, blessed be He, there is no change at all, G-d forbid, as it is written, "Even darkness does not darken," and "You are the first," etc.,

דכולא קמיה כלא חשיב, ונקרא המלך המרומם לבדו מאז פי' שהוא בבחי' לבדו כמאז וקודם שנברא העולם ומה שנמשך גילוי מדת מלכותו ית' הוא כמ"ש ה' מלך גאות לבש כו'

for "before Him everything is considered as nothing." And He is called "the King who alone was exalted from of old (me'az)": the meaning is that He is in the state of "alone," as of old, before the world was created. And the drawing forth of the revelation of His attribute of Kingship, may He be blessed, is as it is written, "Havayah reigns; He has clothed Himself in majesty," etc.:

שנתלבש בלבוש גיאות להיות מלך שמו נקרא שכך עלה ברצונו ית' להעלים ולהסתיר אור ושפע א"ס ב"ה בכדי שיתהוו עולמות בירידות והשתלשלות המדרגה עד שיהיה עוה"ז השפל הגשמי שבו נעשה משכן האדם

that He clothed Himself in a garment of majesty so that His Name would be called "King." For thus it arose in His will, may He be blessed, to hide and conceal the light and flow of the Infinite One, blessed be He, so that worlds would come into being by way of descents and a chain of descending levels (hishtalshelus), until there would be this lowly, physical world, in which the dwelling place of man was made,

כדי לאהפכא חשוכא לנהורא ויהי [ויהיה] יתרון האור הבא מן החשך (ע' [עיינן] בס"פ תצוה קפ"ז סע"א [סוף עמוד א] ועמ"ש סד"ה וידעת היום)

in order to transform darkness into light, so that there be the advantage of the light that comes from the darkness (see at the end of Parshas Tetzaveh [in the Zohar], 187, at the end of side a; and see what is written at the end of the discourse beginning "Know this day").

ומהו תכלית היתרון הזה של האור שמתוך החשך כך הוא רצון העליון ב"ה למעלה מבחינת חכמה והשגה ונקרא בזהר בריש הורמנותא דמלכא כו',

And what is the ultimate purpose of this advantage of the light that [comes] from within the darkness? Such is the Supernal Will, blessed be He, which is above the level of Chochmah (wisdom) and comprehension; and in the Zohar it is called "At the outset of the King's authority," etc.

והנה תחלת בריאת העולמות הי' [היה] כשעלה ברצונו מעצמו בחסד חנם כמו שכתוב כי אמרתי עולם חסד יבנה, אבל מאז והלאה הנה המשכת רצון זה תלוי במעשה התחתונים,

Now, the beginning of the creation of the worlds was when it arose in His will of itself, out of free kindness, as it is written, "For I said, the world shall be built with kindness"; but from then on, the drawing forth of this will depends on the deeds of the lower beings.

והנה עיקר זמן המשכת הרצון זה הוא בר"ה [בראש השנה] שבו התחדשות החיות כללי של שנה הבאה והמשכת החיות כללי של שנה שעברה הוא בבחי' הסתלקות בתחלת ליל ראש השנה,

And the main time of the drawing forth of this will is on Rosh HaShanah, on which there is the renewal of the general life-force of the coming year; and the drawing forth of the general life-force of the past year is in a state of withdrawal at the beginning of the night of Rosh HaShanah.

ולכן ר"ה [ראש השנה] הוא יום הדין שבו דנין את האדם על מעשיו שעברו בשנה שעברה כי להיות עוד התחדשות החיות כללי של שנה זו יש ע"ז כמה קטרוגים

Therefore Rosh HaShanah is the Day of Judgment, on which man is judged for his deeds that passed in the past year; for, as to there being once again a renewal of the general life-force of this year, there are many accusations about this

על האדם אם ראוי הוא לכך להיות נמשך ע"י רצון העליון ב"ה בגילוי מלכותו ית' מפני כמה פריקת עול שיש שאינם מקבלים עליהם תמיד עול מלכות שמים

against man, whether he is worthy of this — of [life-force] being drawn through the Supernal Will, blessed be He, in the revelation of His Kingship, may He be blessed — because of the many ways of casting off the yoke that there are: that they do not always accept upon themselves the yoke of the Kingdom of Heaven

באהבה וברצון כ"א [כל אחד / כל אחת] לפרקים ועתים מזומנים שזוכר את ממה"מ [מלך מלכי המלכים] הקב"ה משא"כ כל היום פונה למחשבתו כל אחד ואחד לפום מאי דידע בנפשיה, ובפרט מי שאינו נזהר הן בסומ"ר [בסור מרע] והן

with love and with will, but only at intervals and at set times, when one remembers the King of the kings of kings, the Holy One, blessed be He; whereas all the rest of the day each and every one turns to his own thoughts, "each according to what he knows in himself"; and especially one who is not careful both in "turning away from evil" and

בועשה טוב כאו"א [כל אחד ואחד] לפי מדרגתו שא"א להיות המשכת רצון העליון ב"ה לגילוי מלכותו ית' כשיש ח"ו [חס ושלום] פריקת עול מלכות שמים למטה מאחר שאין מקבלים עליהם עול מלכותו ית' ברצון

in "doing good," each and every one according to his level. For it is impossible for there to be a drawing forth of the Supernal Will, blessed be He, for the revelation of His Kingship, may He be blessed, when there is, G-d forbid, a casting off of the yoke of the Kingdom of Heaven below, since they do not accept upon themselves the yoke of His Kingship, may He be blessed, willingly

(ועמ"ש בד"ה יונתי בחגוי בענין יפתי הוד והדר לבשת משא"כ כשיש פריקת עול זהו בחינת אלכיש שמים קדרות ואזי אין גילוי רק מבחי' וממשלתך בכל דור ודור שהוא למטה מבחי' מלכותך שהמלוכה היא דוקא אשר ברצון קבלו עליהם)

(and see what is written in the discourse beginning "My dove, in the clefts," on the matter of "My fair one" [and] "You have clothed Yourself in glory and splendor"; whereas when there is a casting off of the yoke, this is the level of "I clothe the heavens in blackness," and then there is revelation only from the level of "and Your dominion is in every generation," which is below the level of "Your Kingship"; for kingship is specifically that which they accepted upon themselves willingly).

אלא שע"ז נאמר סומך ה' לכל הנופלים כו' להיות עיני כל אליך ישברו להיות השברון והתוחלת
But of this it is said, "Havayah supports all who fall," etc., so that there be "The eyes of all hope (yesaberu) toward You": that the hope (sivron) and expectation

אשר כל אדם ימשוך אחרי' [אחריה] ברצונו וחפצו הוא שיאיר ה' בלבו להיות מקבל עליו עומ"ש [עול מלכות שמים] באהבה ורצון, ועי"ז פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון

which every person pursues with his will and desire be that G-d shine in his heart, so that he accept upon himself the yoke of the Kingdom of Heaven with love and will. And through this, "You open Your hands and satisfy every living thing [with] will (ratzon),"

שהוא בחינת רצון העליון לגילוי מלכותו ית' והוא משביע לכל חי רצון ע"י פתיחת היודי"ן כי א"ת [אל תקרי] ידיך אלא יודי"ך כו',

which is the level of the Supernal Will for the revelation of His Kingship, may He be blessed; and He "satisfies every living thing [with] will" through the opening of the yuds, for "Do not read yadecha (Your hands), but yudecha (Your yuds)," etc.

ונמשך להיות צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו שאפילו בכל מעשיו שהוא בחי' עשייה גשמיות יומשך ויתפשט בחי' חסיד הוא חסד עליון ב"ה, ועמ"ש מזה בד"ה כי ההרים ימוש.

And [so] it is drawn down that "Havayah is righteous in all His ways and kind (chasid) in all His deeds": that even in "all His deeds," which is the level of physical action, the level of "kind" (chasid), which is the supernal Chesed (kindness), blessed be He, will be drawn down and spread forth. And see what is written on this in the discourse beginning "For the mountains may depart."

3 והנה הדרך להמשכת רצון העליון ב"ה להיות גילוי מלכותו ית' לקיום והתהוות העולמות הוא בכל השנה ע"י עסק התורה והמצות שהם הן רצונו וחכמתו ית'

Now, the way to draw down the Supernal Will, blessed be He, so that there be a revelation of His Kingship, may He be blessed, for the existence and coming into being of the worlds, is, throughout the year, through occupation with the Torah and the mitzvos, which are themselves His will and His wisdom, may He be blessed;

דהיינו רצון העליון המלוּבש בחכמה דאורייתא מחכמה נפקת שהם בחי' טעמי המצות שיתגלו לעתיד שהוא המשכת אור א"ס ב"ה הגנוז בכל מצוה לפי בחינתה וערכה,

that is, the Supernal Will clothed in Chochmah, for "the Torah comes forth from Chochmah"; these are the level of the reasons of the mitzvos, which will be revealed in the Time to Come, and they are the drawing forth of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, that is hidden in each mitzvah according to its level and worth.

ובדרך כלל הן המשכת אור א"ס ב"ה המלוּבש בחכמה עילאה, ועד"ז תיקנו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] לברך קודם כל מצוה בא"י [ברוך אתה ה'] אמ"ה [אלקינו מלך העולם] אשר קדשנו במצותיו וצונו כו' פי'

And in general, they are the drawing forth of the Infinite Light, blessed be He, that is clothed in supernal Chochmah. And along these lines our Sages, of blessed memory, instituted the blessing before every mitzvah, "Blessed are You, Havayah, our G-d, King of the world, who has sanctified us with His commandments and commanded us," etc. The meaning is:

כי הברכה וההמשכה מרצון העליון ב"ה להיות הוי' אלקינו ולהיות מלך העולם, הוא לפי אשר קדשנו במצותיו שהמשכת קדש העליון וחכמה עילאה הוא במצותיו עלינו

the blessing and drawing forth from the Supernal Will, blessed be He, so that Havayah be "our G-d" and that He be "King of the world," is according to "who has sanctified us with His commandments": for the drawing forth of the supernal holiness and supernal Chochmah is through His commandments to us.

ולכן נק' רמ"ח פקודין רמ"ח אברים דמלכא פי' אברין להיות מלכא, ואברין פי' המשכות כמו עד"מ שהאבר הוא המשכת והתפשטות החיות של הנפש בגוף מגילוי כללות

Therefore the 248 commandments are called "the 248 limbs of the King": that is, "limbs" for being King. And "limbs" means drawings-forth; as, by way of analogy, a limb is the drawing forth and spreading of the soul's life-force in the body from the revelation of the general

החיות שבראש ומוחין כך המצות הם המשכת בחינת חכמה עילאה שנמשך להיות בחינת מלך העולם (ועמ"ש בד"ה והיה לכם לציצית ומ"ש סד"ה בשעה שהקדימו ישראל נעשה).

life-force in the head and brain, so the mitzvos are the drawing forth of the level of supernal Chochmah, which is drawn down to become the level of "King of the world." (And see what is written in the discourse beginning "And it shall be to you for tzitzis," and what is written at the end of the discourse beginning "When Israel put 'we will do' first.")

וזהו ענין מצות צריכות כוונה שהמצות יש בהן ב' בחי'. הא' שכך הוא מצות המלך שצוה עלינו.

And this is the meaning of "mitzvos require intention (kavanah)": for the mitzvos have two aspects. The first: that such is the command of the King, which He commanded us.

והב' היא כוונתה שהם טעמי המצות שבהם ועל ידם נמשך אור א"ס ב"ה המלוכש בבחינת חכמה עילאה

And the second is its intention: that they are the reasons of the mitzvos, in which and through which the Infinite Light, blessed be He, clothed in the level of supernal Chochmah, is drawn down

(ועמ"ש מזה בד"ה ועתה יגדל נא), והוא ענין לשם יחוד קוב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתו שכינתו הוא בחי מצות המלך

(and see what is written on this in the discourse beginning "And now, I pray, let [the power] be great"). And this is the matter of "for the sake of the unification of the Holy One, blessed be He, and His Shechinah": His Shechinah is the level of the command of the King,

שהוא בחינת ממכ"ע [ממלא כל עלמין], וקב"ה [קודשא בריך הוא] הוא בחי קדוש ומובדל הוא בחי סוכ"ע הוא בחי המשכת אור א"ס ב"ה שנמשך במצוה זו, וצ"ל בבחי יחוד

which is the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin); and the Holy One, blessed be He, is the level of "holy and set apart," the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), the level of the drawing forth of the Infinite Light, blessed be He, that is drawn into this mitzvah. And they must be in a state of unity,

כי נעוץ סופן בתחלתן דהיינו ע"י שעושה המצוה מפני כי היא מצות המלך שורה ומתגלה בנפשו אור א"ס ב"ה הנמשך במצוה זו:

for "their end is wedged in their beginning": that is, by doing the mitzvah because it is the command of the King, the Infinite Light, blessed be He, that is drawn into this mitzvah rests and is revealed in his soul.

4 ב אך מי שפוגם בתורה ומצות הן בסור מרע והן בועשה טוב כל חד לפום מאי דידע בנפשיה ואי אפשר לו להמשיך רצון העליון ב"ה לגילוי מדת מלכותו ית',

2. But one who blemishes the Torah and the mitzvos, whether in “turning from evil” or in “doing good,” “each according to what he knows in himself,” and who cannot draw down the Supernal Will, blessed be He, for the revelation of His attribute of Kingship, may He be blessed:

הנה בזה הוא יתרון מעלת ראש השנה ועשיית [ועשרת ימי תשובה] שבהם ועל ידם יומשך רצון העליון ב"ה.

in this lies the advantage of the special quality of Rosh HaShanah and the Ten Days of Teshuvah, that in them and through them the Supernal Will, blessed be He, will be drawn down.

5 וביאור ענין זה הנה צריך להבין איך יש כח בתשובה לתקן כל הפגם שבביטול מ"ע [מצות עשה], כי הנה במצות ל"ת [לא תעשה] שאם עבר עבירה אחת קנה לו קטיגור א' וכו'

And the explanation of this matter: we need to understand how teshuvah has the power to repair all the blemish caused by neglecting the positive commandments. For with the prohibitions — where, if one committed one transgression, he acquired for himself one accuser, etc.,

כמו ששנינו בפרקי אבות מאחר שישוב אל ה' וירחמהו מעורר רחמים רבים למעלה והם בחיי מים טהורים שהכתוב אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וכתוב אם רחץ ה' כו'

as we learned in Pirkei Avos — once he “returns to Havayah, and He has compassion on him,” he arouses abundant compassion above; and these are the level of “pure waters,” of which the verse says, “And I will sprinkle pure water upon you, and you shall be pure”; and it is written, “When G-d will have washed,” etc.;

שעי"ז אומרים מחה והעבר פשעינו כו' שעי"ז הוא מוחה ומעביר הפשע והקטיגור, וכמאמר והרשעה כולה בעשן תכלה כי תעביר כו' כמו שכתוב ואת רוח הטומאה אעביר כו'.

for through this we say, “Erase and remove our transgressions,” etc.: through this He erases and removes the transgression and the accuser. And as in the saying, “And all wickedness will vanish like smoke, when You remove,” etc.; as it is written, “And I will remove the spirit of impurity,” etc.

אבל מ"ע [מצות עשה] שהם המשכות אברין דמלכא ומאחר שפגם וגרם חסרון השפעתם במה איפוא יתוקן ע"י התשובה להיות שלימות השפעתם ומילוי חסרונם.

But the positive commandments, which are the drawings-forth of the King's limbs — once he has blemished [them] and caused a lack in their flow, with what, then, will this be repaired through teshuvah, so that their flow be complete and their lack filled?

אך הנה כתיב ממעמקים קראתיך ה' פ"י שלהיות קראתיך מהעלם אל הגילוי להיות בחינת הוי

But it is written, "From the depths I have called You, Havayah." The meaning: for there to be "I have called You," from concealment into revelation, so as to be the level of Havayah,

דהיינו המשכות והשפעות בחי' אברי דמלכא הוא ע"י ממעמקים, דהיינו עומק העליון הוא רצה"ע [רצון

העליון] שלמעלה מעלה מבחי' השתלשלות המתגלה באתערותא דלתתא בעומקא דלבא רצה"ע [רצון

העליון] שבנפש

that is, the drawings-forth and flows of the level of the King's limbs, is through "from the depths": that is, the supernal depth, the Supernal Will that is far above the level of the chain of descending worlds (hishtalshelus), which is revealed through an arousal from below, in the depth of the heart, the supernal will that is in the soul;

דהיינו ע"י שיעמיק בלבו ענין המרירות בנפשו על גודל הפגם והחסרון שגרם ולצעוק אל ה' בצר לו

בבחי' צעק לבם שיהא הלב צועק (וכמ"ש ברבות בקהלת) (דפ"ז א')

that is, by his contemplating deeply in his heart the bitterness in his soul over the greatness of the blemish and the lack he has caused, and crying out to G-d in his distress, at the level of "their heart cried out," so that the heart cries out (as is written in Koheles Rabbah) (page 87a),

ע"פ דברתי אני אל לבי הלב צועק שנאמר צעק לבם אל אדני, ועיין בזהר שמות ד"כ ע"א מקרב איש

ולב עמוק מאד מאד מכאשר תוכל נפשו שאת מפני שאין כח בנפשו להכיל גודל המרירות,

on the verse "I spoke to my heart": "The heart cries out, as it is said, 'Their heart cried out to Adonai.'" And see in the Zohar, Shemos, page 20a. "From within a man, and a heart that is deep": very, very [deep], more than his soul can bear, because his soul has no strength to contain the greatness of the bitterness.

ולכן אין צעקה זו אלא בלב שכל מה שהנפש מכילה עדיין יוכל להוציא בשפתיו ורוח פיו משא"כ כשתגדל המרירות בנפשו במאד מאד עד שאין כח הנפש להכיל,

Therefore this cry is only in the heart: for whatever the soul can contain, he can still bring out with his lips and the breath of his mouth; whereas when the bitterness in his soul grows exceedingly great, until the soul has no strength to contain [it],

אזי א"א לכלוא את הרוח וצועק הלך וגעו עד שאין לו כח לדבר ולהוציא בשפתיו ורוח פיו ואין לו

then it is impossible to hold in the breath, and he cries out, "going along and lowing," until he has no strength to speak and to bring out [words] with his lips and the breath of his mouth, and he has nothing

אלא צעקת הלב לפי שנגעה עד מיצוי הנפש ממש וכמעשה דר"א [דרבי אלעזר] בן דרודייא שגעה בבכיה וצעקה עד שיצא נשמתו ממש,

but the cry of the heart, because it has reached the very draining-out of the soul; as in the story of Rabbi Elazar ben Durdaya, who wailed with weeping and crying out until his soul actually left him.

ולכן אמרו עליו יש קונה עולמו בשעה א' שבשעה א' של תשובה קונה כל עולמו בעוה"ב [בעולם הבא]

Therefore it was said of him, "There is one who acquires his world in a single hour": that in a single hour of teshuvah he acquires his entire world in the World to Come

(ולשון קונה עמ"ש ע"פ כי תקנה עבד עברי וע' בפע"ח [בפרי עץ חיים] בכוונת קונה הכל), אע"פ [אף על פי]

שלא היה בידו תורה ומצות מעולם לפי שע"י בחי' תשובה זו מעומקא

(and on the term "acquires," see what is written on the verse "If you acquire (tikneh) a Hebrew servant," and see in Pri Etz Chaim, on the intention of "who acquires (koneh) all"), even though he never had Torah and mitzvos in his hand. For through this level of teshuvah from the depth

דלבא בחרטה ועקירת הרצון במסירת הנפש ממש הרי ע"י ביטול רצון זה בבחינה זו גורם ומעורר

למעלה רצון העליון ב"ה שלמעלה מעלה מבחי' השתלשלות, ולכן אמרו רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה]

במקום שבע"ת [שבעלי תשובה] עומדים כו' דמשכין ליה בחילא יתיר.

of the heart, with remorse and the uprooting of the will, with actual self-sacrifice (mesirus nefesh) — through this nullification of the will at this level, he causes and arouses above the Supernal Will, blessed be He, which is far above the level of hishtalshelus. And therefore our Sages, of blessed memory, said, "In the place where baalei teshuvah stand," etc., for "they draw it down with greater force."

והענין כי רצון העליון יש לו ב' בחינות הא' המלוכש בחכמה שהיא ראשית ההשתלשלות (ועמ"ש בענין עבדים היינו לפרעה ויוציאנו כו' שהלבישו כו' ע"ש)

The explanation is that the Supernal Will has two levels. The first is [the will] clothed in Chochmah, which is the beginning of the hishtalshelus (and see what is written on the matter of "We were slaves to Pharaoh, and He took us out," etc., that they clothed, etc.; see there);

שבחינת רצון זה נמשך ע"י תורה ומצות שהן הן רצון העליון ב"ה המלוכש בחכמה דאורייתא מחכמה נפקת והוא נמשך ע"י מעלת ומדרגת צדיקים גמורים המקיימים תורה ומצות כל ימיהם לעולם

for this level of will is drawn down through Torah and mitzvos, which are themselves the Supernal Will, blessed be He, clothed in Chochmah, for "the Torah comes forth from Chochmah"; and it is drawn down through the virtue and rank of the perfectly righteous, who fulfill Torah and mitzvos all their days, always,

ולא פגמו בהם ח"ו [חס ושלום], והב' הוא בחי' רצון העליון שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות ואינו מלוכש כלל בבחי' חכמה עילאה

and have not blemished them, G-d forbid. And the second is the level of the Supernal Will that is far above the order of hishtalshelus and is not clothed at all in the level of supernal Chochmah;

והוא בחי' גלגלתא דחפיא על מוחא, עד"מ דג' חללי דגלגלתא הם משכן חכמה ובינה ודעת ועצם החופף על המוחין שאינו משכן המוחין כלל הוא הנקרא גלגלתא, כך עד"מ בחי' רצון זה הוא למעלה מעלה ממשכן חב"ד [חכמה בינה ודעת]

and it is the level of "the skull (gulgulta) that covers over the brain." By way of analogy: the three cavities of the skull are the seat of Chochmah, Binah and Daas, while the bone that covers over the brain (mochin), which is not the seat of the brain at all, is what is called the skull. So, by way of analogy, this level of will is far above the seat of Chochmah, Binah and Daas;

והוא המתגלה בבע"ת [בבעלי תשובה] ע"י עומקא דלבא שהוא ג"כ בחי' רצון העליון שבנפש שהוא למעלה מכדי שתוכל נפשו שאת

and it is what is revealed in baalei teshuvah through the depth of the heart, which is also the level of the supernal will that is in the soul, which is beyond what his soul can bear;

והוא בחי' רעותא דלבא שעל ידי רצון זה העליון שלמעלה מעלה מהשתלשלות המתגלה בנפשם מתמלא כל החסרונות והפגמים שבביטול מ"ע [מצות עשה] שיסודתה בהררי קדש מחכמה עילאה,

and it is the level of "the desire of the heart" (re'usa deliba): through this supernal will, far above hishtalshelus, revealed in their soul, all the lacks and blemishes from the neglect of the positive commandments, whose "foundation is in the holy mountains," from supernal Chochmah, are filled.

וכמשל הנהר הנחרב ויבש שכשרוצין למלאותו חופרין בעומק במעיין ומקור הנובע שעיי' חוזר ומתמלא הנהר, כך עיי' גילוי בחינת רצון העליון ב"ה שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות מתמלא ומשלים כל החסרונות והפגמים,

It is like the analogy of a river that has been laid waste and dried up: when they want to fill it, they dig deep, at the spring and the welling source, and through this the river fills again. So, through the revelation of the level of the Supernal Will, blessed be He, which is far above the order of hishtalshelus, all the lacks and blemishes are filled and made whole.

וזהו ממעמקים קראתיך ה' שעיי' בחי' ממעמקים קראתיך להיות המשכת הוי' מאחר שנתגלה בחינת המקור והמעיין הנובע, וזהו סלח לנו אבינו

And this is "From the depths I have called You, Havayah": through the level of "from the depths," "I have called You," so that there be a drawing forth of Havayah, once the level of the source and the welling spring has been revealed. And this is "Forgive us, our Father,"

כי חטאנו דלכאורה אינו מובן מהו כי חטאנו וכי זה הוא נתינת טעם על הסליחה והל"ל [והוה ליה למימר] סלח לנו אבינו על אשר חטאנו,

"for we have sinned." For at first glance it is not understood: what is [meant by] "for we have sinned"? Is this a reason given for forgiveness? It should have said, "Forgive us, our Father, for what we have sinned."

אך עם הנ"ל יובן שלפי שחטאנו וחסרנו המשכת השתלשלות אור א"ס ב"ה במצותיו ותורתו לכך סלח לנו לעורר מקור הרחמים והסליחות

But with what was said above it will be understood: because we have sinned, and have diminished the drawing forth, by way of hishtalshelus, of the Infinite Light, blessed be He, through His commandments and His Torah, therefore "forgive us," to arouse the source of compassion and forgiveness,

דהיינו גילוי רצון העליון ב"ה שלמעלה מעלה מסדר השתלשלות כדי למלאות כל החסרונות, וזהו סלח לנו שהחזרת הרצון אינו אותו הרצון שהיה תחלה

that is, the revelation of the Supernal Will, blessed be He, which is far above the order of hishtalshelus, in order to fill all the lacks. And this is "forgive us": for the restoration of the will is not the same will that there was at first,

שהרי אותו הרצון נסתלק ע"י החטא ועון ואיך יחזור ויומשך אלא שהחזרת הרצון והסליחה נמשך מרעוא דכל רעוין היינו מה שלמעלה מעלה מבחינת רצון המלוכש בחכמה ועמ"ס סד"ה ועשית ציץ,

for that will has withdrawn because of the sin and iniquity, and how could it return and be drawn down? Rather, the restoration of the will, and the forgiveness, are drawn from "the Will of all wills," that is, from what is far above the level of the will clothed in Chochmah. And see what is written at the end of the discourse beginning "And you shall make a tzitz."

וזהו כי עמך הסליחה למען תורא כי הסליחה הוא גילוי רצון העליון שלמעלה מהשתלשלות שהוא בחי' עמך ממש וכעין מ"ש

And this is "For with You is forgiveness, so that You may be feared": for forgiveness is the revelation of the Supernal Will that is above hishtalshelus, which is truly the level of "with You"; and similar to what is written,

כי עמך מקור חיים שמקור כל החיים וחיי החיים נמשכים ממקורא דכולא למעלה מסדר ההשתלשלות ובגילוי הסליחה ורצון העליון בבחינה זו

"For with You is the source of life": that the source of all life, and the life of life, is drawn from the source of all, above the order of hishtalshelus. And with the revelation of forgiveness and of the Supernal Will at this level,

אזי למען תורא שיש קיום לבחי' היראה שממדת מלכותו ית' שמבלעדי גילוי רצון העליון ובחי' סליחה אין קיום לגילוי מלכותו ית' למי שפגם בתורה ומצות:

then "so that You may be feared": that there be endurance for the level of awe that comes from His attribute of Kingship, may He be blessed; for without the revelation of the Supernal Will and the level of forgiveness, there is no endurance for the revelation of His Kingship, may He be blessed, for one who has blemished the Torah and mitzvos.

6 ג והנה גילוי בחינה זו ורצון זה הוא מתגלה בר"ה [בראש השנה] שהוא בחי' ראש וגלגלתא דחפא על מוחא שהוא למעלה מעלה ממשכן חכמה בינה ודעת

3. Now, the revelation of this level and this will is revealed on Rosh HaShanah, which is the level of the head, and of the "skull (gulgulta) that covers over the brain," which is far above the seat of Chochmah, Binah and Daas;

וגם בעשרת ימי תשובה שבכל עשיית [עשרת ימי תשובה] אומרים המזמור ממעמקים קראתיך, ולכן תקעו בחדש שופר פי' תקעו תקיעה הוא קול פשוט היוצא מהבל הלב מפנימיותו

and also in the Ten Days of Teshuvah, for throughout the Ten Days of Teshuvah the psalm "From the depths I have called You" is said. And therefore, "Blow (tik'u) the shofar at the new month": the meaning of tik'u is the tekiah, which is a simple sound that comes out of the breath of the heart, from its innermost part;

והוא בחי' צעקת הלב היוצאת מפנימית הלב שלמעלה מעלה מהחכמה שא"א להוציא בשפתיו בדבור, שהדבור נמשך מבחי' חכמה כמ"ש ה' בחכמה יסד ארץ,

and it is the level of the cry of the heart that comes out of the inner part of the heart, which is far above Chochmah, [a cry] that cannot be brought out with the lips in speech; for speech is drawn from the level of Chochmah, as it is written, "Havayah founded the earth with Chochmah."

ועל זה נאמר שמעה בקולי פי' בקולי מה שבתוך קולי דהיינו תוכיותו ופנימיותו שהוא בחי' פנימיות הלב משא"כ הקול עצמו נמשך מחיצוניות הלב שלמטה מן החכמה ודעת,

And of this it is said, "Hear my voice (bekoli)": the meaning of bekoli is what is within my voice, that is, its inwardness and inner dimension, which is the level of the inner dimension of the heart; whereas the voice itself is drawn from the outer dimension of the heart, which is below Chochmah and Daas.

וזהו בחדש פירוש חדוש העולמות מאין ליש המתחדשים בכל ר"ה [ראש השנה] בדבר ה' ורוח פיו ית' הוא ע"י תקיעה

And this is [the meaning of] bachodesh: the renewal (chiddush) of the worlds from nothing to something, which are renewed every Rosh HaShanah through "the word of Havayah" and "the breath of His mouth," may He be blessed, is through the tekiah,

שהיא המשכת פנימיות עונג ורצון העליון ב"ה שלמעלה מעלה מבחי" החכמה המתגלה בבחי' שופר שהוא ענין שפרו מעשיכם בחי' שפרה שמשפרת את הולד

which is the drawing forth of the inner dimension of the Supernal Delight and Will, blessed be He, which is far above the level of Chochmah, revealed through the level of the shofar. This is the idea of "make your deeds beautiful (shapru)," the level of Shifrah, who "makes the newborn beautiful (meshaperes)"

(וזהו שם ה' אחת שפרה היינו ה' עילאה דשם הוי' ומבואר במ"א ע"פ לך לך שבבחינת ה', זה יש התגלות בחינה עליונה שלמעלה גם מהיו"ד וברכות פרשה שמות פ' א' ובקהלת בפסוק טוב שם משמן טוב ד"א [דבר אחר] שפרה שהעמידה ישראל כו')

(and this is "the name of hei achas (the one) was Shifrah": that is, the upper hei of the Name Havayah. And it is explained elsewhere, on the verse "Go for yourself," that in the level of hei there is a revelation of a higher level, above even the yud. And in the Rabbah on Parshas Shemos, section 1, and on Koheles, on the verse "A good name is better than good oil": "Another explanation: Shifrah, for she established Israel," etc.;

ברוחו שמים שפרה באיוב סימן כ"ו ופרש"י [ופירש רש"י / ופירוש רש"י] שפרה איהל, והרמב"ן [והרבי משה בן נחמן] פ"י שפר ותקן להעביר מעליהם הענן כו' וכל בחינות אלו שייך בר"ה [בראש השנה] שאז הוא התגלות המדות עליונות הנק' שמים והיינו ע"י בחי' השופר. וכמו ששפרה העמידה ישראל.

"By His breath the heavens are beautiful (shifrah)" — in Job, chapter 26 — and Rashi explains shifrah as "He spread [them] like a tent," and the Ramban explains: He made [them] beautiful and set [them] in order, removing the cloud from upon them, etc. And all these aspects pertain to Rosh HaShanah, for then is the revelation of the supernal attributes (middos), which are called "heavens"; and this is through the level of the shofar. And just as Shifrah established Israel,

כך נאמר בשופר כי חק לישראל הוא וזהו שנק' מיילדות העבריות ששרש המשכה זו היא מבחי' בעבר הנהר היוצא מעדן כמ"ש בפ' אמור צ"ט א' והיינו מבחי' מקור התענוג עליון כי עמך מקור חיים שמשם נמשך להיות משפרת את הולד),

so it is said of the shofar, "for it is a statute for Israel." And this is why they are called "the Hebrew (ivriyos) midwives": for the root of this drawing forth is from the level of "beyond (be'ever) the river," the river that "goes out of Eden," as is written in Parshas Emor [in the Zohar], 99a; that is, from the level of the source of supernal delight — "for with You is the source of life" — from which it is drawn down so as to "make the newborn beautiful"),

דהיינו שבחיי ענג העליון ורצון העליון שלמעלה מסדר ההשתלשלות יהיה בבחי' גילוי להיות גילוי מלכותו ית' למטה,

that is, that the level of the Supernal Delight and the Supernal Will, which is above the order of hishtalshelus, be in a state of revelation, so that there be a revelation of His Kingship, may He be blessed, below.

וזהו עלה אלקים בתרועה הוי' בקול שופר פי' שהתעלות אלקים מלמטה למעלה יהיה בתרועה בבחינת חיבה וריעות, והמשכת הוי' מלמעלה למטה יהיה בקול

And this is "Elokim has gone up with a teruah, Havayah with the sound of the shofar": the meaning is that the ascent of Elokim from below to above will be with a teruah, in the manner of affection and friendship (re'us); and the drawing down of Havayah from above to below will be with the sound

שופר בבחינת ענג העליון להמשיך תרועת מלך בו שיהיה נמשך עלינו ענג וחיבה וריעות של מלכותו ית', ואזי כתיב ויהי בישורון מלך כו'

of the shofar, in the manner of the Supernal Delight, to draw down "the King's teruah (friendship) is in him": that there be drawn down upon us the delight, affection and friendship of His Kingship, may He be blessed. And then it is written, "And He was King in Yeshurun," etc.,

יחד שבטי ישראל שבטי מלשון ענפים כלומר שאפילו בחינת ענפים מתפרדים יהיו יחד בחינת יחד עליון להיות יחד לבבינו כו'

"together, the tribes (shivtei) of Israel." Shivtei is a term for branches; that is to say, even the level of separate branches will be together, in the level of supernal unity, so that there be "unite our hearts," etc.

(ועמ"ש מענין פי' יחד לבבינו בד"ה מי מנה עפר יעקב ועי' [ועיין] מענין תקעו בחדש שופר בכסה כו' בפ' וירא קי"ד א' ב' תצוה קפ"ד א' קפ"ו א' אמור צ"ט פנחס רל"א שופטים ער"ה א' נשא קכ"א ב' פקודי רס"ז ב' רבות אמור פכ"ט).

(And see what is written on the meaning of "unite our hearts" in the discourse beginning "Who has counted the dust of Yaakov." And see on the matter of "Blow the shofar at the new month, at the concealment," etc., [in the Zohar,] Parshas Vayera, 114a and b; Tetzaveh, 184a, 186a; Emor, 99; Pinchas, 231; Shoftim, 275a; Naso, 121b; Pekudei, 267b; Rabbah, Emor, section 29.)

אך הנה ר"ה [ראש השנה] הוא יום הדין שדנין את האדם על מעשיו משנה שעברה כי להיות ענג ורצון העליון

However, Rosh HaShanah is the Day of Judgment, on which man is judged for his deeds of the past year; because, for there to be the Supernal Delight and Will

בגילוי מלכותו צריך לפשפש על מה יחול הענג ובמה יתענג בגילוי מלכותו אם הי' [היה] פריקת עול מלכותו ית' ע"ז יש כמה מניעות וכמה קטרוגים כו',

in the revelation of His Kingship, one must examine on what the delight will rest and in what He will take delight in the revelation of His Kingship. If there was a casting off of the yoke of His Kingship, may He be blessed, there are many hindrances and many accusations about this, etc.

ולזה הם עשיית [עשרת ימי תשובה] להיות בבחי' ממעמקים לעורר רצון העליון וענג העליון בל יהא מונע כו'.

And for this there are the Ten Days of Teshuvah: to be at the level of "from the depths," to arouse the Supernal Will and the Supernal Delight, so that there be nothing to hold it back, etc.

ועשרה ימים אלו הם כנגד עשר כחות הנפש שהם שכל ומדות כו' (ועמ"ש מזה סד"ה ולא אבה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם וסד"ה כי ביום הזה יכפר):

And these ten days correspond to the ten powers of the soul, which are intellect and emotive attributes (middos), etc. (And see what is written on this at the end of the discourse beginning "But Havayah your G-d would not listen to Bilam," and at the end of the discourse beginning "For on this day He will atone.")

7 בכסה ליום חגנו. פי' כי הנה הרצון העליון שמתגלה בר"ה [בראש השנה] הוא ע"י בכסה שהוא בחי'

ההסתלקות שבתחלת ליל ר"ה [ראש השנה]

"At the concealment (bakeseh), for the day of our festival." The meaning: the Supernal Will that is revealed on Rosh HaShanah comes through bakeseh, which is the level of the withdrawal at the beginning of the night of Rosh HaShanah,

שהוא זמן הסתלקות החיות כללי של שנה שעברה ובר"ה [ובראש השנה] על ידי התפללות והתקיעות הוא מתחדש חיות כללי אחר ומתעלה בעילוי אחר עילוי מר"ה [מראש השנה] ועד יוהכ"פ [יום הכפורים] שאז בנעילה הוא גמר העליות והוא זמן גמר הסליחה,

which is the time of the withdrawal of the general life-force of the past year; and on Rosh HaShanah, through the prayers and the shofar blasts, a different general life-force is renewed, and it rises, ascent after ascent, from Rosh HaShanah until Yom Kippur, when at Ne'ilah is the completion of the ascents, and it is the time of the completion of forgiveness.

ואזי כתיב לפני ה' תטהרו למעלה מבחי' הוי' כנ"ל עד שמזה נמשך ליום חגיגו הוא חג הסוכות

And then it is written, "Before Havayah you shall be purified": above the level of Havayah, as mentioned above; until from this it is drawn down to "the day of our festival," which is the festival of Sukkos,

שהוא זמן שמחתנו התגלות השמחה, ותהיה השמחה גדולה לאלקים ביתר שאת בגילוי רצון העליון ב"ה ע"י בחי' בכסא שהוא ההסתלקות שבתחלת ליל ר"ה [ראש השנה], וכמשל היוצא מן השביה ששמחתו הוא ביתר שאת ובכפלים,

which is "the time of our rejoicing," the revelation of joy. And the joy will be great for G-d, with surpassing excellence, through the revelation of the Supernal Will, blessed be He, by way of the level of bakeseh, which is the withdrawal at the beginning of the night of Rosh HaShanah; like the analogy of one who goes free from captivity, whose joy is with surpassing excellence, and doubled.

ולכן כתיב ושאתם מים בששון שהוא ענין ניסוך המים בחג על המזבח שהם המשכת גילוי מים טהורים שאמר הכתוב וזרקתי כו':

Therefore it is written, "And you shall draw water with joy," which is the matter of the water libation on the altar on the Festival; they are the drawing forth of the revelation of the "pure waters" of which the verse says, "And I will sprinkle," etc.

8 כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב. הנה ישראל הוא בחי' כי שרית עם אלקים כו' דהיינו שכבר נעשה שר ומושל על בחי' אלקים

"For it is a statute for Israel, a judgment of the G-d of Yaakov." Now, Israel is the level of "for you have striven (sarisa) with Elokim," etc.: that is, he has already become a prince (sar) and ruler over the level of Elokim,

שהוא בחי' צמצום והסתתר פנים להיות גילוי עוה"ז ותענוגיו שכבר נתפשטה נפשו האלקית מלבושים צואים ואתהפכא מחשוכא לנהורא ומואס ברע, ובוחר בטוב מצד רצון נפשו האלקית שהיא המושלת בקרבו ובבחי' זו

which is the level of tzimtzum and the hiding of the Face, so that this world and its pleasures may be revealed; for his G-dly soul has already stripped off the "soiled garments," and has been transformed from darkness into light, and he despises evil and chooses good by virtue of the will of his G-dly soul, which is the ruler within him. And at this level,

כי חק כו' שנמשך לו ברי"ה [בראש השנה] מבחי' גלגלתא ורצון עליון להיות חק ומזון לכל השנה, כי חק הוא לשון מזון כמ"ש הטריפני לחם חקי

"for it is a statute," etc.: that there is drawn to him on Rosh HaShanah, from the level of the gulgal-ta and the supernal will, a "statute" (chok) and sustenance for the whole year. For chok is a term for sustenance, as it is written, "Feed me my allotted bread (lechem chuki)";

וגם חק לשון קביעות וגם חק לשון חקיקה והוא ענין גליף גליפו בטהירו עילאה שהוא בחי' אותיות שבחקיקה שהם בחי' כלים

and chok is also a term for permanence, and chok is also a term for engraving (chakikah); and this is the matter of "He engraved engravings in the supernal luster (tehiru ila'ah)," which is the level of engraved letters, which are the level of vessels

(ומשם שרש הנשמה כמאמר נשמה שנתת בי טהורה היא שנמשכה מבחי' טהירו עילאה ועמ"ש ע"פ וכעצם השמים לטהר), כך תהיה נפשו בחי' כלי ומשכן

(and from there is the root of the soul, as in the saying, "The soul that You have given me, it is pure (tehorah)": for it is drawn from the level of tehiru ila'ah; and see what is written on the verse "And like the very heavens for purity (latohar)") — so his soul will be a vessel and a dwelling

להשראת אור א"ס ב"ה בקרבו ובקביעות שכל ימיו תמיד ולעולם תהי' [תהיה] בבחינת ביטול אליו ית' ויהיה בבחי' מרכבה לשבתו להיות תורתו אומנתו יומם ולילה

for the resting of the Infinite Light, blessed be He, within him, and with permanence: that all his days, constantly and forever, it will be in a state of self-nullification (bittul) toward Him, may He be blessed; and he will be a chariot (merkavah) for His dwelling, so that his Torah is his occupation day and night,

לא פסיק פומי' [פומיה] מגירסא וברשפי אש כשלהבת העולה מאליה לדבקה בו בתפלה וכיוצא בזה שכל דבוריו ומעשיו ומחשבותיו יהיו לה' בבחי' התקשרות חב"ד [חכמה בינה ודעת] בחב"ד [בחכמה בינה ודעת] כו'

his mouth never ceasing from study; and with fiery flashes, like a flame that rises of itself, to cleave to Him in prayer; and the like: that all his words, deeds and thoughts be for G-d, in a state of the binding of Chochmah, Binah and Daas with Chochmah, Binah and Daas, etc.;

שזהו חיותו וקיומו כל ימי חלדו כמזון המחיה את הגוף ועליו יחיה האדם ועמ"ש ע"פ וככלה תעדה כליה, משא"כ בחי' יעקב יו"ד עקב שעדיין נפשו האלקית יורדת בעקב להתלבש בלבושי העוה"ז

for this is his life and his existence all the days of his life, like food that gives life to the body, and by which man lives. And see what is written on the verse "And as a bride adorns herself with her jewels." Whereas the level of Yaakov is yud akev, "yud [and] heel": his G-dly soul still descends into the heel, to clothe itself in the garments of this world,

אלא שהוא בבחי' אתכפייא ויש בזה עליות וירידות ומלחמה כו' כי לאום מלאום יאמץ כו'

but he is at the level of iskafya (subjugation), and in this there are ascents and descents and war, etc., for "one people shall prevail over the other people," etc.;

ואלמלא הקב"ה עוזרו כו' ובבחי' זו נמשך משפט דאיהו רחמי להמשיך לו רחמים עליונים על כל השנה להיות הקב"ה עוזרו לאכפייא כו'

"and were it not that the Holy One, blessed be He, helps him," etc. And at this level there is drawn down mishpat (judgment), which is compassion, to draw down for him supernal compassion for the whole year, so that the Holy One, blessed be He, will help him to subdue, etc.

(ועיין ברכות באסתר בפסוק ויהי בימי. הוא ה' אלקינו בכל הארץ משפטיו שמדת רחמיו לעולם ועמ"ש ע"פ ציון במשפט תפדה), וכל זה נמשך כר"ה [בראש השנה]

(And see Esther Rabbah, on the verse "And it came to pass in the days of": "He is Havayah our G-d; His judgments are in all the earth" — that His attribute of compassion is forever. And see what is written on the verse "Zion shall be redeemed with judgment.") And all this is drawn down on Rosh HaShanah.

ולכן נקרא החדש תשרי אותיות ישרת דהיינו בחי' ישרת לבב דהיינו ליישר הלבבות שיהיה בכל לבבך
בשני יצריך שימושך

Therefore the month is called Tishrei, the letters of yishras: that is, the level of “uprightness (yishras) of heart,” that is, to make the hearts upright, so that there be “with all your heart” — with both your inclinations — so that there be drawn down

גילוי רצון העליון ב"ה למטה מטה עד שאפילו היצר הרע יהי' [יהיה] בבחי' אתכפייא כו', ועמ"ש סד"ה
כי תשמע בקול בענין לעשות הישר בעיני ה' אלקיך:

the revelation of the Supernal Will, blessed be He, far below, until even the evil inclination will be at the level of iskafya (subjugation), etc. And see what is written at the end of the discourse beginning “When you listen to the voice,” on the matter of “to do what is upright in the eyes of Havayah your G-d.”

תקעו בחדש שופר כו'

“Blow the shofar at the New Moon”

1 תקעו בחדש שופר כו'. פי' בחדש זמן חידוש לבנה שמתחדשת בר"ח [בראש חודש] הוא ר"ה [ראש השנה] שאז הוא חידוש מעשה בראשית זה היום תחלת מעשיך כו'.

“Blow the shofar at the New Moon,” etc. The meaning of “at the New Moon” (bachodesh): the time of the renewal of the moon, which is renewed on Rosh Chodesh. This is Rosh HaShanah, for then is the renewal of the work of creation: “This day is the beginning of Your works,” etc.

והנה בכ"ה באלול נברא העולם ור"ה [וראש השנה] הוא יום ו' לבריאת העולם יום בריאת אדה"ר [אדם הראשון], וצ"ל למה אין עושין ר"ה [ראש השנה] בזמן חידוש העולם ממש שהוא יום ראשון למע"ב [למעשה בראשית].

Now, the world was created on the twenty-fifth of Elul, and Rosh HaShanah is the sixth day of the world's creation, the day of the creation of Adam, the first man. And we need to understand why Rosh HaShanah is not made at the time of the actual renewal of the world, which is the first day of the work of creation.

אך דכתיב בראשית ברא אלקים אלקים מדת הצמצום שמתחלה עלה במחשבה לברוא במדה"ד [במדת הדין] ראה שאין העולם מתקיים שיתף עמו מדה"ר [מדת הרחמים] פי' מתחלה היה

However, it is written, “In the beginning Elokim created”: Elokim is the attribute of tzimtzum (contraction), for at first it arose in [His] thought to create with the attribute of judgment; He saw that the world would not endure, [and] He joined the attribute of mercy with it. The meaning is that at first there was

מדת הדין מדת הצמצום לצמצם ולהעלים אור א"ס ב"ה שכשמו כן הוא אין לו סוף כו'

the attribute of judgment, the attribute of tzimtzum, to contract and conceal the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, who, as His name is, so is He: He has no end, etc.,

שיתגלה העולם ליש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] ונגלה ונראה לעיני בשר גשמי והוא ענין בראשית ברא שלשון ברא נופל על דבר שהוא נברא יש מאין, ולכאורה אינו מובן

so that the world be revealed as a yesh (something), a thing by itself, revealed and seen by physical eyes of flesh. And this is the matter of "In the beginning ... created": the word bara (created) applies to a thing that is created something from nothing (yesh me'ayin). Yet seemingly this is not understood,

שהרי אדרבה כולא קמיה כלא וכל מה שלמטה מטה הוא יותר נחשב אצלו לאין ממש וכל מה שלמעלה מעלה הוא יותר נחשב ליש כמ"ש להנחיל אוהבי יש ולמה נק' השתלשלות העולמות בשם בריאה יש מאין.

for, on the contrary, "all before Him is as nothing," and whatever is lower down is all the more considered by Him as actual nothing (ayin), and whatever is higher up is all the more considered a yesh, as it is written, "to bequeath yesh (substance) to those who love Me." And why is the chain of descending worlds (hishtalshelus) called by the name beriah (creation), something from nothing?

2 והענין הוא כמ"ש כי שמש ומגן הוי' אלקים שהוי' הוא בבחי' מאור השמש עצמה ואלקים הוא בחי' מגן ומחסה

The explanation is as it is written, "For a sun and a shield is Havayah Elokim": Havayah is the level of the luminary of the sun itself, and Elokim is the level of a shield and a shelter,

שהוא להעלים ולהסתיר מאור גוף השמש בל יראה כ"א בבחי' זיו והארה שאם לא היה המגן והמחסה לא היה השמש מאיר בבחי' זיו

which serves to conceal and hide the luminary of the sun's body, so that it not be seen except as radiance and illumination. For if there were no shield and shelter, the sun would not shine as radiance;

אלא זיו השמש היה בטל למקורו בגוף מאור השמש, והיינו ענין חמה מנרתקה שע"ז ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] לע"ל [לעתיד לבוא] הקב"ה מוציא חמה מנרתקה

rather, the sun's radiance would be nullified to its source in the body of the sun's luminary. And this is the matter of "the sun from its sheath," of which our Sages, of blessed memory, said that in the Time to Come the Holy One, blessed be He, will take the sun out of its sheath,

שהוא גילוי הוי' הוא א"ס ב"ה בעצמו בלי מגן ומחסה המעלים ומסתיר כמ"ש ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר שראיה זו הוא ראיה שכלית בהשגת אלקות,

which is the revelation of Havayah, that is, of the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, Himself, without a shield and shelter that conceals and hides, as it is written, "And the glory of Havayah shall be revealed, and all flesh shall see." This seeing is an intellectual seeing, in the comprehension of G-dliness,

כי חכמים נק' עיני העדה וכתוב כי עין בעין יראו בשוב ה' כו' שלא יהיה עוד העלם והסתור חומר הגשמי המכסה ומסתיר על הרוחניות אור ה' וקדושתו והם שמים וארץ גשמיים וכל אשר בהם

for the wise are called "the eyes of the congregation"; and it is written, "For eye to eye they shall see, when Havayah returns," etc.: there will no longer be the concealment and hiding of physical matter, which covers and hides the spirituality, the light of G-d and His holiness, and these are the physical heavens and earth and all that is in them,

רק השמים החדשים וארץ החדשה אשר אני עושה וזהו בריאת שמים וארץ מאין לי' ממש

but only "the new heavens and the new earth which I make." And this is the creation of heaven and earth truly from nothing to something:

דהיינו שיהיה גילוי הזיו בבחי' יש מאין ואפס ממש כשהיה במקורו שאז היה בטל ונכלל במקור המאור ואין עולה בשם אור וזיו כלל,

that is, that the revelation of the radiance is something from nothing and utter naught, [relative to] when it was in its source, for then it was nullified and included in the source of the luminary and was not called by the name "light" and "radiance" at all.

(ר"ל [רוצה לומר] שאף גם המשכת גילוי הזיו המחיה ומתלבש בשמים וארץ הוא ג"כ בבחי' יש מאין ואפס ממש שהרי כשהיה כלול במקורו אז היה בטל ונכלל במקורו הוא המאור ואין עולה בשם אור וזיו כלל

(That is to say, even the drawing down of the revelation of the radiance that gives life to heaven and earth and is en clothed in them is likewise something from nothing and utter naught, for when it was included in its source, it was then nullified and included in its source, which is the luminary, and was not called by the name "light" and "radiance" at all;

וזה שיהיה הזיו נראה בפ"ע [בפני עצמו] בבחי' יש ודבר הוא ע"י הנרתק והמגן וא"כ הוא ענין יש מאין וכמ"ש והחכמה מאין תמצא שגם התהוות ח"ע [חכמה עילאה] נק' יש מאין, וזהו היש הוי' בקרבנו אם אין פ"י אם

and that the radiance be seen by itself as a yesh (something) and a thing is through the sheath and the shield. If so, it is a matter of something from nothing, as it is written, "And Chochmah is found from nothing (me'ayin)," for the coming into being of the higher Chochmah (Chochmah Ila'ah) is also called something from nothing. And this is [the meaning of] "Is Havayah in our midst (ha-yesh), or not (im ayin)?" That is: whether

שם הוי' מאיר בנו ע"י המגן ונרתק ואזי הארה זו נק' יש מאין אם אין היינו שמאיר בנו מלמעלה מבחי' מגן דהיינו מעין מוציא חמה מנרתקה שבחי' זו נק' אין, וזהו ענין בראשית ברא אלקים.

the Name Havayah shines in us through the shield and sheath, and then this illumination is called something from nothing; "or ayin" means that it shines in us from above the level of a shield, that is, akin to "He takes the sun out of its sheath," for this level is called ayin. And this is the matter of "In the beginning Elokim created."

אלקים היינו בחי' הזיו הנמשך ע"י המגן כו' נק' בריאה יש מאין אלא שהוא ענין בריאה שבאצילות היינו בחי' והחכמה מאין תמצא, ובע"ח [ובעץ חיים] איתא שאפילו בחי' א"ק [אדם קדמון] שהוא כתר נק' בריאה אדם דבריאה כו'

Elokim, that is, the level of the radiance drawn down through the shield, etc., is called creation (beriah), something from nothing; except that it is a matter of the Beriah that is within the World of Atzilus (Emanation), that is, the level of "And Chochmah is found from nothing." And in Etz Chaim it is stated that even the level of Adam Kadmon, which is Keser (the Crown), is called Beriah, "the Adam of Beriah," etc.

ובחינת בריאה היינו יש מאין וכמ"ש בד"ה ואתחנן בפ"י והחכמה מאין תמצא שהחכמה היא בחי' ראשית והיא תמצא מאין בבחי' התחדשות שנעשה דבר חדש מה שלא היה בכח המקור המוציאו כו'

And the level of Beriah is something from nothing, as is explained in the discourse beginning "Va'eschanan," on the meaning of "And Chochmah is found from nothing": that Chochmah is the level of reishis (beginning), and it is found from nothing, as an innovation, in that a new thing comes about, which was not in the power of the source that brings it forth, etc.;

ע"ש, ובחכמה יש אור וכלי אשר כח החכמה היא הנקי כלי ובחי האור והחיות השופע בו מאור א"ס נקי אור החכמה.

see there. And in Chochmah there is light and vessel: the power of Chochmah itself is what is called the vessel, and the light and life-force that flows into it from the Infinite Light (Or Ein Sof) is called the light of Chochmah.

והנה החכמה עצמה שהיא הכלי נקי ודאי יש מאין דהיינו שנעשה דבר חדש מה שלא היה בכח המקור המוצאו כי הוא ית' רם ונשא מגדר בחי חכמה עד שבחי חכמה נחשבת אצלו כעשייה גשמיות.

Now, Chochmah itself, which is the vessel, is certainly called something from nothing, that is, a new thing comes about, which was not in the power of the source that brings it forth; for He, may He be blessed, is high and exalted beyond the bounds of the level of Chochmah, so much so that the level of Chochmah is considered before Him like physical action.

לכן להיות התהוות בחינת כח החכמה הוא התחדשות ודבר חדש כמו חידוש העשייה גופניות. אך גם בחי התהוות אור החכמה נקי ג"כ יש מאין

Therefore, the coming into being of the level of the power of Chochmah is an innovation and a new thing, like the innovation of bodily action. But the coming into being of the light of Chochmah is also called something from nothing,

כי האור הוא עד"מ בחי זיו השמש הנמשך מהשמש, וע"ז נת' [נתבאר] כאן שבחי המשכת הזיו הוא ג"כ בחי יש מאין מטעם הנ"ל שכשהיה כלול במקורו כו' כנ"ל), וכך היו כלולים

for the light is, by way of analogy, the radiance of the sun that is drawn from the sun; and of this it was explained here that the drawing down of the radiance is also something from nothing, for the reason mentioned above, that when it was included in its source, etc., as mentioned above.) And thus were included

כל העולמות והברואים במאצילם ב"ה בבחי העלם ויציאתם מהעלם אל הגילוי להיות גילוי העולמות והברואים בבחי יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] הוא בבחי זיו והארה בלבד וכמ"ש הודו על ארץ ושמים כו' יש מאין ממש

all the worlds and created beings in their Emanator, blessed be He, in a state of concealment; and their emergence from concealment into revelation, so that the worlds and created beings are revealed as a yesh and a thing by itself, is as radiance and illumination alone, as it is written, "His splendor is upon earth and heaven," etc.: truly something from nothing.

(פירוש שהעולמות היו כלולים היינו כידוע בפ"י כי לא מחשבותי מחשבותיכם דכאדם המחשבה לא תפעל מאומה אבל למעלה כשעלה במחשבתו ורצונו להוות ולהאציל הנה אז נאצל ונתהווה ממש ע"י מחשבה זו וכמ"ש בפרדס שער י"א פ"ג [פרק ג'] וכמ"ש מזה בביאור ע"פ יונתני.

(The meaning of [the statement] that the worlds were included is as is known from the explanation of "For My thoughts are not your thoughts": in man, thought accomplishes nothing at all, but Above, when it arose in His thought and will to bring into being and to emanate, then it was actually emanated and brought into being through this thought, as is written in Pardes, Gate 11, chapter 3, and as is written about this in the explanation on "My dove."

ועד"ז היו העולמות והברואים כלולים בבחי' מחשבה עילאה כשעלה ברצונו לברוא את העולם אך ודאי לא שייך כלל לומר שהעולם כמו שהוא היה כלול במחשבה בעת שעלה ברצונו כ"א עד"מ הכח והרוחניות שלו

In this way the worlds and created beings were included in the level of the Supernal Thought (machshavah ila'ah) when it arose in His will to create the world. But it is certainly not at all applicable to say that the world as it is was included in the Thought at the time it arose in His will; rather, by way of analogy, its power and its spirituality [were included];

דהיינו שכמו שיש עשייה גשמיות כך יש עשייה שבאצילות שהיא שרש ומקור העשייה גשמיות כמו עד"מ מתיקות התפוח ממזל המכה בו וגבוה מעל גבוה שומר עד"ז הוא שרש העשייה למעלה באצילות

that is, just as there is physical Asiyah (action), so there is an Asiyah within Atzilus, which is the root and source of physical Asiyah; as, for example, the sweetness of an apple is from the mazal that strikes it, and "One higher than the high watches over [it]"; in this way, the root of Asiyah is above, in Atzilus,

כמו האור גשמי שרשו ברוחניות הוא החכמה שנק' אור כי הכסיל בחשך הולך וזהו הענין שהיה כלולים הברואים במחשבה עילאה כשעלה ברצונו כו'

just as with physical light: its root in spirituality is Chochmah, which is called light, for "the fool walks in darkness." And this is the meaning of [the statement] that the created beings were included in the Supernal Thought when it arose in His will, etc.,

כי לא מחשבותי מחשבותיכם ובמחשבה אחת נתהוו ברוחניות יש מאין ושיומשך העשייה גשמיות ממש אף מבחי' מה שהוא כלול במחשבה הוא ודאי ג"כ יש מאין שהתהוות הגשמיות מהרוחניות אין לך יש מאין גדול מזה

for “My thoughts are not your thoughts,” and with one thought they came into being in spirituality, something from nothing. And that actual physical Asiyah should be drawn forth even from the level of what is included in the Thought is certainly also something from nothing, for as for the coming into being of physicality from spirituality, there is no greater something from nothing than this.

וזהו ב"ש [ברוך שאמר] והיה העולם היינו מה שנתהוו במחשבה א' כי הוא אמר ו' יהי והוא ג"כ יש מאין ע"ד והחכמה מאין תמצא שגם התהוות חכמה דאצילות נק' יש מאין רק שזהו יש מאין ברוחניות.

And this is [the meaning of] “Blessed is He who spoke, and the world came to be”: that is, what came into being in one thought, for “He spoke and it came to be”; and this too is something from nothing, in the manner of “And Chochmah is found from nothing,” for the coming into being of the Chochmah of Atzilus is also called something from nothing, except that this is something from nothing in spirituality.

ואח"כ ברוך אומר ועושה שיומשך ההתהוות אל הפועל מרוחניות לגשמיות זהו ג"כ יש מאין ממש שהתהוות הגשמיות מהרוחניות כמו אור גשמי מהחכמה שהיא רוחניות הוא ודאי יש מאין ועד"ז בכל הנבראים.

And afterwards, “Blessed is He who says and does”: that the coming into being be drawn into actuality, from spirituality to physicality; this too is truly something from nothing, for the coming into being of physicality from spirituality, like physical light from Chochmah, which is spirituality, is certainly something from nothing; and so with all created beings.

ועד"ז נתבאר במ"א בד"ה אז ישיר משה בענין עלמא דאתגליא ועלמא דאתכסיא. עלמא דאתגליא הוא שנראים המדריגות מופרדים בגילוי ועלמא דאתכסיא היינו שהם בטלים במציאות במקורם כו'

Along these lines it was explained elsewhere, in the discourse beginning “Then Moshe sang,” regarding the revealed world (alma de'isgalya) and the concealed world (alma de'iskasya): the revealed world is where the levels are seen as separate, in revelation, and the concealed world is where they are nullified in their existence within their source, etc.

ועי"ש בד"ה וירא ישראל את היד ששרש ב' בח"י התהוות הנ"ל נמשך מב' שמות הוי' ועמ"ש בד"ה יונתי גבי מ"ש נשמה שנתת בי טהורה היא ואחר כך אומר אתה בראתה כו' ובד"ה האזינו השמים גבי עד יעבור עמך הוי'):

And see there, in the discourse beginning "And Israel saw the hand," that the root of the two kinds of coming into being mentioned above is drawn from two [levels of the] Name Havayah. And see what is written in the discourse beginning "My dove," regarding what is said, "The soul that You have placed within me is pure," and afterwards one says, "You created it," etc.; and in the discourse beginning "Listen, O heavens," regarding "until Your people pass over, Havayah.")

3 ב והנה מזה מובן ענין ירידת והשתלשלות העולמות שהוא ירידה גדולה למאד מבחי' ביטול והתכללות ממש

2. Now, from this the matter of the descent and the chain of descent (hishtalshelus) of the worlds is understood: it is an exceedingly great descent, from the level of actual nullification (bittul) and inclusion

בא"ס ב"ה עד שירדה פלאים להתלבש ולהשתלשל מעילה לעילה עד סוף כל המדרגות התחתונות בעשייה גשמיות וגופניות מעשה שמים וארץ וכל אשר עשה החומריות וגשמיות.

in the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, until it descended wondrously, to be enclothed and to chain down from cause to cause, to the end of all the lowest levels, in physical and bodily Asiyah (action): the making of heaven and earth and all that He made, the material and the physical.

אך להבין למה היה כזאת ירידה גדולה לפניו ית' הנה ידוע שירידה זו צורך עלייה היינו יתרון האור מן החושך דוקא שיומשך במקום חשך גשמי שהוא יש גמור ונפרד האור והזיו שלמעלה

But to understand why there was such a great descent before Him, may He be blessed: it is known that this descent is for the sake of an ascent, namely, "the advantage of light out of darkness" specifically, that into the place of physical darkness, which is a complete and separate yesh (something), there be drawn the light and radiance from above,

שהוא בחי' ביטול והתכללות בא"ס ב"ה שיהיה ביטול היש לבחי' אין הנמשך בתוכו, וע"ז ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים פירו' [פירוש] בתחתונים הגם שאין לפניו ית' מעלה ומטה

which is the level of nullification and inclusion in the Infinite One, blessed be He, so that there be a nullification of the yesh to the level of ayin (nothing) drawn within it. And of this our Sages, of blessed memory, said, "The Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling place among the lower realms." The meaning of "among the lower realms": although before Him, may He be blessed, there is no above and below,

אלא שתחתונים נק' מקום היש ונתאוה להיו' [להיות] לו שם דירה והשראה דהיינו להיות שם המשכת האין כדי שיהיה היש בטל לאין ונמשך בטול זה מעולם

rather, "the lower realms" is the name for the place of the yesh, and He desired to have a dwelling and an indwelling there, that is, that there be there a drawing down of the ayin, so that the yesh be nullified to the ayin; and this nullification is drawn from world

ועד עולם מדרגה אחר מדרגה עד שיומשך ביטול זה גם למטה להיות ביטול היש גם בעשייה הגשמיות וכללות המשכה זו הוא ביום ר"ה [ראש השנה] שבו שיר של יום ו' ה' מלך גאות לבש,

to world, level after level, until this nullification is drawn below as well, so that there be a nullification of the yesh in physical Asiyah too. And the general and collective expression (klalus) of this drawing down is on the day of Rosh HaShanah, on which is the song of the sixth day, "Havayah reigns; He is clothed in majesty."

והענין כי הנה בחי' מלכותו ית' הוא נק' רק בחי' לבוש שנתלבש במדת גאות להיות מלך שמו נק'

The explanation is that the level of His sovereignty (malchus), may He be blessed, is called only a garment: He enclothed Himself in the attribute of majesty so that His Name be called "King,"

כמו דאית' [דאיתא] במדרש ב"י [בעשרה] לבושים ברא הקב"ה את עולמו כו' שבריא העולמות להיות גילוי יש מאין הוא במדה"ד [במדת הדין] וצמצום כנ"ל

as it is stated in the Midrash, "With ten garments the Holy One, blessed be He, created His world," etc. For the creation of the worlds, so that there be a revelation of something from nothing, is through the attribute of judgment and tzimtzum (contraction), as mentioned above;

והיינו בחיי לבוש כהדין קמצא דלבושיה מיניה וביה וצמצום האחרון הוא בחיי התגלות בחיי מלכותו ית' אין מלך בלא עם.

and this is the level of a garment, “like this kamtza, whose garment is of itself and within itself”; and the final tzimtzum is the revelation of the level of His sovereignty, may He be blessed: “There is no king without a people.”

4 והנה מלכותו נק' מה שמקבלים מלכותו ברצון כמ"ש שום תשים עליך מלך כי בלא רצון נק' ממשלה וממשלתך בכל דור ודור.

Now, it is called His sovereignty when they accept His sovereignty willingly, as it is written, “You shall surely set a king over yourself”; for without willingness it is called dominion: “and Your dominion is in every generation.”

ולכן שיר של יום ו' ה' מלך שביום ברוא אדה"ר [אדם הראשון] קיבל עליו ברצון עול מלכותו ית' משא"כ בשש' [בששה] ימי המעשה היה רק בחיי ממשלה ולא היה גילוי מלכותו.

Therefore the song of the sixth day is “Havayah reigns,” for on the day Adam, the first man, was created, he took upon himself, willingly, the yoke of His sovereignty, may He be blessed; whereas in the six days of creation there was only the level of dominion, and there was no revelation of His sovereignty.

5 והנה קבלת מלכותו ית' ברצון הוא ענין ביטול היש כענין וצבא השמים לך משתחווים כי ענין בחיי השתחווה הוא בחיי הביטול

Now, the acceptance of His sovereignty, may He be blessed, willingly is a matter of the nullification of the yesh (something), like “and the host of heaven bow down to You”; for bowing is the level of nullification (bittul).

ולכן עושים ר"ה [ראש השנה] ביום ו' ביום ברוא אדה"ר [אדם הראשון] שאז היה התחלת גילוי מלכותו ית' להיות היש בטל לאין, משא"כ חמשת ימי המעשה הראשונות היו

Therefore Rosh HaShanah is made on the sixth day, the day Adam, the first man, was created, for then was the beginning of the revelation of His sovereignty, may He be blessed, so that the yesh be nullified to the ayin (nothing); whereas the first five days of creation were

רק סדר ההשתלשלותי [ההשתלשלות] מאין ליש יהי אור יהי רקיע תדשא הארץ וכו' שהוא במדת הדין וצמצום בראשית ברא אלקים,

only the order of the chain of descent (hishtalshelus) from nothing to something, “Let there be light,” “Let there be a firmament,” “Let the earth sprout,” etc., which is through the attribute of judgment and tzimtzum (contraction): “In the beginning Elokim created.”

אבל המשכת הביטול להיות היש בטל לאין נק' שיתף עמו מדה"ר [מדת הרחמים] והוא יחוד הוי' אלקים.

But the drawing down of nullification, so that the yesh be nullified to the ayin, is called “He joined the attribute of mercy with it,” and it is the union of Havayah [and] Elokim.

והיינו דרך כלל על ידי תורה ומצות (וזהו ה' מלך גאות לבש לבש ה' עוז כו' ואין עוז אלא תורה כמ"ש ה' עוז לעמו יתן ועיין ברכות סדר וארא פרשה ח' ובזח"ב [ובזהר חלק ב'] ס"פ יתרו)

And this, in general, is through Torah and mitzvos (and this is [the meaning of] “Havayah reigns; He is clothed in majesty; Havayah is clothed in strength,” etc., and “strength” means nothing but Torah, as it is written, “Havayah will give strength to His people”; and see the Midrash Rabbah, Parshas Va'eira, chapter 8, and the Zohar, Part II, at the end of Parshas Yisro),

אשר קדשנו במצותיו שהמצות יסודתן בהררי קדש עליון ונמשכו למטה להתלבש בענינים גשמיים צדקה תרומות ומעשרות להיות היש בטל לאין כו',

“Who has sanctified us with His commandments”: for the mitzvos have their foundation in the supernal mountains of holiness, and they were drawn down below to be en clothed in physical matters, charity, terumah and tithes, so that the yesh be nullified to the ayin, etc.;

כי המצות עיקרן הוא לעשותן בבחי' בטל רצונך סור מרע ועשה טוב לכוף את לבו הגשמי ולהכניע תחת יד הקדושה, וכן המצות עצמם הם בענינים גשמיים

for the main thing in the mitzvos is to do them in the manner of “Nullify your will,” “Turn away from evil and do good”: to bend one's physical heart and subdue it under the hand of holiness. And likewise the mitzvos themselves are in physical matters,

כמו ציצית של צמר כו' ונמשך בהן קדושה עליונה כדי שיהיו עניינים גשמיים ההם עולים ונכללים בקדושה ג"כ ע"י המצוה ההיא.

such as tzitzis of wool, etc., and supernal holiness is drawn into them, so that those physical matters too rise and are included in holiness through that mitzvah.

6 ולכן אומרים בכל מצוה לשם יחוד קוב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתיה קוב"ה [קודשא בריך הוא] נקי מה שהוא קדוש ומובדל מגדר עלמין ולית מחשבה תפיסא ביה וביטול ההשגה.

Therefore, with every mitzvah one says, "For the sake of the unification of the Holy One, blessed be He, and His Shechinah." "The Holy One, blessed be He" is the name for that which is holy and set apart from the bounds of the worlds, which "no thought can grasp," and the nullification of comprehension.

ושכינתיה הוא שכינת עוזו ומלכותו המתלבשת בכחינת עלמין להחיותם ולהיות מהווה אותם מאין ליש יחוד זה נעשה ע"י המצוה שהיא בעשייה גשמיות בחי" יש ובה נמשך קדושה עליונה להיות היש בטל לאין

And "His Shechinah" is the Shechinah (indwelling) of His strength and His sovereignty, which is en clothed in the worlds to give them life and to bring them into being from nothing to something. This union is brought about through the mitzvah, which is in physical action, the level of yesh (something), and into which supernal holiness is drawn, so that the yesh be nullified to the ayin (nothing).

והרי הם כלולים ומתייחדים ביחוד גמור ואמיתי היינו ע"י האדם העושה אותן בכחי" ביטול רצונו למעלה מטבעו והרגלו להפוך את לבו מן

And thus they are included and united in a complete and true union; that is, through the person who does them with the nullification of his will, above his nature and his habit, turning his heart from

הקצה אל הקצה שכל מה שלבו נוטה בטבעו לעשות לא יעשה ומה שלבו נוטה שלא לעשות יעשה שבזה ממשיך בחי" ביטול העליון יחוד הוי" ואלקים.

one extreme to the other: whatever his heart is naturally inclined to do, he does not do, and whatever his heart is inclined not to do, he does. Through this he draws down the level of the supernal nullification, the union of Havayah and Elokim.

7 וזהו מצות צריכות כוונה שהמצות עצמן הם בחי" גוף והכוונה הוא בחי" נשמה והמצות עצמן

And this is [the meaning of] "Mitzvos require intention": the mitzvos themselves are the level of a body, and the intention is the level of a soul. The mitzvos themselves

הם קיום מצות המלך והם בחי' כלים ואברין דמלכא, והכוונה הוא מה שרוצה להמשיך יחוד העליון וביטול היש במצוה זו להיות יחוד הוי' ואלקים

are the fulfillment of the King's command, and they are the level of vessels and "limbs of the King"; and the intention is what one wishes to draw down through this mitzvah, the supernal union and the nullification of the yesh (something), so that there be the union of Havayah and Elokim;

והוא בחי' נשמה המחיה את האיברים שהעיקר הוא החיות ואור א"ס ב"ה הנמשך על ידי המצוה להיות היש בטל לאין

and this is the level of the soul that gives life to the limbs, for the main thing is the life-force and the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, drawn down through the mitzvah, so that the yesh be nullified to the ayin (nothing).

רק המשכה זו להיות בא מכח אל הפועל מהעלם אל הגילוי הוא על ידי עשיית המצות בפועל ממש שהן הן הכלים שבהן נמשך האור והחיות מאו"ס [מאור אין סוף] ב"ה כנודע,

Only, that this drawing down come from potential into actuality, from concealment into revelation, is through the actual performance of the mitzvos, for they are the very vessels in which the light and life-force from the Infinite Light, blessed be He, are drawn down, as is known.

ועל זה נאמר ואהבת את הוי' אלקיך כי מתחלה נאמר שמע ישראל הוי' אלקינו דרך כלל.

And of this it is said, "And you shall love Havayah your G-d," for first it is said, "Hear, O Israel, Havayah is our G-d," in a general way.

8 ואחר כך דרך פרט להיות הוי' אלקיך לכל יחיד ויחיד לנוכח לפום מה דמשער בליביה בבחי' גילוי ותהיה האהבה והרצון בבחי' היה הוה ויהיה בבחי' ביטול היש הוא יהיה בבחי' אלקיך

And afterwards, in particular: that Havayah be "your G-d" (Elokecha) for each and every individual, in the second person, "according to what he conceives in his heart," in a revealed way; and that the love and the will be such that the level of "He was, He is and He will be," in the manner of the nullification of the yesh (something), shall be at the level of "your G-d."

וגם תהיה בכל לכבך בשני יצריך ביצ"ט [ביצר טוב] וביצה"ר [וביצר הרע] כלומר שמחמת היצה"ר [היצר הרע] שהוא המונע ומעכב תהיה האהבה יותר מזה, כמו אם יש מונע ומעכב להילוך מרוצת המים

And also, it shall be "with all your heart," with both your inclinations, with the good inclination and with the evil inclination; that is to say, because of the evil inclination, which is what hinders and obstructs, the love shall be greater than this, as when there is something that hinders and obstructs the flow of rushing water:

אזי המים מתגברין בהילוכן ומרוצתן ביתר שאת וכל האהבה והתשוקה הזאת היינו להיות הוי' בבחי' אלקיך בגילוי וביטול היש לאין בכל לכבך כו',

then the water grows stronger in its flow and its rush, with greater force. And all this love and longing is that Havayah be at the level of "your G-d" in revelation, and the nullification of the yesh to the ayin (nothing), "with all your heart," etc.

וזהו תכלית כל התורה והמצות דרך כלל בכל ימי חיי האדם שהוא להמשיך בעסק התורה והמצות שעושה בבחי' ביטול הרצון למעלה ממדרגת טבעו ורצונו שבנפשו הבהמית כו':

And this is the purpose of all the Torah and the mitzvos, in general, throughout all the days of a person's life: to draw [this] down through occupation with the Torah and the mitzvos that he performs with the nullification of the will, above the level of his nature and his will in his animal soul, etc.

9 ג אך הנה המשכה כללית נמשכה בכל ר"ה [ראש השנה] על כל השנה להיות המשכת הביטול בפרטיות בעסק התורה והמצות של כל השנה, שלכן נקי ר"ה [ראש השנה] שהוא

3. However, a general drawing down is drawn on each Rosh HaShanah for the whole year, so that the drawing down of nullification take place in particulars, in the occupation with Torah and mitzvos of the whole year. That is why it is called Rosh HaShanah [the "head" of the year], for it is

כמו הראש והמוח שממנה תוצאות והמשכות חיים לכל אברי הגוף, וכך בר"ה [בראש השנה] נמשך חיות לכל ימי השנה.

like the head and the brain, from which the outflows and drawings down of life go out to all the limbs of the body; so on Rosh HaShanah life-force is drawn down for all the days of the year.

10 והנה כמו למשל האחד עומד למעלה וא' עומד למטה ורוצים להתייחד צריך העליון לירד למטה ממדרגתו כמה מעלות והתחתון צריך לעלות ממדרגתו.

Now, by way of analogy: when one stands above and one stands below and they wish to unite, the higher one must descend several steps below his level, and the lower one must rise from his level.

כך כדי להמשיך המשכה עליונה מבחי' ביטול ליש כדי שיהיה היש בטל לאין צריך גם התחתון לעלות הוא נפשו ורוחו הבהמית כמ"ש אם ישים אליו לבו

So, too, in order to draw down a supernal drawing down from the level of nullification to the yesh (something), so that the yesh be nullified to the ayin (nothing), the lower one too must rise, that is, his animal soul and spirit, as it is written, "If he sets his heart toward Him,"

כי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח דהיינו להיות נפשו שוקקה בתשוקה וצמאון ליחוד וביטול זה והיינו בהיות האדם ממארי דחושבנא איך שירד פלאים ממקום כבודו ית'

for "spirit brings spirit and draws down spirit": that is, that his soul yearn with longing and thirst for this union and nullification. And this [comes about] when a person is one of the "masters of reckoning," [reflecting on] how he has descended wondrously from the place of His glory, may He be blessed,

שהרי נשמתו ונפשו היתה כלולה במאצילה ב"ה ותרד פלאים בצמצומים רבים ועצומים עד שנתגשמה במאד והמשכיל יבין כמה מעלות ומדרגות בענין גשמיות ורוחניות

for his soul (neshamah) and his nefesh were included in its Emanator, blessed be He, and it descended wondrously through many and mighty contractions (tzimtzumim) until it became exceedingly physical. And one who reflects will understand how many steps and levels there are between physicality and spirituality,

וגם כמה מדרגות ברוחניות גבוה מעל גבוה עד רום המעלות ואין ערך לא"ס ב"ה וא"כ כמה רחוק הוא מאור פניו ית' ועי"ז יעורר רחמים רבים ובכה תבכה נפשו.

and also how many levels there are within spirituality, one higher than the other, up to the loftiest heights, and [all of them] bear no comparison to the Infinite One (Ein Sof), blessed be He. If so, how far he is from the light of His countenance, may He be blessed! And through this he will arouse great compassion, and his soul will weep sorely.

11 ולכן איתא בכתבי האריז"ל [האר"י זכרנו לברכה] כל מי שאינו בוכה בר"ה [בראש השנה] אזי אין נשמתו שלימה. ולכאורה מה ענין בכיה אל ר"ה [ראש השנה]. אך ע"פ הנ"ל יובן שהבכיה היא לנשמתו דוקא שירדה ממקום כבודה ונתגשמה.

Therefore it is stated in the writings of the Arizal, of blessed memory, that whoever does not weep on Rosh HaShanah, his soul is not whole. Seemingly, what does weeping have to do with Rosh HaShanah? But according to the above it will be understood: the weeping is specifically for his soul, which descended from the place of its glory and became physical.

12 וזהו מים התחתונים בוכין אנן בעינן למהוי קדם מלכא כדאיתא במדרש בשעה שהבדיל הקב"ה בין מים למים נקראים מים התחתונים בשם מי בוכים שבוכין על ירידתן בבחי' מים תחתונים וצועקין אנן בעינן למהוי קדם מלכא.

And this is [the meaning of] "The lower waters weep: 'We want to be before the King,'" as it is stated in the Midrash: when the Holy One, blessed be He, separated between the waters and the waters, the lower waters were called by the name "weeping waters," for they weep over their descent to the level of lower waters and cry out, "We want to be before the King."

13 וזהו ענין תקיעת שופר תשר"ת [תקיעה שברים תרועה תקיעה] תקיעה קול פשוט הוא בחי' התשוקה ברעותא דלבא ושברים תרועה אמרו בגמ' [בגמרא] שהוא ענין גנוחי גנח וילולי יליל

And this is the matter of the blowing of the shofar, TaShRaT (tekiah, shevarim, teruah, tekiah). The tekiah, a simple sound, is the level of longing, with the desire of the heart (re'usa deliba); and shevarim and teruah, the Gemara says, are a matter of "groaning" and "wailing,"

שהוא ענין הבכיה הנ"ל ונקי שברים תרועה שעל ידם מתיש ומשבר כח הקליפות וסט"א [וסטרא אחרא] ותרועה הוא מלשון תרועם בשכט ברזל,

which is the matter of the weeping mentioned above. And they are called shevarim (breakings) and teruah because through them one weakens and breaks the power of the kelipos and the sitra achra (the other side); and teruah is from the term "You shall break them (teroem) with a rod of iron."

וגם תרועה הוא מלשון רעותא דלבא כמ"ש ותרועת מלך בו, שמחמת בכייה ורחמנות זו שלמטה מעורר למעלה רצון העליון בהתעוררות רח"ר [רחמים רבים] העליונים ממקור הרחמים והן י"ג מדות הרחמים עליונים שבהם נאמר ויעבור ה' על פניו כו',

And teruah is also from the term re'usa deliba (the desire of the heart), as it is written, "and the teruah of the King is in him." For because of this weeping and compassion below, one arouses above the supernal will, through the arousal of the supernal great mercies from the source of mercy, which are the Thirteen supernal Attributes of Mercy, of which it is said, "And Havayah passed before him," etc.

פ"י ויעבור כאדם העובר ממקום למקום כך ויעבור הוי"ו מבחי' עליונה מאד שיתגלה על פניו פנים הם בחינת לבושים שמכסים ומסתירים ומצמצמים א"ס ב"ה בעצמו ובכבודו

That is: "passed" is like a person who passes from place to place; so "Havayah passed" from a very lofty level, to be revealed upon "panav" (His face). "Face" (panim) is the level of garments that cover, hide and contract the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, in His very essence and glory,

כי פנים הן עשרה שמות שאינן נמחקים לפי שהם בחי' שמות בחי' אותיות לכך הן לבושים שמכסין ומסתירין על א"ס ב"ה בעצמו ובכבודו.

for the panim are the ten Names that may not be erased; since they are the level of names, the level of letters, they are therefore garments that cover and hide the Infinite One, blessed be He, in His very essence and glory.

אבל בהתעוררות י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] עליונים שבהן נאמר ויעבור ה' על פניו וכתוב יאר ה' פניו שיאר הפנים שלא יעלימו ולא יסתירו כבודו, וכמו שיהיה לעתיד ונגלה

But through the arousal of the Thirteen supernal Attributes of Mercy, of which it is said, "And Havayah passed before him (al panav)," and it is written, "May Havayah make His face (panav) shine," the face shines, so that they do not conceal and hide His glory; as it will be in the Time to Come: "And there shall be revealed

כבוד ה' והקדוש ברוך הוא מוציא חמה מנרתקה אלא לעתיד יהיה זה בגשמיות ממש, וקיבול שכר שהוא למחר לקבל שכרם

the glory of Havayah," and the Holy One, blessed be He, takes the sun out of its sheath, except that in the Time to Come this will be in actual physicality, and [that is] the receiving of reward, which is "tomorrow, to receive their reward";

אבל היום לעשותם ברוחניות, וסדר העבודה הקבועה בנפש האדם להיות גילוי זה ברוחניות בנפשו בעבודה תמה על ידי התעוררות הרחמנות בבכייה גנוחי גנה וילולי ליל כו',

but “today, to do them,” in spirituality. And the order of service fixed in a person’s soul, so that this revelation be in spirituality in his soul, in wholehearted service, is through the arousal of compassion, with weeping, “groaning” and “wailing,” etc.

וע"ז נאמר תקעו בחדש שופר כי התעוררות הרחמנות זה צריך בקול שופר דוקא ולא בקול אדם עצמו

And of this it is said, “Blow the shofar at the New Moon”: for this arousal of compassion requires specifically the sound of a shofar, and not the sound of a person himself,

כי בבריאת האדם נאמר אחר וקדם צרתני אחר למעשה בראשית כו' ואינו מעורר כ"כ [כל כך] מדרגות עליונות של י"ג מדה"ר [מדות הרחמים]

for at the creation of man it is said, “Behind and before You have formed me”; “behind,” after the work of creation, etc.; and he does not arouse so greatly the supernal levels of the Thirteen Attributes of Mercy

כמו בקול שופר של בהמה ששרשה למעלה מעלה ממדרגות האדם אלא שנפלה למטה מטה מדרגת האדם כנודע,

as does the sound of the shofar of an animal, whose root is far above the levels of man, except that it fell far below the level of man, as is known.

ומזה נמשך בכסה ליום חגנו פי' שמבחי' בכסה שהוא לשון התכסות והתעלמות א"ס ב"ה בהתלבשות מטה מטה בבחי' עשייה גשמיות ועוה"ז הגשמי נמשך להיות ליום חגנו פי' חגנו מלשון אחוי ליה במחוג

And from this is drawn “at the covering, for our festival day.” That is: from the level of “covering” (keseh), which is a term for the covering and concealment of the Infinite One, blessed be He, through being en clothed far below, in physical Asiyah (action) and the physical world, it is drawn to become “for our festival day” (chageinu); chageinu is from the term “show it to him with the mechog (pointer),”

שהוא ענין גילוי עד שמראה עליו באצבע כמו שארז"ל [שאמר רבותינו זכרונם לברכה] עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים ומראין עליו באצבע ואומרים

which is a matter of revelation, to the point that one points to it with a finger, as our Sages, of blessed memory, said: "In the future the Holy One, blessed be He, will make a dance (machol) for the righteous, and they will point to Him with the finger and say,

הנה אלקינו זה קוינו לו כו' שיהיה גילוי אלקותו ית' בעולם ולא יהיה העולם מעלים כו':

'Behold, this is our G-d; we hoped for Him,' etc.: that there be a revelation of His G-dliness, may He be blessed, in the world, and the world will not conceal, etc.

14 ד כי חק לישראל הוא. חוק מלשון ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה וכן הטריפני לחם חוקי שהוא לשון מזון כלומר השפעה והמשכה לישראל פי' כדי להיות בחי' ישראל לי ראש

4. "For it is a statute (chok) for Israel." Chok is from the expression "She gives food (teref) to her household and a portion (chok) to her maidens," and likewise "Feed me (hatrifeini) my allotted bread (lechem chuki)": it is a term for sustenance, that is to say, an influx and drawing down to Israel. That is: in order that there be the level of "Yisrael: li rosh (to Me, a head),"

כמו שהרגל בטל להראש וכל מה שהראש רוצה הרגל עושה בלי שום מניעה ועיכוב בעולם שאין לה רצון אחר זולתו. כך ישראל נק' בנים למקום ברא כרעא דאבוה בחי' ביטול.

just as the foot is nullified to the head, and whatever the head wants the foot does, without any hindrance or obstruction whatsoever, for it has no other will apart from it. So Israel are called "children of the Omnipresent," "a son is his father's leg," the level of nullification (bittul).

15 וענין משפט לאלהי יעקב היינו כי ישראל נק' בחי' בן בני בכורי ויעקב נק' בחי' עבד ופי' שבחי' בן ברא כרעא דאבוה

And the meaning of "a judgment for the G-d of Yaakov" is this: Israel is called the level of a son, "My son, My firstborn," and Yaakov is called the level of a servant. The explanation is that the level of a son, "a son is his father's leg,"

היינו בבחי' ביטול ממש כרגל לגבי הראש ועבדים היינו כשיש להם רצון אחר כמו עבד שהוא זר ונפרד רק שאעפ"כ [שאף על פי כן] מקיים מצות אדונו

is in a state of actual nullification, like the foot in relation to the head; and servants are those who have another will, like a servant, who is foreign and separate, except that he nevertheless fulfills his master's command,

אלא שהוא בבחי' מלחמה ויש מונע ומעכב עליו רק שהוא מתגבר ומכניע א"ע [את עצמו] בבחי' אתכפיא משא"כ ישראל בבחי' אתהפכא ממש, ועמ"ש מזה בד"ה לא הביט און ביעקב.

but he is in a state of battle: there is something that hinders and obstructs him, only he overcomes and subdues himself, in the manner of iskafya (subjugation); whereas Israel are in the manner of actual is'hapcha (transformation). And see what is written about this in the discourse beginning "He has not beheld iniquity in Yaakov."

16 והנה האדם נידון בר"ה [בראש השנה] על המשכת אלקות שבו אם הוא ראוי להיות גילוי אלקות בנפשו והיינו לפי מעשיו בשנה שעברה,

Now, a person is judged on Rosh HaShanah concerning the drawing down of G-dliness within him, whether he is worthy that there be a revelation of G-dliness in his soul; and this is according to his deeds in the past year.

וזהו משפט לאלהי יעקב שבבחי' יעקב שיש בבחי' זו מלחמה צריך להתגבר על המונע ופעמים שהוא מנצח ולפעמים הוא מנוצח כי לאום מלאום יאמץ

And this is "a judgment for the G-d of Yaakov": in the level of Yaakov, in which there is battle, one must overcome what hinders, and sometimes he is the victor and sometimes he is the vanquished, for "one nation shall be stronger than the other nation."

ולכן בזה יש משפט לאלהות שבו משא"כ בבחי' ישראל לי ראש שהוא בחי' בן ברא כרעא דאבוה שם הוא חוק ומזון

Therefore in this there is a judgment for the G-dliness within him; whereas in the level of "Yisrael: li rosh," which is the level of a son, "a son is his father's leg," there it is a statute (chok) and sustenance.

אך משפט איהו רחמי, שלכן נתקנו עשיית [עשרת ימי תשובה] ויו"כ [יום כפור] לעורר רחמים רבים ובקשות סלח לנו להיות גילוי רצון

But judgment is mercy. Therefore the Ten Days of Teshuvah and Yom Kippur were instituted, to arouse great mercy, and the requests of "Forgive us," so that there be a revelation of the will

העליון בנפשו כאדם שמבקש מחבירו למחול ולסלוח לו על מה שחטא נגדו, שעיקר בקשה זו להעלות לבבו ורצונו אליו שבשעת החטא היה מהופך פניו ממנו

of the Most High in his soul, like a person who asks his fellow to pardon and forgive him for what he sinned against him: the essence of this request is to raise his heart and his will toward him, for at the time of the sin his face was turned away from him,

ולא היה לבו ורצונו עמו והמחילה הוא חזרת הרצון, כך מבקשים סלח לנו שאין הבקשה על יראת העונש

and his heart and his will were not with him, and forgiveness is the return of the will. So too, we ask "Forgive us": the request is not about fear of punishment,

אלא על גילוי הרצון שלא יהיה בהעלם והסתר פנים ולא יהיה גשמיות העולם מעלים כו',

but about the revelation of the will, that there be no concealment and hiding of the face, and that the physicality of the world not conceal, etc.

והתעוררות רחמנות זה הוא ג"כ בבחי' ויעבור ה' על פניו ויקרא ה' ה' דכתיב שני פעמים ופסיק טעמא בגוייהו מפני שהוי' האחד הוא בחי' ביטול העליון בבחי' הוי' העליון במקורו והוי' הב'

And this arousal of compassion is also in the manner of "And Havayah passed before him and proclaimed: Havayah, Havayah," which is written twice, with a pause in the cantillation between them, because the first Havayah is the level of the supernal nullification, in the level of the higher Havayah in its source, and the second Havayah

היינו המשכת הביטול במקום היש שיהיה היש בטל לאין וזהו לאלקי יעקב אלקי הוא לשון המשכה כמו אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב וגבי יעקב כתיב בתוספת וי"ו ואלקי

is the drawing down of nullification into the place of the yesh (something), so that the yesh be nullified to the ayin (nothing). And this is "for the G-d (Elokei) of Yaakov": Elokei is a term for drawing down, as in "the G-d of Avraham, the G-d of Yitzchak, and the G-d of Yaakov," and regarding Yaakov it is written with an added vav, ve'Elokei ("and the G-d of"),

כי הוי"ו הוא המשכה ונמשך כ"כ [כל כך] עד שביהכ"פ [שביום הכפורים] לפני הוי' תטהרו למעלה מבחי' הוי' מדכתיב תטהרו מכלל שלא היה מתחלה טהור, וכך צריך לעורר

for the vav is a drawing down; and it is drawn down so far that on Yom Kippur, "before Havayah you shall be purified," above the level of Havayah; for since it is written, "you shall be purified," it follows that he was not pure at first. And so one must arouse

למעלה מבחי' הנ"ל הגם דכתיב מקוה ישראל ה' והיינו שבבחי' הוי' הוא ג"כ מקוה לטהר כנ"ל מ"מ
הכל לפי הדבר שצריך טהרה יש דבר קל

above the level mentioned above. Although it is written, "The mikveh of Israel is Havayah," that is, that the level of Havayah is also a mikveh to purify, as mentioned above, nevertheless everything depends on the thing that needs purification: there is a light thing

שהוא נטהר בבחי' הנ"ל ויש דבר שאינו נטהר בבחי' זו רק צריך לעורר למעלה מעלה מבחי' ה' י'
שהוא לפני הוי' ומשם תטהרו וד"ל [ודי למבין]:

which is purified by the level mentioned above, and there is a thing that is not purified by this level, but one must arouse far above the level of Havayah, which is "before Havayah," and from there "you shall be purified." And this suffices for one who understands.

להבין המשנה [רפ"ד דר"ה] י"ט של ר"ה שחל...

“To understand the Mishnah: When the Yom Tov of Rosh
HaShanah fell on Shabbos”

1 להבין המשנה [רפ"ד דר"ה] [דראש השנה] י"ט של ר"ה [ראש השנה] שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין

אבל לא במדינה ומפרש בגמרא משום גזרה דרבה שמא יוליכנו ד"א [ד' אמות] בר"ה [בראש השנה]

To understand the Mishnah [at the beginning of the fourth chapter of Rosh HaShanah]: “When the Yom Tov of Rosh HaShanah fell on Shabbos, in the Temple they would sound [the shofar], but not in the provinces.” And the Gemara explains [that this is] because of Rabbah’s decree: “lest one carry it four cubits in the public domain.”

וי"ט ראשון של חג היו נוטלין את הלולב אפילו במדינה בזמן בהמ"ק [בית המקדש] משום ד"ט הראשון הוא דאורייתא כו' וכבר הקשו התוס' [התוספות] רפ"ד דר"ה [דראש השנה] ורפ"ד דסוכה דמ"ש שופר מלולב ע"ש.

And [when] the first Yom Tov of the Festival [fell on Shabbos], they would take the lulav even in the provinces in the time of the Holy Temple, because the first Yom Tov is [a mitzvah] from the Torah, etc. And Tosafos already raised the question, at the beginning of the fourth chapter of Rosh HaShanah and at the beginning of the fourth chapter of Sukkah: how is the shofar different from the lulav? See there.

עוד יש לעורר ולשום לב מה ראו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] לעקור מ"ע [מצות עשה] דשופר ולולב אפילו ביום ראשון בגבולין עכ"פ [על כל פנים] אפילו בזמן שאין בהמ"ק [בית המקדש] משום גזרה דרבה בעלמא והלא החשש הוא להדיוטים וקלי

Further, one should raise [the question] and give it thought: what did our Sages, of blessed memory, see [fit] to uproot the positive commandment of shofar and of lulav, even on the first day, in the outlying regions at any rate, [and] even at a time when there is no Holy Temple, merely because of Rabbah’s decree? Surely the concern is [only] for the unlearned and those light

הדעת ואיך מנעו המצוה לגמרי מכמה צדיקים גדולים וטובים ובפרט מצות שופר ולולב שהרבה כוונות תלויות בהם ליודעי דעת שנוגעים עד רום המעלות. אך להבין כל זה צריך להקדים תחלה שרש ענין השופר.

of mind; so how could they withhold the mitzvah entirely from many great and good tzaddikim, and especially the mitzvos of shofar and lulav, on which many intentions (kavanos) depend for those who have knowledge, [intentions] that reach the loftiest heights? But to understand all this, we must first preface the root of the matter of the shofar.

2 והוא ע"פ שיבואר ג"כ ענין בחי' מלכיות ברי"ה [בראש השנה] שהוא ענין בחי' בנין הנוק' [הנוקבא] כידוע.

This will be [understood] in light of what will also be explained: the matter of the level of Malchiyos (the verses of Kingship) on Rosh HaShanah, which is the matter of the level of the building of Nukva (the feminine), as is known.

דהנה נודע ההפרש שבין יחודא עילאה ליחודא תתאה בהיות שיש ב' מיני השתלשלות הא' הנק' בלשון הפרדס בחי' עילה ועלול שכל עלול מוקף מעילתו

For the difference between the higher unity (yichuda ila'ah) and the lower unity (yichuda tata'ah) is known: there are two kinds of chain of descent (hishtalshelus). The first is what is called, in the language of the Pardes, the level of cause and effect, in which every effect is encompassed by its cause;

והוא ענין העיגולים שבע"ח [שבע עץ חיים] שהעיגול העליון מקיף לכל צד להעיגול שבתוכו דהיינו שהעיגול שבתוכו הוא נכלל ובטל אליו

and this is the matter of the circles (iggulim) in Etz Chaim, where the higher circle surrounds the circle within it on every side, that is, the circle within it is included in it and nullified before it.

והענין הוא עד"מ הרב שתופס ומשיג את כל השגת התלמיד המקבל ממנו מכל צד ופנה שמפני קוטן שכל והשגת התלמיד בעיני הרב נתפס ומוקף בשכל הרב המשפיע ונכלל בו כי בכלל מאתים מנה

The matter is, by way of analogy, [like] the teacher who grasps and comprehends the entire comprehension of the student who receives from him, from every side and angle: because of the smallness of the student's intellect and comprehension in the teacher's eyes, it is grasped and encompassed within the intellect of the teacher who imparts [it], and is included in it, for "a hundred is included in two hundred."

ונמצא שהשגת התלמיד אינה בבחי' יש ודבר נפרד לעצמה רק שהיא כלולה ובטלה בהשגת הרב והבי' שהעלול יוצא לידי גילוי בפ"ע [בפני עצמו] שזהו אינו

It follows that the student's comprehension is not at the level of a yesh (an existent), a thing separate unto itself; rather, it is included and nullified in the teacher's comprehension. And the second [kind] is that the effect comes forth into revelation by itself, which is not

כמו התכללות העלול בתוך העלה כמו אותיות השכל הכלולים בשכל עד"מ אלא נהפוך הוא שהעילה מתלבשת בהעלם בתוך העלול

like the inclusion of the effect within the cause, like the letters of the intellect that are included in the intellect, for example; on the contrary, the cause is enfolded, in concealment, within the effect,

כמו כח המשכיל בשכל או שכל במדות וכה"ג [וכהאי גוונא] שהשכל או המדות הן הם היש ומורגשים וכח המשכיל או השכל שופע בהן בהעלם בבחי' אין כו'

like the intellective power in the intellect, or intellect in the emotive attributes (middos), and the like, where the intellect or the emotive attributes are themselves the yesh and are felt, while the intellective power or the intellect flows into them in concealment, at the level of ayin (nothing), etc.

(וזהו כענין המבואר במ"א בהפרש שבין נוני ימא שהם מובלעים תמיד במקורם ואינו דבר נפרד ממנו שבהפרדם מהים הם מתים).

(This is like the matter explained elsewhere concerning the difference between the fish of the sea, which are always absorbed in their source and are not a thing separate from it, so that when they are separated from the sea they die,

ובין בריות שבארץ שהם בחי' יש ודבר נפרד מהארץ עיין מזה בביאורי הזהר פ' בשלח בד"ה עוד י"ל [יש לומר] מאמר הנ"ל באופן אחר. וע' באגה"ק [באגרת הקודש] סי' י"ד בפ"י ארץ אשר כו' מראשית השנה.

and the creatures on land, which are at the level of yesh and a thing separate from the land. See about this in Biurei HaZohar, Parshas Beshalach, in the discourse beginning "One may further explain the above-mentioned teaching in another way." And see Iggeres HaKodesh, section 14, on the explanation of "A land that, etc., ... from the beginning of the year."

וא"ש [ואתי שפיר] לפי הנ"ל שעיקר בנין הנוק' [הנוקבא] שבר"ה [שבראש השנה] הוא בבחינת היותה ארץ שהוא יחוי"ת [יחודא תתאה] להיות מאין ליש. משא"כ בחינת ים זהו בחינת יחודא עילאה וזהו ענין כי לאלקים מגיני ארץ מאד נעלה.

And according to the above it is well [understood] that the essence of the building of Nukva on Rosh HaShanah is in the aspect of her being "land" (eretz), which is the lower unity: to be [brought into being] from nothing to something. Whereas the aspect of "sea" is the aspect of the higher unity. And this is the meaning of "For the shields of the earth belong to Elokim; He is greatly exalted."

וע"ש סי' כ' היש הנפרד כו' לא מיניה ולא מקצתיה מהערך שמהעלול אל העילה וזהו לה' הארץ ומלואה כו' כי הוא על ימים יסדה כו' דהיינו להיות עכ"פ [על כל פנים] ביטול היש).

And see there, section 20: "the separate yesh, etc.," [has] neither the whole nor any part of the relation of the effect to the cause. And this is [the meaning of] "The earth and its fullness are Havayah's, etc., for He founded it upon the seas, etc.": that is, that there be at least the nullification of the yesh.)

והנה על בחי' ראשונה א רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] קרסולי החיות כנגד כולן שוקי החיות כנגד כולן קרני החיות כו'

Now, regarding the first level, our Sages, of blessed memory, said: "The ankles of the Chayos are equal to all of them; the legs of the Chayos are equal to all of them; the horns of the Chayos, etc."

שכל הגבוה גבוה מחבירו מקיף את חבירו עד שהתחתון בטל אליו ונחשב כלא ממש לגבי העליון

For whatever is higher than its fellow encompasses its fellow, until the lower is nullified before it and is considered as truly nothing in relation to the higher.

ולכן אמרו שקרסולי ושוקי החיות שהן בחי' נה"י [נצח הוד יסוד] שהוא הבחינה היותר אחרונה שבחיות כוללות כל המדרגות שלמטה מהם וקרני החיות הן בבחי' כתר שבראש הוא כולל יותר כו'

Therefore they said that the ankles and legs of the Chayos, which are the level of Netzach, Hod and Yesod, the very last level in the Chayos, include all the levels below them; and the horns of the Chayos, which are at the level of the crown (Keser) on the head, include more, etc.

וזו היא בחי' יחוי"ע [יחודא עילאה] בע"ס [בעשר ספירות] דאצילות דאיהו וחיוהי חד דהיינו יחוד וביטול התחתון בעליון שהגם שיש ע"ס [עשר ספירות] חכמה חסד כו'

And this is the level of the higher unity in the Ten Sefiros of Atzilus, where "He and His life-forces are one": that is, the union and nullification of the lower in the higher. For although there are Ten Sefiros, Chochmah, Chesed, etc.,

וחסד ענף החכמה שנמשך מבחינת החכמה להיות נאצל גם בחינת החסד אין בחינה זו מורגשת להיות יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו]

and Chesed is a branch of Chochmah, drawn from the level of Chochmah so that the level of Chesed too is emanated, this level is not felt to be a yesh and a thing by itself;

רק שמ"מ חסד כלול ומוקף בבחי' החכמה והחכמה מקפת אותו מכל צד ופנה [וכמ"ש בד"ה יביאו לבוש מלכות בענין אברהם אבר מה]

rather, Chesed is nevertheless included and encompassed in the level of Chochmah, and Chochmah encompasses it from every side and angle. [As is explained in the discourse beginning "Let them bring royal garments," concerning Avraham: ever mah ("a limb of mah"),

שהוא בחי' חסד נק' אבר וכלי להתלכשות בחי' חכמה כח מה והוא בטל לגבי החכמה כביטול העלול בעילתו]

for he, being the level of Chesed, is called a limb and a vessel for the investiture of the level of Chochmah, ko'ach mah ("the power of mah"), and he is nullified relative to Chochmah like the nullification of the effect in its cause.]

אבל בחינת יח"ת [יחודא תתאה] דמלי דאצ"י בבי"ע הוא גילוי אור האלקי להוות הבריאה מאין ליש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] ממש שהבריאה היא יש גמור בבחי' מוגבל שאין לו ערוך כלל וכלל לבחי' הבורא שהוא בלתי מוגבל

But the level of the lower unity, of Malchus of Atzilus in Beriah, Yetzirah and Asiyah, is the revelation of the G-dly light to bring the creation into being from nothing (ayin) to something (yesh), a thing truly by itself; for the creation is a complete yesh, in a limited state, which has no comparison at all to the level of the Creator, who is unlimited.

ואם היה נמשך בבחי' עו"ע [עילה ועלול] הרי היה בבחי' בלתי גבול ג"כ אך אע"פ [אף על פי] שהוא הבריאה מאין ליש גמור עכ"ז [עם כל זה] היא בבחי' ביטול לאין

And had it been drawn down in the manner of cause and effect, it too would have been unlimited. Yet although creation is from nothing to a complete yesh, it is nevertheless in a state of nullification (bittul) to the ayin,

וכמו וצבא השמים לך משתחוים כו' והוא עיקר בחי' המל' להיות יש ושיהיה היש בטל כו':

as in "and the host of heaven bows down to You," etc. And this is the essence of the level of Malchus: that there be a yesh, and that the yesh be nullified, etc.

3 קיצור ענין ההפרש בין יחו"ע [יחודא עילאה] ליחו"ת [ליחודא תתאה]. כמו בין עילה ועלול שהעלול מוקף מעילתו. ובטל אצלו. ובין יש מאין. וע' באגה"ק [באגרת הקודש] סי' כ':

Summary: the matter of the difference between the higher unity and the lower unity: like [the difference] between cause and effect, where the effect is encompassed by its cause and nullified before it, and [that of] something from nothing. And see Iggeres HaKodesh, section 20.

4 ב ולהבין זה בתוספת ביאור הנה נודע שבחי' המל' היא בחי' הרוממות וההתנשאות שבודאי בבחי' ההתנשאות הרי האור מובדל ומרומם בערך והעולמות מקבלים רק מבחינת המלוכה כמ"ש מלכותך מלכות כל עולמים

2. To understand this with further explanation: it is known that the level of Malchus is the level of exaltation and loftiness. For certainly, at the level of loftiness, the light is set apart and exalted in rank, and the worlds receive only from the level of Kingship, as it is written, "Your Kingship is the kingship over all worlds."

והיינו דבחינת מלכות דאצילות נעשה ע"י [עתיק יומין] לבריאה כו' וע"כ בחינת החיות של העולמות הוא מבחינת יש מאין משא"כ אם היו מקבלים מבחינת ז"א בחינות המדות דאצילות עצמן

That is, the level of Malchus of Atzilus becomes Atik Yomin for Beriah, etc. Therefore the life-force (chayus) of the worlds is in the mode of something from nothing (yesh me'ayin); whereas if they received from the level of Z'eir Anpin, the emotive attributes (middos) of Atzilus themselves,

כמו החסד שהוא עצמו יורד כו' היה בא בבחי' קירוב ע"ד עו"ע [עילה ועלול] וה"י [והרי זה] כמו יש מיש כו' ולא היה בבחי' יש גמור ודבר בפ"ע [בפני עצמו]

such as Chesed, which itself descends, etc., it would come in a manner of closeness, in the manner of cause and effect, and this would be like something from something, etc., and not a complete yesh, a thing by itself.

אך לפי שמקבלים ע"י בחינת המלי' שהיא בחי' התנשאות והסתלקות נעשה צמצום החיות הנמשך בהם עד שנתהוו בבחי' יש בגבול ותכלית כו'

But because they receive through the level of Malchus, which is the level of loftiness and withdrawal, a contraction (tzimtzum) takes place in the life-force drawn into them, until they came into being as a yesh, with limit and end, etc.

ומ"מ הם בבחי' ביטול לאין שהיא המלי' כי וכולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים ומחמת אימת מלכות דאצילות נעשה בחינת ביטול היש

Nevertheless, they are in a state of nullification (bittul) to the ayin, which is Malchus, for "and all of them accept upon themselves the yoke of the Kingdom of Heaven"; and because of the awe of the Kingship of Atzilus, the nullification of the yesh comes about.

כי בחינת המלכות הם מקבלים עליהם ברצון כמ"ש שום תשים עליך מלך מדעתך ומרצונך כו'

For the level of Kingship they accept upon themselves willingly, as it is written, "You shall surely set a king over yourself": of your own mind and of your own will, etc.

[כי ל' [לשון] מלוכה אינו נופל רק על המקבלים ברצון עול מלכותו משא"כ בלתי רצון נקי ממשלה שמושל בע"כ [בעל כרחך]

[For the term "kingship" (meluchah) applies only to those who accept the yoke of his kingship willingly; whereas without [their] will it is called "dominion" (memshalah), for he rules [over them] against their will.

ולכן בר"ה [בראש השנה] שאז נברא אדה"ר [אדם הראשון] שהוא בעל בחירה וקיבל עול מלכותו ית' ברצון אז נתגלה מדת מלכותו יתברך משא"כ קודם בריאת אדה"ר [אדם הראשון] שהיו

Therefore on Rosh HaShanah, when Adam, the first man, was created, who has free choice and accepted the yoke of His Kingship, may He be blessed, willingly, then His attribute of Kingship, may He be blessed, was revealed; whereas before the creation of Adam, when there were

רק בהמות וחיות שאינן בעלי בחירה לא היה עדיין התפשטות מדת מלכותו ית'. וע"כ ג"כ בכל ר"ה [ראש השנה] צ"ל התחדשות מדת מלכותו ית' ומלכותו ברצון קבלו עליהם כו'.

only domestic and wild animals, which do not have free choice, there was not yet an extension of His attribute of Kingship, may He be blessed. And therefore, too, on every Rosh HaShanah there must be a renewal of His attribute of Kingship, may He be blessed.] And "His Kingship they willingly accepted upon themselves," etc.

5 והנה ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] ביטול הרצון למדת מלכותו ית' לקבל מלכותו ברצון מעורר למעלה בחי' הרצון העליון במדת המלוכה להיות הרצון המאציל עליון ב"ה להתלבש במדת מלכותו ית' והוא הנק' התהוות כתר מלכות כידוע

Now, through the arousal from below (isarusa dilesata), the nullification of [one's] will to His attribute of Kingship, may He be blessed, to accept His Kingship willingly, there is aroused above the level of the supernal will in the attribute of Kingship, so that the will of the supernal Emanator, blessed be He, is en clothed in His attribute of Kingship, may He be blessed. And this is what is called the coming into being of Keser Malchus (the Crown of Kingship), as is known.

(ועמ"ש בד"ה תקעו בחדש. שבכל השנה המשכה זו הוא על ידי הביטול בעסק התורה והמצות שהם רצונו וחכמתו ית' וזהו שמברכים על כל מצוה ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם כו' אך רצון עליון זה הוא המלוכש בח"ע [בחכמה עילאה].

(And see what is written in the discourse beginning "Sound the shofar at the New Moon": that throughout the year this drawing down comes through the bittul in the occupation with Torah and mitzvos, which are His will and His wisdom, may He be blessed. And this is why we bless over every mitzvah, "Blessed are You, Havayah, our G-d, King of the world," etc. But this supernal will is the one en clothed in the higher Chochmah (Chochmah Ila'ah).

ואמנם בר"ה [בראש השנה] ההמשכה מבחי' עליונה יותר שברצון עליון מה שאינו מלוכש כלל בח"ע [בחכמה עילאה] וההמשכה זו הוא ע"י רצון עליון שבנפש והוא ענין קול השופר כו' ע"ש).

On Rosh HaShanah, however, the drawing down is from a higher level of the supernal will, that which is not en clothed at all in the higher Chochmah; and this drawing down comes through the supreme will in the soul, and this is the matter of the sound of the shofar, etc. See there.)

וביאור הדברים הנה עדי"מ בנפש האדם אנו רואים שבכל מדותיו אין עיקר התפשטותם תלוי רק ע"פ הרצון והתענוג המלוכש בבהם

The explanation of the matter: by way of analogy, in the soul of a person we see that in all of his emotive attributes, their main extension depends on nothing but the will and the delight encloded in them.

כמו שאף שמטבע הטוב להטיב מכל מקום אם אין רצונו מסכמת בהטבת והשפעת החסד זו מטעמו הכמוס להעלות כך ברצונו לא ישפיע כלל וכמ"כ [וכמו כן] במדת המלוכה לפניו יתברך

For example: although it is the nature of the good to do good, nevertheless, if his will does not consent to this doing of good and bestowing of kindness, for his own hidden reason that it should so arise in his will, he will not bestow at all. So too with the attribute of Kingship before Him, may He be blessed,

שהיא בחי' ההתנשאות על זולתו תלוי ברצון המאציל ב"ה וזהו אמרו לפני מלכיות שצריך לעורר רצון עליון להיות בבחי' המלוכה

which is the level of loftiness over others: it depends on the will of the Emanator, blessed be He. And this is [the meaning of] "Say before Me [verses of] Kingship": that the supernal will must be aroused to be at the level of Kingship,

דהיינו התלבשות אור א"ס ב"ה בע"ס [בעשר ספירות] דמלי ע"כ או מרים עשרה פסוקים להביא המשכה מן התנ"ך [התורה נביאים כתובים] דאורייתא מחכמה נפקת כו' להיות נעוץ תחלתן בסופן כ"ע [כתר עליון] איהו כתר מלי כו'

that is, the enclothing of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, in the Ten Sefiros of Malchus. Therefore we say ten verses, to bring a drawing down from Tanach, for "the Torah issues from Chochmah," etc., so that "their beginning is wedged in their end": Keser Elyon is Keser Malchus, etc.

והנה כדי להמשיך בחי' ענג ורצון זה צריך בהכרח להמשיך ממקור כל התענוגים רעוא דכל רעוין דעתיקא סתימו דכל סתימין כו'

Now, in order to draw down this delight and will, one must necessarily draw from the source of all delights, "the will of all wills" of Atika, "the hidden of all hidden," etc.

דהיינו שכך עלה ברצונו העליון במקור כל התענוגים הנעלם שיהיה ענג לפניו בבחי' מלוכה דוקא

That is, that it arose thus in His supernal will, in the hidden source of all delights, that there be delight before Him specifically in [the state of] Kingship;

דהיינו להמשיך רצון וענג להיות רצון המאציל בזה שיהיה חפץ ומתענג בזה אנא אמלוך כו'

that is, to draw down will and delight, so that the Emanator has a will for this, that He desire and delight in this: "I will reign," etc.

ועיקר הענג שבמלוכה העליונה עד רום המעלות היינו שיהיה יש ושיהיה היש בטל בקבלת עול מלכותו ברצון כו' ועמ"ש מזה בד"ה צאינה וראינה גבי פי' במלך שלמה מלך שהשלום שלו.

And the essence of the delight in the supernal Kingship, up to the loftiest heights, is that there be a yesh, and that the yesh be nullified in accepting the yoke of His Kingship willingly, etc. And see what is written about this in the discourse beginning "Go out and gaze," on the explanation of "King Shlomo": the King to whom peace belongs.

6 והנה בתחלת בריאת העולמות נמשך הענג והרצון העליון מאליו מצד עצמו כי חפץ חסד הוא

Now, at the beginning of the creation of the worlds, the supernal delight and will were drawn down of themselves, from His own side, "for He desires kindness."

אבל אח"כ במעשה התחתונים תליא מילתא בהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] לעורר רצון העליון ע"י ביטול רצון שלמטה כו' וזה נעשה בר"ה [בראש השנה] שאומרים "מלכיות להיות בחי' בנין המלי' ממקור הראשון

But afterwards "the matter depends" on the deeds of the lower beings, on raising mayin nukvin (feminine waters) to arouse the supernal will through the nullification of the will below, etc. And this is done on Rosh HaShanah, when we say ten [verses of] Malchiyos, so that there be the building of Malchus from the first source,

דהיינו להמשיך כתר מלי' שע"י עיקר בניינה [ומטעם הנ"ל שעיקר המדה תלויה בהמשכת הרצון ב"ה ועמ"ש מזה בד"ה בהעלותך שזהו ענין אל מול פני המנורה כו' דהיינו כתר שבמל'.

that is, to draw down Keser Malchus, through which her building chiefly comes about. [For the reason mentioned above: that the attribute depends chiefly on the drawing down of the will of the Blessed One. And see what is written about this in the discourse beginning "When you kindle," that this is the meaning of "toward the face of the menorah," etc., that is, the Keser within Malchus.

7 ועמ"ש בביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות. גבי בחינת פני היא כתר מלכות לפי שהמלכות ל"ל [לית ליה] / לית לה] מגרמה כלום ומקבלת מעשר מלכיות שלכן אומרים בר"ה [בראש השנה] יו"ד מלכיות וכתר מקבלת ממלכות שבכתר וזו היא בחי' פני.

And see what is written in the explanation on the verse "Let them bring royal garments," concerning the level of panai ("My face"): it is Keser Malchus, because Malchus "has nothing of its own" and receives from ten [levels of] Malchus, which is why on Rosh HaShanah we say ten [verses of] Malchiyos; and [her] Keser she receives from the Malchus within Keser, and this is the level of panai.

עכ"ל [עד כאן לשוננו]. וז"ש [וזהו שכתוב] לך אמר לבי בקשו פני ועיין בהרמ"ז [בהרב משה זכות] פ' אמור (דצ"ג ע"ב) שפ"י כן דהיינו כתר מלי' והיינו ע"י את פניך הוי' אבקש.

End of quote. And this is [the meaning of] what is written, "Of You my heart said, 'Seek My face'"; and see the Ramaz on Parshas Emor (93b), who explains it so, that is, [as] Keser Malchus. And this comes through "Your face, Havayah, I will seek,"

שהם ע"ס [עשר ספירות] שמיו"ד מלכיות שבהם נעשה בנין הנוק' [הנוקבא]. א"נ [אי נמי] את פניך הוי' היינו אורות אריך ועתיק כמש"ש [כמה שכתוב שם] הרמ"ז [הרב משה זכות]

which are the Ten Sefiros from the ten Malchiyos, through which the building of Nukva comes about. Alternatively, "Your face, Havayah" refers to the lights of Arich and Atik, as the Ramaz writes there;

והיינו לפי שמשם נמשך להיות הכתר שבמלי' כנ"ל והוא הנק' פני. וזהו ענין ראש השנה.

and that is because from there is drawn [what comes] to be the Keser within Malchus, as mentioned above, and this is what is called panai. And this is the matter of Rosh HaShanah:

שנה הוא בחי' מלי' וראש השנה היינו גלגלתא וכתר שבמלי' וע' מזה בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] בפ' תצא (דרע"ז ע"ב)

the year (shanah) is the level of Malchus, and the head of the year (rosh hashanah) is the Gulgalta (skull) and Keser within Malchus. And see about this in the Ramaz's commentary on Parshas [Ki] Seitzei (277b).

וזהו ענין תחלת מעשיך כי המלי היא בחינת עשייה שבאצילות ותחלת מעשיך היינו כתר דנוק' [דנוקבא] שהוא תחילת בחי' עשייה הנ"ל.

And this is the meaning of "the beginning of Your works": for Malchus is the level of asiyah (action) within Atzilus, and "the beginning of Your works" is the Keser of Nukva, which is the beginning of the above-mentioned level of asiyah.

וזכרון ליום ראשון י"ל [יש לומר] דהיינו כתר הכללי בחי' א"א שנקי' יום ראשון שלמעלה מההשתלשלות כמ"ש סד"ה ביום השע"צ [השמיני עצרת].

And "a remembrance of the first day" may be explained as the general Keser, the level of Arich Anpin, which is called "the first day," being above the chain of descent (hishtalshelus), as is written at the end of the discourse beginning "On the day of Shemini Atzeres."

8 והיינו שממלי שבכתר נמשך להיות כתר שבמלי כנ"ל. ועיין בע"ח [בעץ חיים] שער א"א ספ"ב [סוף פרק ב'] דהמלי שרשה למעלה מט"ס [מט' ספירות] דא"א עצמן אלא מבחינת עתיק כו' וזהו זכרון ליום ראשון.

That is, from the Malchus within Keser is drawn [what comes] to be the Keser within Malchus, as mentioned above. And see Etz Chaim, Shaar Arich Anpin, at the end of chapter 2, that the root of Malchus is higher than the nine Sefiros of Arich Anpin themselves; rather, [it is] from the level of Atik, etc. And this is "a remembrance of the first day."

ועמ"ש בפ"י המלות ע"פ ארוממך אלקי המלך] כי הנה ר"ה [ראש השנה] זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון וע"כ נקי' ר"ה [ראש השנה] ראש גילוי החיות דרך כללות על כל השנה.

And see what is written in the explanation of the words on the verse "I will exalt You, my G-d the King." For Rosh HaShanah is "this day, the beginning of Your works, a remembrance of the first day"; therefore Rosh HaShanah is called the head of the revelation of the life-force (chayus), in a general and collective way, for the whole year.

9 וכח זה ניתן לישראל להיותם מקבלים מלכותו ית' ברצון משא"כ בבחי' שנקרא מושל וממשלתך בכל דור ודור אפילו דור המבול ודור הפלגה שמרדו בה' מ"מ מלכותו בכל משלה כתיב ובחי' ממשלה בע"כ

[בעל כרחך]

And this power was given to Israel, because they accept His Kingship, may He be blessed, willingly. This is not so at the level at which He is called "ruler," "and Your dominion is in every generation": even [over] the generation of the Flood and the generation of the Dispersion, who rebelled against G-d, nevertheless "His kingship rules over all" is written; and the level of dominion is against [their] will.

ולכן אפי' [אפילו] בלעם אמר לא אוכל לעבור את פי ה' כי רוח המושל עליו יעלה בע"כ [בעל כרחך] (ועיין בפ' מקץ קצ"ה ע"א)

Therefore even Bilam said, "I cannot transgress the word of Havayah," for "the spirit of the ruler" rises over him against his will. (And see Parshas Mikeitz, 195a.)

אבל להיות נק' בשם מלך לקבל ברצון נעשה ע"י עושי רצונו דוקא [ועמ"ש בד"ה אתם נצבים בפ"י למען הקים אותך לו לעם]:

But to be called by the name "King," accepted willingly, comes about specifically through those who do His will. [And see what is written in the discourse beginning "You are standing," on the explanation of "in order to establish you as a people to Him."]

10 קיצור. מלי רוממות ומ"מ נמשך ביטול ומלכותו ברצון קבלו. ועי"ז מעוררים הרצון שיומשך להיות כתר דנוק' [דנוקבא] והמשכה זו צ"ל מא"א [מאריך אנפין] ועתיק רצון ותענוג העליון.

Summary: Malchus is exaltation, and nevertheless bittul is drawn forth, and "His Kingship they willingly accepted." Through this the will is aroused, so that it be drawn down to become the Keser of Nukva; and this drawing down must come from Arich Anpin and Atik, the supernal will and delight.

ג והנה כל המשכת ענג ורצון עליון במדת המלוכה ממקור כל התענוגים הוא ע"י השופר שהוא של איל

3. Now, all this drawing down of supernal delight and will into the attribute of Kingship, from the source of all delights, is through the shofar, which is of a ram.

והענין כי הנה שרש נפש הבהמה הוא מבחי' פני אריה פני שור כו' שבמרכבה ששרשם מבחי' בהמות בהררי אלף שמבחי' התהו

The explanation: the root of the soul of an animal is from the level of "the face of a lion" and "the face of an ox," etc., in the Chariot (Merkavah), whose root is from the level of "the beasts upon a thousand hills," which is from the level of Tohu (chaos).

והנה ידוע שמפני שהאורות דתהו היו בריבוי ותוקף גדול לא יכלו הכלים לסבול האור וע"כ נפלו הכלים ונשברו ומקום נפילתן היה בעולם הבריאה והן הן המרכבה דפני אריה פני שור כו'

Now it is known that because the lights of Tohu were in great abundance and intensity, the vessels could not bear the light; therefore the vessels fell and broke, and the place of their fall was in the World of Beriah, and they are themselves the Chariot of "the face of a lion," "the face of an ox," etc.

ולכן טבע הבהמה בבחי' ביטול גדול יותר מהאדם [ועמ"ש בזה בפ' אמור בד"ה והניף הכהן אותם כו' על שני כבשים כו'] מפני שהאדם יש לו דעת מעולם התיקון

Therefore the nature of the animal is in a state of greater bittul than man [and see what is written about this in Parshas Emor, in the discourse beginning "And the kohen shall wave them, etc., upon the two lambs," etc.], because man has Daas, from the world of Tikun (rectification),

אבל הבהמה הוא למטה מן הדעת והיינו מפני שרשה שהוא למעלה מן הדעת מבחי' עולם התהו כו' whereas the animal is below Daas; and this is because of its root, which is above Daas, from the level of the world of Tohu, etc.

ולכן תוקעין בשופר של בהמה דוקא שיש בה בחי' ביטול יותר לעורר בחי' ביטול שלמעלה מן הדעת והיא עצמו הטעם כענין התקיעה

Therefore we sound specifically a shofar of an animal, which has more bittul, to arouse the level of bittul that is above Daas. And this itself is the reason in the matter of the tekiah (the sounding):

שהוא קול פשוט היוצא מהבל הלב שעדיין לא בא לידי גילוי באותיות כלל מפני שהוא מבחי' פנימית נקודת הלב שאינו בא כלל לידי גילוי אותיות עדיין

it is a simple sound that comes out from the breath of the heart, which has not yet come to be revealed in letters at all, because it is from the level of the inner dimension of the point of the heart, which does not yet come to be revealed in letters at all.

כי האותיות שרשם בחכמה שבממוח ובחי' הבל הזה היוצא בבחינת קול פשוט הוא בבחינת פנימית נקודת הלב שלמעלה מהחכמה שבממוח כו'

For the root of the letters is in the Chochmah in the brain, while this breath that comes out as a simple sound is at the level of the inner dimension of the point of the heart, which is above the Chochmah in the brain, etc.

וביאור זה הנה ידוע שיש ב' מיני קול הא' הנקרא קול הדבור שגם הוא יוצא מהבל הלב

The explanation of this: it is known that there are two kinds of sound. The first is what is called the sound of speech, which also comes out from the breath of the heart,

אך הוא מבחי' חיצונית הלב שהן בחינות המדות שבלב הנמשכות מהמוחין דחו"ב [דחכמה ובינה] עד למטה מן הדעת שהדעת ממשיך השכל שבמוח אל הלב.

but it is from the level of the outer dimension (chitzoniyus) of the heart, which is the emotive attributes (middos) in the heart, drawn from the intellect (mochin) of Chochmah and Binah down to below Daas, for Daas draws the intellect that is in the brain to the heart.

אבל בחי' קול פשוט היוצא מהבל הפנימי שבמוח דלכא שהוא למעלה מן השכל להיותו פנימית הרצון שבלתי מוגבל בשכל שלכן הוא קול פשוט וכמו צעקה פתאומית שבאה מנקודת עומק הלב להיות ההתפעלות בעצם הנפש ממש

But the level of the simple sound comes out from the inner breath in the depth of the heart, which is above intellect, since it is the inner dimension of the will, which is not limited by intellect; that is why it is a simple sound, like a sudden cry that comes from the point of the depth of the heart, the stirring being in the very essence of the soul,

כמו צעק לבם אל ה' ובחינת צעקה זו היא למעלה משרש האותיות שבחכמה [ועמ"ש מזה באריכות ג"כ בד"ה תקעו בחדש הנ"ל] וע"י שתוקעים בו תקיעה

as in "Their heart cried out to G-d." And this cry is above the root of the letters, which is in Chochmah [and see what is written about this at length, too, in the discourse beginning "Sound the shofar at the New Moon," mentioned above]. And through sounding with it a tekiah

של מצוה בקול פשוט וברעותא דלכא שבבחי' למעלה מן הדעת ולמעלה מבחי' אותיות מעורר ג"כ למעלה בחי' כתר שלמעלה מהחכמה ודעת ונמשך ענג בבחינת מלוכה להיות מתענג מביטול היש

of a mitzvah, with a simple sound and with the desire of the heart (re'usa deliba), which is at a level above Daas and above the level of letters, there is also aroused above the level of Keser, which is above Chochmah and Daas, and delight is drawn into the level of Kingship, so that He delights in the nullification of the yesh.

ולכן תוקעים בשופר שצדו א' קצר והב' רחב ע"ד שנאמר מן המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה וד"ל [ודי למבין].

Therefore we sound with a shofar whose one end is narrow and the other wide, in the manner of what is said, "From the narrow place I called Yah; Yah answered me with expansiveness." And this suffices for one who understands.

11 והיינו תקיעה ראשונה שהיא המשכה מלמעלה למטה שמתענג מביטול היש כנ"ל אמנם תקיעה אחרונה היא העלאה ממטה למעלה ע"י קדימת השברים והתרועה

And this is the first tekiah, which is a drawing down from above to below, so that He delights in the nullification of the yesh, as mentioned above. The last tekiah, however, is an elevation from below to above, through the shevarim and the teruah that precede it,

שהם בבחי' שמאל דוחה והתעוררות רחים כמ"ש במ"א וכמ"ש בכוונת שהתקיעות והשברים הם לבטל היצה"ר [היצר הרע] כו' [ועכ"ז [ועם כל זה] יובן הפסוק כי קרוב אליך הדבר כו' לעשותו.

which are at the level of "the left hand pushes away" and the arousal of abundant mercy, as is explained elsewhere, and as is written in the Kavanos, that the tekios and the shevarim are to nullify the evil inclination, etc. [And with all this, the verse "For the word is near to you, etc., to do it" will be understood.

פי' הדבר היינו ה' דבר מלי דאצילות לעשותו להיות בנין הנוקי' [הנוקבא] שנק' ג"כ עשייה שבאצי' כנ"ל ועמ"ש בד"ה והיה מדי חדש.

The meaning: "the word" is the word of G-d, Malchus of Atzilus; "to do it" is that there be the building of Nukva, which is also called the asiyah (action) within Atzilus, as mentioned above. And see what is written in the discourse beginning "And it shall be, from one New Moon to the next."

כי דבור לשון הנהגה והמשכה כו' להתלבש גם בעשייה גשמיות כו' וזהו ענין ששת ימי המעשה משא"כ בשבת כתיב ממצוא חפצך ודבר דבר כו'.

For "speech" (dibbur) is an expression of leading and drawing down, etc., to be en clothed even in physical action, etc.; and this is the matter of the six days of action (ma'aseh). Whereas of Shabbos it is written, "from pursuing your affairs and speaking words," etc.

12 ובפיך היינו ע"י השופר ובלבבך רע"ד [רעותא דליבא] ואומרו כי קרוב אליך כו' היינו שאתם קרובים זל"ז

[זה לזה]

"In your mouth": that is, through the shofar; "and in your heart": the desire of the heart (re'usa deliba). And its saying "For [it] is near to you," etc., means that you are near to each other,

כי הנוק' [הנוקבא] נק' אחותי לז"א שהוא הנק' ישראל כי שרית כו'. וגם שבנינה הוא מט' [מטה] מלכיות שלו.

for Nukva is called "my sister" to Z'eir Anpin, who is called Yisrael, "for you have striven," etc. And also, her building is from his nine Malchiyos.

ועוד כי שרש אותיות הדבור שמח"ע [שמחכמה עילאה] היינו ג"כ מקדמות השכל שלמעלה מהשכל המושג כמ"ש באגה, ק ע"פ ויעש דוד שם וא"כ עם היות שהמשכת

Furthermore, the root of the letters of speech, which is from the higher Chochmah, is also from the "antecedence of intellect" (kadmus hasechel), which is above comprehended intellect, as is written in Iggeres HaKodesh on the verse "And David made a name." If so, even though the drawing down

הרצון וכתר דמלי צ"ל נמשך מא"א [מאריך אנפין] שלמעלה גם מהחכמה עכ"פ [על כל פנים] קרובים הם זל"ז [זה לזה] ועמ"ש סד"ה כי המצוה הזאת כו' מענין זה דכי קרוב אליך הדבר.

of the will and of the Keser of Malchus must be drawn from Arich Anpin, which is above even Chochmah, at any rate they are near to each other. And see what is written at the end of the discourse beginning "For this commandment," etc., on this matter of "For the word is near to you."

א"נ [אי נמי] כמ"ש (בזכריה סימן ד') והנה מנורת זהב כו' זה דבר ה' והמנורה היא כנס"י [כנסת ישראל].

Alternatively, as is written (in Zechariah, chapter 4), "And behold, a menorah of gold," etc., "This is the word of Havayah"; and the menorah is Knesses Yisrael (the Congregation of Israel).

ובמ"א נת' [נתבאר] שיש במלי ב' פרצופים פרצוף הפנימי נקרא כנס"י [כנסת ישראל] והחיצון זהו הדבור וזהו כי קרוב אליך הדבר וזהו ג"כ ענין ישראל עלו במחשבה והמחשבה עם הדבור קרובים זל"ז [זה לזה].

And elsewhere it was explained that in Malchus there are two partzufim (configurations): the inner partzuf is called Knesses Yisrael, and the outer one is speech. And this is "For the word is near to you." And this is also the matter of "Israel arose in thought": thought and speech are near to each other.]

והנה מבואר בפע"ח [בפרי עץ חיים] שסוד השופר הוא בבינה כי התלבשות ומקום גילוי התענוג הוא בבינה וכנודע כי התגלות עתיק הוא בבינה

Now, it is explained in Pri Etz Chaim that the mystery of the shofar is in Binah, for the enclothing and the place of revelation of delight is in Binah; and, as is known, the revelation of Atik is in Binah.

(ועמ"ש מזה בפ' לך גבי ה' דאברהם ע"ש) ולכן הוא בחי' עוה"ב [עולם הבא] והיינו מפני שהיא בחי' השגה ועיקר התגלות התענוג הוא בהשגה דוקא כמו עדמ"מ [עד"מ] למטה באדם כשנופל לו איזה השגה ושכל חדש באיזו עמקות הוא מתמלא תענוג

(And see what is written about this in Parshas Lech Lecha, concerning the hei of Avraham; see there.) Therefore it is the level of the World to Come; and that is because it is the level of comprehension, and the main revelation of delight is specifically in comprehension. As, by way of analogy, below in man: when some comprehension, a new idea of some depth, occurs to him, he is filled with delight.

אמנם עיקר התגלות וההתפשטות התענוג בשלימות הוא דוקא אח"כ כשמשיג העמקות הזאת בהרחבת שכלו ורוחב בינתו דוקא וכמ"כ [וכמו כן] הוא למעלה שהתענוג עליון מלובש בחכמה הנקרא עדן שהוא עצם דבר המושג כמו שהוא עדיין בעצמותו

However, the main revelation and complete spreading of the delight come specifically afterwards, when he comprehends this depth with the breadth of his intellect and the expanse of his understanding. So too above: the supernal delight is enclothed in Chochmah, which is called Eden, which is the essence of the thing comprehended as it still is in its essence;

אמנם שם הוא בהעלם ועיקר התגלותו כשנמשך בבחי' בינה שהיא בחי' השגה בהתפשטות אורך ורוחב כו'.

but there it is in concealment, and its main revelation is when it is drawn into the level of Binah, which is the level of comprehension, in an expansion of length and breadth, etc.

ולכן השופר הוא ג"כ בבינה שהתגלות התענוג הנמשך ע"י השופר הוא בבינה ומשם מקבל הדבור שהוא בחי' מל' בדבר ה' שמים נעשו להיות ענג במדת המל' ג"כ:

Therefore the shofar too is in Binah, for the revelation of the delight drawn down through the shofar is in Binah; and from there speech receives, which is the level of Malchus, "By the word of Havayah the heavens were made," so that there be delight in the attribute of Malchus too.

13 קיצור. והמשכה זו ע"י השופר קול פשוט פנימית הלב שלמעלה מהשכל ומעורר כמ"כ [כמו כן] רצון העליון שלמעלה מהחכמה והיינו ע"י שופר של איל דוקא הבהמה יש בה ביטול ממדרגות עליונות.

Summary: This drawing down is through the shofar, a simple sound, the inner dimension of the heart, which is above intellect; and it likewise arouses the supernal will, which is above Chochmah. And this is specifically through a shofar of a ram: the animal has bittul from higher levels.

ובפע"ח [ובפרי עץ חיים] שהשופר בבינה כי התגלות עתיק הוא בבינה: ד ומעתה יבואר למה אין תקיעת שופר דוחה שבת והוא

And in Pri Etz Chaim: that the shofar is in Binah, because the revelation of Atik is in Binah. 4. Now it will be explained why the sounding of the shofar does not override Shabbos. It is

כי ענין השבת הוא מ"ש כי בו שבת כו' ויכולו השמים והארץ כו' ויכל אלקים ביום השביעי כו' because the matter of Shabbos is what is written, "for on it He rested," etc., "And the heavens and the earth were completed," etc., "And G-d completed on the seventh day," etc.

כמו עד"מ באדם כששובת ונח מאיזו מלאכת עבודה שהיה שכלו ומחשבתו מלובשת באותה מלאכה לעיין בכל פרטי המלאכה בהתחכמות כו'

As, by way of analogy, with a person who ceases and rests from some labor of work in which his intellect and thought were enclothed, to examine all the details of the work with ingenuity, etc.:

וכששובת אזי מתעלה השכל וחוזר למקורו ומתפשט מהתלבשותו כו' ואזי נמשך לו תענוג משלימות המלאכה

when he ceases, the intellect ascends and returns to its source and divests itself of its enclothing, etc., and then delight comes to him from the completion of the work.

ולכן בסיום מסכתא עושין סעודה מחמת התענוג שבא בגמר והשלמת לימודו דוקא וכך עד"מ הוא למעלה שבששת ימי בראשית היו ירידות והמשכות המדות עליונות

That is why, at the conclusion of a tractate, one makes a feast, because of the delight that comes specifically with the finish and completion of one's study. And so, by way of analogy, it is above: in the six days of Creation there were descents and drawings down of the supernal emotive attributes (middos)

לברוא בהן השמים והארץ וכל צבאם יום ראשון במאמר יהי אור ירד ונמשך במדת החסד [ומדת הגבורה כלולה בה להגביל שפעה ובתוכן מלובשת בחי חכמה

to create through them the heavens and the earth and all their host. On the first day, with the utterance "Let there be light," [it] descended and was drawn down in the attribute of Chesed [and the attribute of Gevurah is included in it, to limit its flow, and within them the level of Chochmah is en clothed,

להיות ההשפעה ע"פ גזירת החכמה] יום ב' יהי רקיע ממדת הגבורה כו' ואח"כ בשבת כשוישבות ביום השביעי שנח ממלאכתו כביכול ונתעלו מדותיו וחכמתו ית' בעצמותו

so that the bestowal be according to the decree of Chochmah]; the second day, "Let there be a firmament," from the attribute of Gevurah, etc. And afterwards, on Shabbos, when "He rested on the seventh day," for He rested from His work, as it were, and His attributes and His wisdom, may He be blessed, ascended into His essence,

ואזי ויכל אלקים ביום השביעי ויכל הוא מלשון כלתה נפשי פי' שנמשך בחינת התענוג העליון ומתגלה בכל אשר פעל ועשה בשימ"ב [בששת ימי בראשית] הנ"ל וכמו שכתוב

then "And G-d completed (vayechal) on the seventh day." Vayechal is from the expression "my soul longs (kalsah)": that is, the supernal delight is drawn down and revealed in all that He wrought and made in the six days of Creation mentioned above; and as it is written,

והנה טוב מאד כו' וג"פ [וג' פעמים] ביום השביעי הוא כנגד ג' בחינות שהתענוג מתלבש בהם בינה הוד יסוד כו'

"and behold, it was very good," etc. And the three times "on the seventh day" correspond to the three levels in which the delight is en clothed: Binah, Hod, Yesod, etc.

וז"ש [וזהו שכתוב] בע"ח [בעץ חיים] ששבת הוא גילוי מוחין דאבא וכמ"ש ושמרתם את השבת כו' כי קדש היא לכם

And this is what is written in Etz Chaim, that Shabbos is the revelation of the mochin of Abba; and as it is written, "You shall keep the Shabbos, etc., for it is holy (kodesh) to you,"

כי התענוג הנמשך הוא מתלבש בחכמה שלכן נקרא עדן בכתוב והוא עדי"מ הנ"ל כשנופל לאדם איזו השכלה מתמלא בתענוג כו' כנ"ל.

for the delight that is drawn down is enclothed in Chochmah, which is therefore called Eden in Scripture. And this is like the analogy mentioned above: when some insight occurs to a person, he is filled with delight, etc., as mentioned above.

14 ולכן כתיב ממצוא חפצך ודבר דבר כי הדבור מתעלה בחכמה שהרי התענוג הוא מן הדבור של המאמרות יהי אור יהי רקיע כו'.

Therefore it is written, "from pursuing your affairs and speaking words," for speech ascends into Chochmah; for the delight is from the speech of the utterances "Let there be light," "Let there be a firmament," etc.

ואם כן הוא שבשבת נמשך מצד עצמו גילוי תענוג עליון שמתענג מכל אשר עשה ממילא אינו נצרך לשופר שהוא ג"כ

And if so, since on Shabbos a revelation of supernal delight is drawn down of itself, in that He delights in all that He made, it follows that there is no need for the shofar, which is likewise

רק ענין המשכת התענוג במדת המלוכה וע"כ נדחה מ"ע [מצות עשה] של שופר בשבת [ומה גם לפמ"ש [לפי מה שכתוב] בזהר בשלח (דסי"ג ע"ב) ובפ' יתרו (דפ"ח ע"א) בענין

only a matter of drawing down delight into the attribute of Kingship. Therefore the positive commandment of the shofar is set aside on Shabbos. [All the more so according to what is written in the Zohar, Beshalach (63b), and in Parshas Yisro (88a), on the matter

דהא כל שיתא יומין מתברכין מיומא שביעאה שהיא הבינה כמ"ש במק"מ [במקדש מלך] שם א"כ גם שבת הוא בחי' התגלות עתיק שבבינה אשר זהו בחינת השופר]:

that "all six days are blessed from the seventh day," which is Binah, as is written in the Mikdash Melech there. If so, Shabbos too is the level of the revelation of Atik in Binah, which is the level of the shofar.]

15 אך להבין מה שמן התורה מצוה וחיוב אפי' [אפילו] לתקוע בשבת אלא שחז"ל [שחכמינו זכרונם לברכה] אסרו משום גזרה דרבה.

But [we must still] understand why, by Torah law, there is a mitzvah and an obligation to sound [the shofar] even on Shabbos, and only our Sages, of blessed memory, forbade it because of Rabbah's decree.

הנה באמת יש כמה בחינות בענין התענוג לאין קץ ותכלית ויותר ממ"ש בע"ה בענין סדר ההשתלשלות וכמ"ש בהקדמת הרח"ו [הרבי חיים ויטאל] עצמו שאינו מזכיר כ"א כטפה מן הים כו'

In truth, there are many levels in the matter of delight, without end or limit, more than what is written in Etz Chaim about the order of the chain of descent (hishtalshelus); as Rabbi Chaim Vital himself writes in his introduction, that he mentions only as a drop from the sea, etc.

דהנה גם בגשמיות אנו רואים שהתענוג בנפש הוא ביתר שאת ויתר ריבוי מדרגות משאר כחות הנפש וכנראה בעליל שיש תענוגים רבים לאין קץ ותכלית

For even in physical matters we see that delight in the soul has greater eminence and a greater multitude of levels than the other powers of the soul; as is plainly visible, there are many delights, without end or limit.

כי יש הרבה מיני תענוג בחוש הטעם בחיך יטעם אוכל או משקה בהרבה מינים מינים ממינים שונים וכל אי מובדל ומשונה מחבירו בטעמו וכיוצא בזה בחוש הריח

For there are many kinds of delight in the sense of taste, as "the palate tastes" food or drink, in many kinds upon kinds of different species, each one distinct and different from the other in its taste; and likewise in the sense of smell;

וכן בדבור שמתענג מצחות הלשון והמליצה בהגיון או דקדוק או אפילו במלתא דבדיחותא וכן בשמיעה מקול נאה או כלי זמר ערב וכיוצא וכן בראיה יש תענוגים רבים שונים כנודע ועאכ"ו [ועל אחת כמה וכמה] בכחות רוחניים כמו השכל כו' וכיוצא.

and so too in speech, where one delights in fluent language and eloquence, in logic or grammar, or even in a witty remark; and so too in hearing, from a beautiful voice or a pleasant musical instrument and the like; and so too in sight there are many different delights, as is known. And all the more so in spiritual powers, such as the intellect, etc., and the like.

16 ומזה יכול המשכיל לצייר עוצם הריבוי בתענוג אלקי מאחר שנודע דכללות התענוג שבענינים דהאי עלמא הוא רק פסולת ותמצית דתמצית מתענוג האלקי וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] ר"ע [רבי עקיבא] שחק ואמר אם לעוברי רצונו כו'

From this the thoughtful person can picture the immense multitude in the G-dly delight, since it is known that the delight in the things of this world as a whole is only the refuse and the extract of the extract of the G-dly delight; as our Sages, of blessed memory, said: "Rabbi Akiva laughed and said: If for those who transgress His will, etc.,"

וכמ"ש במ"א ועאכ"ו [ועל אחת כמה וכמה] למקור התענוג העליון שהוא בודאי רב הכמות והאיכות לאין קץ ותכלית וביתר שאת ויתר עז מכל הי"ס [הי' ספירות] שלמעלה עד"מ הנ"ל דחוש התענוג שבנפש שגדול מאד ורב כחו יותר מכל כחות הנפש כנ"ל.

and as is written elsewhere. And all the more so the source of the supernal delight, which is certainly great in quantity and quality, without end or limit, and "greater in eminence and greater in power" than all the ten Sefiros above, after the manner of the analogy mentioned above, of the sense of delight in the soul, which is very great and greater in power than all the powers of the soul, as mentioned above.

17 ולכן נק' בחי' מקור התענוגים למעלה בשם אריך אנפין לפי שמתפשט באריכות הרבה כנ"ל. ועמ"ש ע"פ ואתה מרכבות קדש.

Therefore the level of the source of delights above is called by the name Arich Anpin (the Long Countenance), because it extends at great length, as mentioned above. And see what is written on the verse "And He came from the myriads of holiness."

משא"כ המדות דאצילות נקרא זעיר אנפין לפי שהם מעטי הכמות ובבחי' קיצור בעצם מציאותן ועד"מ ממדות שבלב האדם אהוי"ר [אהבה ויראה] שהם כחות מצומצמים וקצרים בעצם מציאותן ואינן בערך אורך המציאות של התענוג כנ"ל.

Whereas the emotive attributes (middos) of Atzilus are called Z'eir Anpin (the Small Countenance), because they are small in quantity and short in their very being; as, by way of analogy, with the emotive attributes in a person's heart, love and awe, which are contracted and short powers in their very being, and are not comparable to the length of being of delight, as mentioned above.

18 והנה בח"י המשכת התענוג שיתענג ממדת המלוכה הנמשך ע"י השופר הוא מבחי' מובדלת מבחי' התענוג המאיר בשבת שהמתענג מחמת כי וירא אלקים את כל אשר עשה

Now, the drawing down of delight, that He delight in the attribute of Kingship, which is drawn through the shofar, is from a level set apart from the level of the delight that shines on Shabbos, in which He delights because "G-d saw all that He had made,

והנה טוב מאד כנ"ל כי התענוג הנמשך בשבת הוא מה שמתלבש בחכמה דאצילות כנ"ל בפ"י ושמרתם את שבת

and behold, it was very good," as mentioned above. For the delight drawn down on Shabbos is that which is en clothed in the Chochmah of Atzilus, as mentioned above in the explanation of "You shall keep the Shabbos,

כי קדש היא כו' ובחכמה מתלבש חסד דא"א כידוע דא"א [דאבא ואימא] מלבישים לזרועות דא"א אבא בחסד אחיד ותלי ואימא בגבורה כמ"ש אני בינה לי גבורה כו'

for it is holy," etc. And in Chochmah the Chesed of Arich Anpin is en clothed, as is known that Abba and Imma en clothe the arms of Arich Anpin: "Abba is held and hangs on Chesed," and Imma on Gevurah, as it is written, "I am Binah; Gevurah is mine," etc.

אבל ע"י השופר נמשך מבחי' בינה דא"א שלמעלה מערך התענוג דז"ת [דו' תחתונות] דא"א והוא המתלבש בבינה דאצילות שסוד השופר הוא בבינה כנ"ל (ועיין במק"מ [במקדש מלך] ר"פ שמות)

But through the shofar [delight] is drawn from the level of Binah of Arich Anpin, which is beyond comparison with the delight of the seven lower [Sefiros] of Arich Anpin; and it is that which is en clothed in the Binah of Atzilus, for the mystery of the shofar is in Binah, as mentioned above. (And see the Mikdash Melech at the beginning of Parshas Shemos.)

(בדף ג' ע"א) ע"פ תשורי מראש אמנה דא גרון. מש"ש [מה שכתוב שם] בשם האוצ"ח [האוצרות חיים] ומ"ש בביאורי הזהר שם פירוש וענין בינה דא"א.

(on folio 3a), on the verse "Look from the peak of Amanah": "this is the throat"; what is written there in the name of Otzros Chaim, and what is written in Biurei HaZohar there, on the meaning and matter of Binah of Arich Anpin.

ועיין בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] ר"פ קרח ד"ה כמה עילאין פתגמי אורייתא ועפמ"ש [ועל פי מה שכתוב]
 הרמ"ז [הרב משה זכות] שם יובן מ"ש במשנה פ"ג [פרק ג'] דר"ה [דראש השנה] שופר כו' ופיו מצופה זהב כי זהב
 רומז לבינה דאריך כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] שם

And see the Ramaz's commentary at the beginning of Parshas Korach, on the passage beginning "How lofty are the words of the Torah"; and according to what the Ramaz writes there, what is said in the Mishnah, chapter 3 of Rosh HaShanah, "The shofar, etc., and its mouthpiece is overlaid with gold," will be understood: for gold alludes to Binah of Arich [Anpin], as the Ramaz writes there.

ולכן גם בשבת מצוה לתקוע מד"ת [מדת] לפי שממשיכים הארת תענוג יותר עליון מבחי' התענוג דשבת
 כנ"ל

Therefore even on Shabbos there is a mitzvah by Torah law to sound [the shofar], because [through it] a radiance of delight higher than the level of the delight of Shabbos is drawn down, as mentioned above.

(ועיין מ"ש בד"ה ביום השמע"צ [השמיני עצרת] גבי יפה שעה אחת בתשובה שיש שני מיני תענוג לפני
 המלך האחד בעשיית המצות והשני כשרואה את בנו בא מרחוק שיש זמן רב אשר לא ראהו וכראות
 המלך את הבן נתמלא חדוה ותענוג

(And see what is written in the discourse beginning "On the day of Shemini Atzeres," concerning "Better is one hour of teshuvah": that there are two kinds of delight before the King, one in the performance of the mitzvos, and the second when he sees his son coming from afar, whom he has not seen for a long time; and when the king sees the son, he is filled with joy and delight.

וכן בנמשל אע"פ [אף על פי] שנתרחק האדם בחטאיו מ"מ ע"י תשובה נתקרב למקורו ושרשו כו' ע"ש
 ועד"ז יש לומר ההפרש בין התענוג המתגלה בשבת שמתענג מכל אשר עשה זהו כעין המין הראשון

And so in the analogue: although a person has become distant through his sins, nevertheless through teshuvah he is brought near to his source and root, etc.; see there. And along these lines one may explain the difference: the delight revealed on Shabbos, in which He delights in all that He made, is like the first kind;

אמנם התענוג שע"י השופר שהוא בחינת תשובה זהו כענין כמשל שרואה את בנו בא ממרחק שהוא
 פנימיות תענוג יותר וכמו שכתוב מזה בד"ה שוש אשיש)

but the delight that comes through the shofar, which is the level of teshuvah, is like the analogy of one who sees his son coming from afar, which is a more inward delight; and as is written about this in the discourse beginning "I will greatly rejoice.")

ושרש הענין הוא כי ידוע שהכתר הוא הממוצע בין המאציל לנאצלים וכל ממוצע יש בו בחי' מזה

The root of the matter is this: it is known that Keser is the intermediary between the Emanator and the emanated, and every intermediary has in it something of this

ומזה שלכך הוא יכול לחברם ולהוריד שפע מזה לזה וכמ"כ [וכמו כן] הכתר יש בו בחי' התחתונה שבמאציל

and of that, which is why it can join them and bring flow down from one to the other. So too Keser has in it the lowest level of the Emanator,

וגם הוא שרש להנאצלים והבחי' הא' שבו שהיא התחתונה שבמאציל גדלה וגבהה מעלתה על בחי' ב' שבו שהיא שרש הנאצלים

and it is also the root of the emanated. And the first level in it, the lowest of the Emanator, is greater and higher in stature than the second level in it, which is the root of the emanated.

והנה זה שהחכמה מלבשת להארת התענוג היינו מבחי' ב' שבו שהוא שרש לנאצלים שהן הן ז"ת [ז' תחתונות] דא"א שמתלבשות באצילות כנ"ל דא"א [דאבא ואימא] מלבישים כו'

Now, the radiance of delight that Chochmah enclothes is from the second level in it, the root of the emanated, which is the seven lower [Sefiros] of Arich Anpin that are enclothed in Atzilus, as mentioned above, that Abba and Imma enclothe, etc.

אבל על ידי השופר ממשיכים מבחי' הא' שבו שהוא בחי' תחתונה שבמאציל והיינו בחי' חו"ב [חכמה ובינה] דא"א שלמעלה מערך הז"ת [הז' תחתונות] דא"א אך מקום התגלותן הוא בבינה דאצ"י כנ"ל:

But through the shofar [delight] is drawn from the first level in it, which is the lowest level of the Emanator, that is, the level of Chochmah and Binah of Arich Anpin, which is beyond comparison with the seven lower [Sefiros] of Arich Anpin; but the place of their revelation is in the Binah of Atzilus, as mentioned above.

19 קיצור. ולכן נדחה תקיעת שופר משום גזרה דרבה בשבת כי בשבת נמשך מצד עצמו גילוי תענוג עליון.

Summary: Therefore the sounding of the shofar is set aside on Shabbos because of Rabbah's decree, for on Shabbos a revelation of supernal delight is drawn down of itself.

ומ"מ מן התורה מצוה לתקוע גם בשבת לפי שהמשכת התענוג שע"י השופר בר"ה [בראש השנה] הוא מבחי' מובדלת מבחי' התענוג המאיר השבת:

Nevertheless, by Torah law there is a mitzvah to sound even on Shabbos, because the drawing down of delight through the shofar on Rosh HaShanah is from a level set apart from the level of the delight that illuminates Shabbos.

20 ה' אך אעפ"כ [אף על פי כן] ראו חכמים משום גזרה דרבה לדחות מ"ע [מצות עשה] זו בשבת והענין כי גזרה זו היתה בזמן בית שני כנודע בגמרא שרוב הגזירות והחומרות והסייגים היו בזמן בית שני דוקא

5. Nevertheless, the Sages saw [fit], because of Rabbah's decree, to set aside this positive commandment on Shabbos. The explanation is that this decree was [made] in the time of the Second Temple, as is known from the Gemara that most of the decrees, stringencies and safeguards were specifically in the time of the Second Temple.

והיינו מחמת שבבית שני לא היתה גאולה שלימה כי היו מלכי עובדי כוכבים מושלים עליהם כנודע

And that is because in the Second Temple there was not a complete redemption, for kings who worshipped the stars ruled over them, as is known.

וגם ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ וארצה בו ואכבד"ה חסר ה' (בחגי סימן א') שה' דברים חסרו בבית שני בראשון ארון וכפורת ונביאים כו'.

And our Sages, of blessed memory, also said on the verse "and I will be pleased with it and I will be honored (ve'ikavdah)," [written] lacking the hei (in Haggai, chapter 1), that five things were lacking in the Second Temple [that were] in the First: the Ark and the cover, and the prophets, etc.

והטעם לכל זה כי בית ראשון היה מבחי' ה' עילאה בינה [כמ"ש בזהר שמות (ד"ט ע"ב)]

The reason for all this is that the First Temple was from the level of the upper hei, Binah [as is written in the Zohar, Shemos (folio 9b);

וע"ש במק"מ [במקדש מלך] שפ"י שגם המל' היתה אז במדרגת הבינה שהיא ה' עילאה ועמ"ש מזה סד"ה ששת ימים תאכל מצות ועיין עוד מזה במק"מ [במקדש מלך] פ' תרומה

and see there in the Mikdash Melech, who explains that Malchus too was then at the rank of Binah, which is the upper hei; and see what is written about this at the end of the discourse beginning "Six days you shall eat matzos"; and see further about this in the Mikdash Melech, Parshas Terumah,

דקמ"ג ע"א ע"פ שה"ש [שיר השירים] עלמא דחירות [ע"י] זהר תצוה דקפ"ג סע"א [סוף עמוד א] ופ' אמור
דצ"ב ע"ב ור"פ קרח וס"פ לך לך דצ"ה ע"ב [חירות משעבוד עו"ג [עובדי גלולים]

folio 143a, on the Song of Songs], the “world of freedom” [see the Zohar, Tetzaveh, end of folio 183a; and Parshas Emor, folio 92b; and the beginning of Parshas Korach; and the end of Parshas Lech Lecha, folio 95b]: freedom from subjugation to the idolaters.

והיא בחי' עלמא דאתכסיא וע"כ היה בו הארון וכפורת שהם ג"כ מבחינה זו כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער
הארת המוחין זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] פ"ח [פרק ח']

And it is the level of “the hidden world” (alma de'iskasya); therefore it had the Ark and the cover, which are also from this level, as is written in Etz Chaim, the Gate of the Illumination of the Mochin of Z'eir Anpin and Nukva, chapter 8.

וכן הנביאים הם נו"ה [נצח והוד] דאימא דוקא וכמ"ש בשער היחודים פ"א בשם התיקונים ומבינה נביאים
ואינון נו"ה [נצח והוד] כו'

And likewise the prophets are specifically Netzach and Hod of Imma, as is written in Shaar HaYichudim, chapter 1, in the name of the Tikkunim: “and from Binah, prophets, and they are Netzach and Hod,” etc.

אבל בית שני חסר בחי' ה' עילאה ולא היה בו גילוי הה' דברים שהם מבחי' ה' עילאה מפני שהי' [שהיה]
מבחי' ה' תתאה

But the Second Temple lacked the level of the upper hei, and the five things, which are from the level of the upper hei, were not revealed in it, because it was from the level of the lower hei.

ולכן לא היה בו חירות כו' ולכן גזרו בו חכמים כמה גזרות וסייגים שלא תהיה יניקת החיצונים משא"כ
בבית ראשון בבחי' עלמא דאתכסיא

Therefore it did not have freedom, etc.; and therefore the Sages decreed in it many decrees and safeguards, so that the external forces should not draw nourishment. This was not so in the First Temple, at the level of the hidden world:

אין שם שליטה וממשלה לס"א [לסטרא אחרא] כלל ומפני זה גזרו גם גזרה זו בבית שני לדחות מ"ע [מצות]
עשה] של תורה שלפי שחסר בו בחי' ה' עילאה דבינה

there the sitra achra has no control or dominion at all. And for this reason they also decreed this decree in the Second Temple, to set aside a positive commandment of the Torah: because it lacked the level of the upper hei of Binah,

אזי אין מקום מוכן לגילוי והתלבשות עונג עליון דחוי"ב [דחכמה ובינה] דא"א שלמעלה מז"ת [מזי תחתונות] הנמשך ע"י השופר שאינו שורה ומתלבש

there was then no place prepared for the revelation and enclothing of the supernal delight of Chochmah and Binah of Arich Anpin, which is above the seven lower [Sefiros], that is drawn through the shofar, which rests and is enclothed

אלא בבינה דאצי" כנ"ל שהוא בחי' הכלי לגילוי תענוג זה וכמשי"ל [וכמה שכתוב לעיל] באריכות ולכן בשבת שבלא"ה [שבלאו הכי] נמשך בחי' הארת התענוג מז"ת [מזי תחתונות] פטור משופר

only in the Binah of Atzilus, as mentioned above, which is the vessel for the revelation of this delight, as was explained above at length. Therefore on Shabbos, when in any case the radiance of delight from the seven lower [Sefiros] is drawn down, [one is] exempt from the shofar,

כי תענוג העליון מזה דהיינו מחוי"ב [מחכמה ובינה] דא"א הנמשך ע"י השופר לא הי' [היה] נמשך כ"כ [כל כך] בזמן בית שני.

for the delight higher than this, that is, from Chochmah and Binah of Arich Anpin, drawn through the shofar, was not drawn down so much in the time of the Second Temple.

אכן זהו במדינה אבל במקדש עצמו היו תוקעין דכתיב וזה שער השמים ופסוק זה נאמר על בהמ"ק [בית המקדש] בפרט שנק' שער השמים פי' כמו השער

However, this is in the provinces; but in the Temple itself they would sound [the shofar], for it is written, "and this is the gate of heaven," and this verse was said of the Holy Temple in particular, which is called "the gate of heaven": that is, like a gate,

שהוא מקום פתוח לכניסה ויציאה ובו עצמו היה יכול להיות גילוי בחי' בינה דאצילות וברכות בשה"ש [בשיר השירים] ס"פ כמגדל דוד פי' מכוון לשבתך מכוון נגד שבתך זה בהמ"ק [בית המקדש] שלמעלה

which is a place open for coming in and going out; and in it itself there could be a revelation of the level of Binah of Atzilus. And in the Midrash Rabbah on the Song of Songs, at the end of [the passage on] "like the Tower of David," [it] explains "the place (machon) of Your dwelling": aligned (mechuvan) opposite Your dwelling, the Holy Temple above.

ולכן היו תוקעין בו גם בשבת אבל להמשיך גילוי בחי' בינה בכל הגבולין מבהמ"ק [מבית המקדש] זה לא היה יכולת כ"כ [כל כך] בבית שני

Therefore they would sound in it even on Shabbos. But to draw the revelation of the level of Binah from this Holy Temple into all the outlying regions was not so possible in the Second Temple

כמו בבית ראשון שעיקר יסודתו ושרשו היה בבחינת בינה דהיינו להמשיך בחי' בינה בכל הגבולין

as in the First Temple, whose main foundation and root was in the level of Binah, that is, to draw the level of Binah into all the outlying regions.

אבל בית שני לא היה יכולת להמשיך בינה אלא לגבי עצמו שהוא שער השמים ולא בכל הגבולין.

But in the Second Temple there was no ability to draw Binah except with respect to itself, for it is the gate of heaven, and not into all the outlying regions.

(ועיין בסש"ב [בספר של בינונים] פנ"ג [פרק נ"ג] ההפרש בין בית ראשון לבית שני שכבית ראשון היה נמשך

ומאיר מבחי' האור המקננן ומאיר בעולם הבריאה שהוא מבחי' בינה דאצילות משא"כ בבית שני כו'

(And see Sefer Shel Beinonim, chapter 53, on the difference between the First Temple and the Second Temple: that in the First Temple there was drawn down and shone [light] from the level of the light that nests and shines in the World of Beriah, which is from the level of Binah of Atzilus; which was not so in the Second Temple, etc.;

ע"ש וכמ"ש במ"א בד"ה ביאור למ"ש בסש"ב [בספר של בינונים] פנ"ב נ"ג ועמ"ש סד"ה את שבתותי

תשמרו גבי ומקדשי תיראו

see there. And as is written elsewhere, in the discourse beginning "An explanation of what is written in Sefer Shel Beinonim, chapters 52 [and] 53"; and see what is written at the end of the discourse beginning "You shall keep My Shabbosos," concerning "and revere My Sanctuary."

ועוד יובן זה ע"פ מ"ש במ"א ע"פ ועתה יגדל נא כח אד' כח היינו המילוי של שם הוי' כמ"ש בפע"ח

[בפרי עץ חיים] גבי כוונת אישר"מ [אמן יהא שמיה רבא מברך] וענין המילוי הוא להיות ההמשכה וההשפעה משם

הוי"ה למטה זהו ע"י המילוי.

This will be further understood according to what is written elsewhere on the verse "And now, let the power of Ado-nai be great": "power" (ko'ach) is the milui (spelled-out form) of the Name Havayah, as is written in Pri Etz Chaim concerning the kavanah of "Amen, may His great Name be blessed"; and the matter of the milui is that the drawing down and bestowal from the Name Havayah below comes about through the milui.

והרי פ"י כח כפשוטו הינו הכח שבהעלם שלמעלה מהגילוי. והוא בחי' סוכ"ע. והיינו שכדי להיות בחי' התפשטות והמשכה למטה זהו ע"י כח יותר עליון כמו וידבר שלשת אלפים משל דגבי שלמה כמ"ש בד"ה לך לך.

Now, the plain meaning of "power" is the power in concealment that is above revelation, and it is the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin). That is: in order for there to be an extension and drawing down below, it comes through a higher power, like "and he spoke three thousand parables" of Shlomo, as is written in the discourse beginning "Go forth."

ולכן נקרא המלוי בשם כח. ועד"ז יובן כאן שכדי להיות ההתפשטות וההמשכה דבחי' בינה מבהמ"ק [מבית המקדש] בכל הגבולין זהו דוקא ע"י בית ראשון ה' עילאה כו'

Therefore the milui is called by the name "power." And along these lines it will be understood here that the extension and drawing down of the level of Binah from the Holy Temple into all the outlying regions comes specifically through the First Temple, the upper hei, etc.;

משא"כ בבית שני אף שבו עצמו היה יכול להיות גילוי בחי' בינה אבל להמשיך ממנו בכל הגבולין בחינה זו זה צ"ל ע"י בחי' גבוה יותר שלמעלה מהשתלשלות ועיין בסש"ב [בספר של בינונים] שם גבי ובבית שני כו'

whereas in the Second Temple, although in it itself there could be a revelation of the level of Binah, to draw this level from it into all the outlying regions must come through a higher level, above the chain of descent (hishtalshelus). And see Sefer Shel Beinonim there, concerning "and in the Second Temple," etc.,

כדרך ההשתלשלות כו' ועוד דוגמא לזה ממ"ש במ"א גבי ענין ברכת הזימון שבשביל ההמשכה להתחלקות לרבים צריך לעשות תחלה בחי' בריכה כו' כי כדי להשפיע לרבים צריך שיבוא האור בהארה גדולה כו' ע"ש.

"in the manner of the chain of descent," etc. And another example of this is from what is written elsewhere concerning the blessing of the zimun: that for the drawing down to be divided among many, one must first make a "pool" (berechah), etc., for in order to bestow upon many, the light must come in a great radiance, etc.; see there.

ועד"ז יובן כאן ההפרש בין בית ראשון לבית שני לענין הגבולין כו' וד"ל [ודי למבין] וכל זה הוא בשופר

And along these lines the difference between the First Temple and the Second Temple with regard to the outlying regions will be understood here, etc.; and this suffices for one who understands.) All this is with the shofar.

אבל כלולב בזמן בהמ"ק [בית המקדש] היו נוטלין גם בגבולין ביום ראשון של חג שחל בשבת והענין

But the lulav, in the time of the Holy Temple, they would take even in the outlying regions on the first day of the Festival that fell on Shabbos. The explanation is

כי לולב אותיות לו לב שהוא ענין המשכה מו"ק [מוי קצוות] דז"א אל הלב הוא כתר דנוק' [דנוקבא] שמתחיל מחזה דז"א

that lulav has the letters of lo lev ("a heart to him"), which is the matter of a drawing down from the six extremities (vav ketzavos) of Z'eir Anpin to the heart, which is the Keser of Nukva, which begins from the chest of Z'eir Anpin.

כמו עד"מ בגשמיות מקור התהוות הדבור הוא מן החזה שממנו יוצא הלב דרך הקנה ונעשה קול ומתחלק אח"כ בביטוי ה' מוצאות הפה להיות כ"ב אותיות אחה"ע מן הגרון כו'

As, by way of analogy, physically, the source from which speech comes into being is the chest, from which the breath of the heart comes out through the windpipe and becomes a voice, and afterwards is divided in its articulation by the five places of articulation of the mouth, to become twenty-two letters: alef, ches, hei, ayin from the throat, etc.

וכך הוא למעלה שבחי דבור העליון הנק' בחי' נוק' [נוקבא] התחלת התהוותו הוא מחזה דז"א שהוא גילוי מדות עליונות דאצילות שבהם מקור הדבור ונקרא בשם כתר דנוק' [דנוקבא] וד"ל [ודי למבין].

And so it is above: the level of supernal speech, called the level of Nukva, begins coming into being from the chest of Z'eir Anpin, which is the revelation of the supernal emotive attributes (middos) of Atzilus, in which is the source of speech; and it is called by the name Keser of Nukva. And this suffices for one who understands.

21 והנה בחי' המשכה זו היא למטה הרבה במדרגה מהמשכה שע"י השופר הנ"ל כי גם השבת עצמו הוא יותר נעלה במדרגה מהמשכה זו

Now, this drawing down is much lower in rank than the drawing down through the shofar mentioned above; for even Shabbos itself is higher in rank than this drawing down,

כי שבת הוא גילוי מוחין דאבא כמ"ש כי קדש היא לכם והלולב הוא המשכה מז"א לנוק' [לנוקבא]

for Shabbos is the revelation of the mochin of Abba, as it is written, "for it is holy to you," and the lulav is a drawing down from Z'eir Anpin to Nukva.

אלא שאעפ"כ [שאף על פי כן] צריכים להמשכה זו גם בשבת להיות שגילוי והמשכה זו שע"י הלולב היא מבחי' פנימית שהוא המשכת הדעת

Nevertheless, this drawing down is needed even on Shabbos, since this revelation and drawing down through the lulav is from the inner level, which is the drawing down of Daas

(ועיין בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער הלולב פ"ג [פרק ג'] בדרוש הר"ר [הרחמים רבים] יוסף מערבי ועמ"ש מענין הדעת שהוא בחי' הפנימית בביאור ע"פ מים רבים בפי' תולדות ובד"ה לא הביט און ביעקב בפי' בלק) כמ"ש במ"א

(and see Pri Etz Chaim, the Gate of the Lulav, chapter 3, in the discourse of Rabbi Yosef Maaravi; and see what is written about Daas being the inner level in the explanation on the verse "Many waters," in Parshas Toldos, and in the discourse beginning "He has not beheld iniquity in Yaakov," in Parshas Balak), as is explained elsewhere.

אך עכ"פ [על כל פנים] מאחר שהמשכה זו היא למטה במדרגה היכולת היה אפי' [אפילו] בבית שני להמשיך בחינה זו אפילו גבולין כו'

But at any rate, since this drawing down is lower in rank, it was possible even in the Second Temple to draw this level down even [into] the outlying regions, etc.

(כי הרי המשכה זו היא מז"א לנוק' [לנוקבא] אשר היא בחי' ה' תתאה משא"כ השופר עיקרו ה' עילאה כנ"ל אלא שממנה מקבל הדבור כו'):

(For this drawing down is from Z'eir Anpin to Nukva, which is the level of the lower hei; whereas the shofar is essentially the upper hei, as mentioned above, except that speech receives from it, etc.)

22 קיצור. ומ"מ בבית שני ה' תתאה לא היה אפשר להמשיך בגבולין מבחי' תענוג ההוא שע"י השופר מה שלמעלה מבחי' שבת כי המשכה זו בה' עילאה דוקא בית ראשון משא"כ בלולב.

Summary: Nevertheless, in the Second Temple, [the level of] the lower hei, it was not possible to draw into the outlying regions from that delight which comes through the shofar, which is above the level of Shabbos, for this drawing down is specifically in the upper hei, the First Temple; which is not so with the lulav.

ובענין מה שהקשו עוד התוספות הא דגבי שופר התקין ריב"ז [רבן יוחנן בן זכאי] שיהיו תוקעין בכל מקום שיש בו ב"ד [בית דין] ובלולב לא אשתרי כלל יש לומר

As for what Tosafos further asked, that regarding the shofar Rabban Yochanan ben Zakkai ordained that it be sounded in every place where there is a court, while the lulav was not permitted at all, it can be said

כי הענין של שרש בחי' הב"ד [הבית דין] הסמוכים עם ההמשכה שע"י השופר יש להם שייכות גדול זה לזה

that the matter of the root of the ordained courts and the drawing down through the shofar have a great connection to each other.

כי שרש ההמשכה שע"י [שעתיק יומין] השופר למתק הדינים הוא מגבורה דעתיק שבמו"ס [שבמוחא סתימאה] וזהו עצמו שרש ומקור של הב"ד [הבית דין] סמוכין כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] ר"פ תשא גבי דמתקדשת ע"פ ב"ד [בית דין] ע"ש

For the root of the drawing down through the shofar, to sweeten the judgments, is from the Gevurah of Atik that is in the Mocha Stima'ah (the hidden brain), and this itself is the root and source of the ordained court, as the Ramaz writes at the beginning of Parshas [Ki] Sisa concerning [the month] being sanctified by the court; see there.

אבל הלולב אין לו שייכות כ"כ [כל כך] לבחי' הב"ד [הבית דין] כי הוא המשכת החסדים וכנוודע דבחינת ר"ה [ראש השנה] הוא ענין שמאלו תחת לראשי והוא יום הדין. אבל סוכות הוא בחינת וימינו תחבקני:

But the lulav does not have so much connection to the court, for it is the drawing down of the chasadim (kindnesses); and as is known, Rosh HaShanah is the matter of "His left hand under my head," and it is the Day of Judgment, whereas Sukkos is the level of "and His right hand embraces me."

והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים...

“And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded”

1 והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים.

“And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded, and those who were lost in the land of Assyria and those who were cast away in the land of Egypt shall come, and they shall bow down to Havayah on the holy mountain in Jerusalem.”

יש להבין מ"ש בשופר גדול דמאי מעליותא דשופר גדול יותר על שופר שאינו גדול כמו בשופר של ר"ה [ראש השנה] של עתה

We need to understand what is said, “a great shofar”: what is the superiority of a great shofar over a shofar that is not great, such as the shofar of Rosh HaShanah at the present time,

וכמו שנאמר ואד' הוי' בשופר יתקע ולא נזכר בשופר גדול [וקושיא זו מבואר בזהר פ' ואתחנן] (דרס"ו ע"ב) וע"ש.

as it is said, “And Ado-nai Havayah will sound the shofar,” and “a great shofar” is not mentioned? (This question is explained in the Zohar, Parshas Va'eschanan (266b); see there.

עוד נזכר פסוק זה בגמרא (פ"ט דברכות נ"ו ב' פ"ק [פרק קמא] דר"ה [דראש השנה] י"א ב'. סנהדרין ק"י ע"ב מכות כ"ד סע"א [סוף עמוד א]). רבות לך פמ"ב בענין והיה.

This verse is also mentioned in the Gemara (Berachos, chapter 9, 56b; Rosh HaShanah, chapter 1, 11b; Sanhedrin 110b; Makkos, end of 24a); [in Midrash] Rabbah, Lech Lecha, section 42, on the matter of “And it shall come to pass”;

ויצא פרשה ע' [שבעים]. נשא פייג מדרש רות ס"פ ושם האיש אלימלך ובמדרש אסתר ע"פ ויהי בימי ענין השתחואה פ' וירא פנ"ו.

Vayetze, section 70; Naso, section 13; Midrash Ruth, at the end of the section "And the name of the man was Elimelech"; and in Midrash Esther, on the verse "And it came to pass in the days of." On the matter of bowing down: Parshas Vayera, section 56.

בירושלים בקהלת רבה ס"פ כל הנחלים ועוד נזכר על פסוק זה והיה ביום ההוא כו' בזהר ח"א [חלק א'] בפ' ויגש (דר"י ע"א) ויחי (דר"נ ע"א).

On "in Jerusalem": in Koheles Rabbah, at the end of the section "All the rivers." And this verse, "And it shall come to pass on that day," etc., is also mentioned in the Zohar, Part I, Parshas Vayigash (210a); Vayechi (250a);

בשלח (דמ"ו ע"ב) ויקרא ד"ו ע"ב] הנה בר"ה [בראש השנה] אנו אומרים זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון ולכאורה יש כאן סתירה דלאו רישיה סיפיה

Beshalach (46b); Vayikra, 6b.) Now, on Rosh HaShanah we say, "This day is the beginning of Your works, a remembrance of the first day." Seemingly there is a contradiction here, its beginning not [agreeing with] its end:

כי זה היום תחלת מעשיך משמע תחלה ממש היינו שבו מחדש בכל שנה את העולם ואח"כ אומר זכרון ליום ראשון משמע שאינו

for "This day is the beginning of Your works" implies an actual beginning, that is, that on it He renews the world each year; and afterwards it says, "a remembrance of the first day," which implies that it is nothing

אלא זכרון לזכור את יום ראשון שנברא בו העולם בששת ימי בראשית. אך הנה באמת שניהם אמת כי but a remembrance, to remember the first day, on which the world was created during the six days of creation. But in truth both are true, for

הנה ענין ר"ה [ראש השנה] שנק' ראש הוא עד"מ כמו הראש שבאדם הוא מקור החיות לכל האברים שבו ראשית גילוי כללות החיות וממנו נמשכים לכל האברים חיותם וקיומם בפרטות שמתחלה היו כלולים בראש ומוח בהעלם

the matter of Rosh HaShanah, which is called "head" (rosh), is, by way of analogy, like the head of a person. It is the source of life-force (chayus) for all the limbs; in it is the first revelation of the life-force as a whole, and from it are drawn to all the limbs, in particular, their life-force and existence, which at first were included in the head and brain in concealment.

כי משכן נפש השכלית היא במוח וממנה מתפשטות כחות הנפש לכל האברים מהעלם אל הגילוי לעין לראות ולרגל להלך כו'

For the seat of the intellectual soul is in the brain, and from it the powers of the soul spread out to all the limbs, from concealment into revelation: to the eye, to see, and to the foot, to walk, etc.

כך ר"ה [ראש השנה] הוא ראשית גילוי כללות החיות של כל השנה כי ואתה מחיה את כולם כתיב ובכל יום ויום חדשים לבקרים מתחדש החיות שחיות יום זה אינו כשל אתמול

So too, Rosh HaShanah is the first revelation of the life-force of the whole year as a whole. For it is written, "And You give life to them all," and every single day, "they are new every morning": the life-force is renewed, so that the life-force of this day is not like that of yesterday.

וכן בפרט הימים טובים שבכל השנה שבהם נשמך חיות רב בתוספת עילוי מבימי החול כידוע הנה כל בחי' החיות הזה באים ונמשכים מבחי' ראש השנה והוא כוללם יחד

And so too, in particular, the festivals throughout the year, on which abundant life-force is drawn down, with an added elevation beyond the weekdays, as is known: all these levels of life-force come and are drawn from the level of Rosh HaShanah, and it includes them all together.

(כי פסח שבועות סוכות הם כנגד ג' אבות אברהם הוא בחי' פסח לושי ועשי עגות והוא חסד דרועא ימינא. שבועות מ"ת [מתן תורה] בקול השופר אילו של יצחק. וסוכות בחי' ויעקב נסע סכתה והמה תרין דרועין וגופא.

(For Pesach, Shavuot and Sukkos correspond to the three Patriarchs. Avraham is the level of Pesach, "Knead and make cakes," and he is Chesed (kindness), the right arm. Shavuot: the Giving of the Torah with the sound of the shofar, the ram of Yitzchak. And Sukkos is the level of "And Yaakov journeyed to Sukkos." And these are the two arms and the body.

והנוכה ופורים הם תרין ירכי קשוט וכ"ז [וכל זה] הוא בחי' הגוף אבל ר"ה [ראש השנה] הוא בחי' ראש שבו נכלל חיות כל הגוף והוא כנגד אדם הראשון ויוהכ"פ [יום הכפורים] נק' ג"כ ראש השנה בכתוב והוא בחי' נשמה ופנימיות.

And Chanukah and Purim are the "two thighs of truth." All this is the level of the body; but Rosh HaShanah is the level of the head, in which the life-force of the whole body is included, and it corresponds to Adam, the first man. And Yom Kippur is also called "Rosh HaShanah" in Scripture, and it is the level of the soul and the inner dimension.

שבבחי' הראש ג"כ יש פנימיות וחיצוניות וכ"כ [וכן כתב] בפע"ח [בפרי עץ חיים] שנסירת יוהכ"פ [יום הכפורים] בסוד הפנימית ובראש השנה בסוד החיצונית וע' בזהר בפ' אמור (דצ"ו ע"ב) רישא וגלגלתא כו' ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם.

For in the level of the head, too, there is an inner dimension (pnimiyus) and an outer dimension (chitzoniys); and so it is written in Pri Etz Chaim, that the nesirah (separation) of Yom Kippur is in the mystery of the inner dimension, and that of Rosh HaShanah in the mystery of the outer dimension. And see in the Zohar, Parshas Emor (96b), "the head and the skull," etc., and in the Mikdash Melech there.

וע' באדר"ז [באדרא זוטא] דרפ"ח סע"א [סוף עמוד א] כי בו הוא שנמשך החיות ממקור החיים המחיה חיים א"ס ב"ה שלמעלה מבחי' זמן שלנו וחיות זה הוא עליון יותר וכולל כל חלקי החיות של השנה כאחד

And see the Idra Zuta, end of 288a.) For it is on it that the life-force is drawn from the Source of life, who gives life to the living, the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, who is above the level of our time. And this life-force is higher, and it includes all the portions of the life-force of the year as one,

אלא שהם בו בהעלם עדיין כנ"ל במשל ואח"כ נמשכים מהעלם לגילוי בכל פרק ופרק כפי הראוי except that in it they are still in concealment, as [explained] above in the analogy; and afterwards they are drawn from concealment into revelation, in each and every period, as is fitting.

אך שמתחלה מתחלק ליי"ב חדשי השנה שביום ראשון שבחדש נמשך חיות כללי לחדש ונק' לכך ראש חדש

However, it is first divided into the twelve months of the year: on the first day of the month a general life-force for the month is drawn down, and for this reason it is called Rosh Chodesh (the head of the month),

שהוא חיות כללי לחדש וממנו מתחלק אח"כ לימים עד לשעות ולרגעים כו' וז"ש [וזהו שכתוב] רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] אדם נידון בכל יום הגם שבאמת ר"ה [ראש השנה] הוא יום הדין.

for it is the general life-force for the month; and from it, it is afterwards divided into days, and down to hours and moments, etc. And this is [the meaning of] what our Sages, of blessed memory, said: "A person is judged every day," although in truth Rosh HaShanah is the day of judgment.

אך הענין כי בראש השנה הוא הדין והמשפט לכל אחד ואחד על חיות הכללי אם להמשיך ראשית הגילוי של החיות הכללי ואעפ"כ [ואף על פי כן] יש ג"כ

But the explanation is that on Rosh HaShanah there is the judgment and the verdict for each and every one concerning the general life-force: whether to draw down the first revelation of the general life-force. Nevertheless, there is also

משפט בכל יום אם ראוי להיות לו השתלשלות מחיות הכללי לחיות הפרטי היינו שיומשך מהעלם אל הגילוי דעם היות שכבר נדון בר"ה [בראש השנה] בהמשכת חיות כללי

a judgment every day: whether he is worthy to have a step-by-step descent (hishtalshelus) from the general life-force to the particular life-force, that is, that it be drawn from concealment into revelation. For although he has already been judged on Rosh HaShanah with the drawing down of a general life-force,

הנה אפשר הוא שלא יומשך מחיות הכללי אל הגילוי בפרט כמו שאפשר שלא יומשך חיות מן המוח אל איזה אבר ולא תוכל העין לראות והרגל להלך כו'

it is still possible that [life-force] will not be drawn from the general life-force into revelation in particular, just as it is possible that life-force will not be drawn from the brain to some limb, and the eye will not be able to see, nor the foot to walk, etc.,

והחיות השייך לאותו אבר נשאר במוח בהעלם שנתעכב במוח ולא נמשך ומתפשט משם אל האברים וכך יכול

and the life-force that belongs to that limb remains in the brain in concealment, held back in the brain and not drawn and spread out from there to the limbs. So too, it can

להיות שיהי' [שיהיה] נשאר החיות הפרטי החיות הכללי דר"ה [דראש השנה] ואז יקבל החסד ההוא בעולם העליון וע"ז הוא הדין בכל יום כו'

be that the particular life-force will remain [within] the general life-force of Rosh HaShanah, and then he will receive that kindness in the higher world. And about this is the judgment every day, etc.

(ועמ"ש מזהבפ' קרח ע"פ ויגמול שקדים ועמ"ש בפ' ראה ע"פ וברכך בכל אשר תעשה) אבל בראש השנה נמשך החיות כללי לכל השנה והוא המשכת חיות חדש ממש

(And see what is written about this in Parshas Korach, on the verse "And it bore ripe almonds," and see what is written in Parshas Re'eh, on the verse "And He will bless you in all that you do.") But on Rosh HaShanah the general life-force for the whole year is drawn down, and this is the drawing down of an actually new life-force.

ולכן נקרא כל ר"ה [ראש השנה] תחלת מעשיך שנמשך אור וחיות מחדש להתהוות העולם כי בראש השנה דאשתקד לא נמשך החיות רק על שנה אחת מלמעלה מהזמן בזמן

Therefore every Rosh HaShanah is called "the beginning of Your works," for light and life-force are drawn anew for the coming into being of the world. For on the Rosh HaShanah of last year the life-force was drawn down only for one year, from above time into time.

וכן גם בתחלת בריאת העולם הי' [היה] המשכת החיות באותו ראש השנה על שנה א' מלמעלה מהזמן כמו שכתוב

And so too at the beginning of the creation of the world: the drawing down of the life-force on that Rosh HaShanah was for one year, from above time, as it is written,

כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול דהיינו שששה אלפי שנים דהוי עלמא הם ששה ימים בלבד (וע' בתשו' [בתשובות] הרשב"א [הרבי שלמה בן אדרת] ח"א [חלק א'] סס"י [סוף סימן] ט' ורס"י [וריש סימן] תכ"ג)

"For a thousand years in Your eyes are like yesterday": that is, the six thousand years that the world exists are only six days. (And see the Responsa of the Rashba, Part I, end of section 9 and beginning of section 423.)

אך גם זה הוא בחי' זמן ולמעלה מזה אין שום זמן כל עיקר וכולל כל הזמן שבמשך שיתא אלפי שני בסקירה א' ומשם נמשך החיות

Yet this too is the level of time; and above this there is no time at all, and it includes all the time in the span of the six thousand years in a single glance. And from there the life-force is drawn

בר"ה [בראש השנה] על שנה א' ואח"כ בראש השנה שנק' חג שהחדש מתכסה בו היינו שהחיות הראשון עולה ומתכסה ונכלל במקורו וע"י השופר והתפלות נמשך אור וחיות חדש ממש על שנה אחת

on Rosh HaShanah for one year. And afterwards, on [the next] Rosh HaShanah, which is called "the festival on which the moon is covered," that is, the first life-force ascends and is covered and included in its source, and through the shofar and the prayers an actually new light and life-force is drawn down for one year.

ולכן נק' תחלת מעשיך תחלה ממש ואעפ"כ [ואף על פי כן] הוא גם רק זכרון בלבד ליום ראשון כי בר"ה [בראש השנה] הראשון הי' [היה] כ"ז [כל זה] מצד עצמו כי חפץ חסד הוא

Therefore it is called "the beginning of Your works," an actual beginning. Even so, it is also only a remembrance of the first day, for on the first Rosh HaShanah all this was from His own side, "for He desires kindness,"

אבל עכשיו באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] תליא מילתא משנה שעברה וכמו שאנו רואים שלא כל השנים שוים יש שנה טובה ומתוקה ויש כו'

but now the matter depends on the arousal from below (isarusa dilesata) of the past year. As we see, not all years are alike: there is a good and sweet year, and there is, etc.;

והיינו מחמת שינוי אופן האתעדל"ת [האתערותא דלתתא] שמשנה שעברה איך ומה שהיא וא"כ הרי בחי' ר"ה [ראש השנה] דעתה הוא בחי' דין ומשפט ואעפ"כ [ואף על פי] שהחסד גובר על הדין שלכן קורין פרשת העקידה ויעקוד אברהם את יצחק בנו

and this is because of the change in the manner of the arousal from below of the past year, how and what it is. If so, the level of Rosh HaShanah now is the level of judgment and verdict. And although kindness prevails over judgment, which is why we read the portion of the Binding, "And Avraham bound Yitzchak his son,"

שהוא סוד התגברות החסדים דאברהם על הגבורות דיצחק והמתקת הדין אעפ"כ [אף על פי כן] אינו דומה ליום ראשון ממש שהי' [שהיה] חסד ממש

which is the mystery of the prevailing of the kindnesses (chasadim) of Avraham over the severities (gevuros) of Yitzchak, and the sweetening of judgment, nevertheless it does not resemble the actual first day, which was actual kindness,

שהרי ההמשכה היתה מצד עצמו כי חפץ חסד הוא כי לא היה עדיין מי שיעורר כו'

for the drawing down was from His own side, "for He desires kindness," since there was not yet anyone who could arouse, etc.

וכנגד בחי' זו נאמר זכרון ליום ראשון זכר בלבד ליום ראשון במה שאעפ"כ [שאף על פי כן] הגבורות נמתקים

And corresponding to this level it is said, "a remembrance of the first day": only a reminder of the first day, in that, even so, the severities are sweetened,

אבל לא כשל יום ראשון ממש (וגם יש לומר פי' זכרון ליום ראשון שזוכרים ומעוררים את יום ראשון ומגבירים מדת החסד שבחי' יצחק יוכלל בבחי' אברהם אוהבי כו' וע' בזהר פ' ויקרא)

but not like that of the actual first day. (One may also say that the meaning of "a remembrance of the first day" is that we remember and arouse the first day, and strengthen the attribute of kindness, so that the level of Yitzchak will be included in the level of "Avraham, who loves Me," etc. And see in the Zohar, Parshas Vayikra

(דף י"ח ע"א) ובפ' הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ועמ"ש לקמן בד"ה ביום השע"צ [השמיני עצרת] בפ"י זכרון ליום ראשון ובפ"י זה היום כו'

(page 18a), and in the commentary of the Ramaz there; and see what is written below, in the discourse beginning "On the day of Shemini Atzeres," on the meaning of "a remembrance of the first day" and on the meaning of "This day," etc.)

וז"ש [וזהו שכתוב] רז"ל [רבותינו זכרונם לברכה] אמרו לפני מלכיות בראש השנה כדי שתמליכוני עליכם אמרו דוקא שאתם צריכים לעורר זה באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] עד שתמליכוני עליכם להיות נמשך גילוי החיות מדת מלכותו ית':

And this is [the meaning of] what our Sages, of blessed memory, said: "Recite before Me [verses of] Kingship (Malchiyos) on Rosh HaShanah, so that you make Me King over you." "Recite," specifically: you need to arouse this with an arousal from below, until "you make Me King over you," so that the revelation of the life-force, the attribute of His Malchus (sovereignty), may He be blessed, will be drawn down.

2 ב והנה פי' שתמליכוני הוא כי נודע שיש ב' בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] וסוכ"ע פי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] הוא החיות שמתלבש בעולמות לפי מדרגתם לכא"א [לכל אחד ואחד] כפום שיעורא דילי' [דיליה] נשמות כך ומלאכים כך

2. Now, the meaning of “that you make Me King” is this. It is known that there are two levels: the light that fills all worlds (memalei kol almin) and the light that encompasses all worlds (sovev kol almin). The light that fills all worlds is the life-force that clothes itself in the worlds according to their level, in each and every one “according to its own measure”: souls in one way and angels in another.

והוא בחי' כח הפועל שמלובש בהנפעל בתוכו ממש עד שגם בגשמיות אין לך עשב שאין לו מזל המכה בו ואומר לו גדל

It is the level of the power of the Maker that is clothed in the made, truly within it, so much so that even in physicality “there is no blade of grass that has no mazal (constellation) that strikes it and tells it, ‘Grow!’”

שהוא בחי' המשכות החיות בפרט לעשב זה ביחוד וגבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם ובכא"א [ובכל אחד ואחד] מהם לפי ערכו ומדרגתו כך הוא בחינת החיות מהבורא שנמשך

This is the level of the drawing down of life-force in particular to this blade of grass specifically. And “one higher than the high watches over [it], and there are higher ones above them”; and in each and every one of them, according to its rank and level, so is the level of the life-force from the Creator that is drawn

בו כסדר המדרגות דכתיב ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו שהן גי' עולמות בי"ע ובפרט כמה עולמות וברואים לאין קץ ותכלית ממש וכח הבורא מלובש ממש

into it, in the order of the levels, as it is written, “For My glory I have created it, I have formed it, I have also made it,” which are the three worlds of Beriah, Yetzirah and Asiyah; and in particular, many worlds and creatures, truly without end or limit. And the power of the Creator is actually clothed

בכל אחד ואחד מהם לפי ערכו כמשל התחלקות אופן החיות הנמשך מכח הצומח שבארץ לכמה מיני צמחים רבים שבעולם שונים זה מזה ובחינה זו נקרא ממכ"ע [ממלא כל עלמין]

in each and every one of them according to its rank, like the analogy of the way the life-force drawn from the power of growth in the earth is divided among the many kinds of plants in the world, which differ from one another. And this level is called the light that fills all worlds.

אבל בחי' סוכ"ע הוא האור והחיות שלמעלה מהשתלשלות והתלבשות בעולמות וכנגד בחי' זו הוא שנאמר אני הוי' לא שניתי ואמרו אתה הוא עד שלא נברא העולם ומשנברא כו'

But the level of the light that encompasses all worlds is the light and life-force that is above the chain of descent (hishtalshelus) and above being clothed in the worlds. And corresponding to this level it is said, "I, Havayah, have not changed," and they said, "You are He before the world was created, and since it was created," etc.,

בשוה ממש שלכאורה אינו מוכן איך הוא מאחר שאעפ"כ [שאף על פי כן] העולמות חיים וקיימים ממנו והיינו שכח הבורא מלוכש בהם ממש א"כ ה"ז [הרי זה] שינוי מכמו שהי' [שהיה] קודם כו'

exactly the same. Seemingly this is not understood: how can this be, since the worlds nevertheless live and exist from Him, that is, the power of the Creator is actually clothed in them? If so, this is a change from how it was before, etc.

אלא מפני שההארה המחיה כל העולמות כולם היא רק הארה חיצונית בלבד מעצמותו ית' ואינה נוגעת בכו כלל ואינה פועלת שינוי בו כלל

Rather, [it is] because the radiance that gives life to all the worlds is only an external radiance from His essence, may He be blessed; it does not touch Him at all and brings about no change in Him at all.

כי חיות כל העולמות הוא רק כמ"ש אנא אמלוך שמדת מלכותו ית' בלבד מה שהוא ית' נקי מלך ומתנשא כביכול עליהם זהו גופא החיות שלהם ובחי' זו אינה נוגעת לעצמיותו כלל כמשל המלך ב"ו

[בשר ודם]

For the life-force of all the worlds is only as it is written, "I will reign": His attribute of Malchus (sovereignty) alone, the fact that He, may He be blessed, is called King and is exalted, as it were, over them, is itself their life-force. And this level does not touch His essence at all, as in the analogy of a king of flesh and blood,

שהוא מהות בפ"ע [בפני עצמו] ומה שנק' מלך על המדינות הרי אין בבחינה זו התפשטות עצמותו ממש תוך המדינות רק ששמו נקי עליהם

who is an entity by himself; and in his being called king over the provinces there is no spreading forth of his actual essence into the provinces, only that his name is called over them.

וזהו ענין שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] עד שלא נברא העולם היה הוא ושמו בלבד אבל עצמותו ית' מופלא ומרומם מהם ונק' סוכ"ע ולכן נק' הבריאה יש מאין פי'

And this is the matter of what our Sages, of blessed memory, said: "Before the world was created there was He and His Name alone." But His essence, may He be blessed, is wondrously beyond them and exalted above them, and is called the light that encompasses all worlds. And therefore creation is called "something from nothing" (yesh me'ayin). The meaning is:

כי בהשתלשלות עילה ועלול העילה מתפעל מהעלול ממנו והשפעותו בו גורם שינוי בו מפני שעצמות העילה ממש מתלבש בהעלול כמשל ההשתלשלות משכל למדות וממדות למחשבה שמהות השכל ממש מתלבש במדות וכן המדות במחשבה כו'

in a chain of cause and effect, the cause is affected by the effect that comes from it, and its influence upon it brings about a change in it, because the actual essence of the cause is clothed in the effect, as in the analogy of the progression from intellect to the emotive attributes (middos), and from the emotive attributes to thought, where the actual substance of the intellect is clothed in the emotive attributes, and likewise the emotive attributes in thought, etc.

אבל יש מאין אינו כן אלא שחיות כל העולמות ואשר בהם הנמשך מן המאציל אינו ממהותו ועצמותו כלל רק מאין ממש

But with something from nothing it is not so. Rather, the life-force of all the worlds and of what is in them, which is drawn from the Emanator, is not from His substance and essence at all, but from actual nothing,

כי מדת מלכותו ית' בלבד מחי אותם כנ"ל (ועמ"ש מזה ע"פ יביאו לבוש מלכות גבי יחיד חי העולמים מלך כו')

for His attribute of Malchus alone gives them life, as mentioned above. (And see what is written about this on the verse "Let them bring royal apparel," on "The Only One, Life of the worlds, King," etc.)

והיא הנק' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] שהוא בחי' החיות המתלבש בעולמות כח הפועל בנפעל (וע' מזה בד"ה כי תצא כו') ובכל ר"ה [ראש השנה] היא שנמשכת מחדש

And this is what is called the light that fills all worlds, which is the level of the life-force that is clothed in the worlds, the power of the Maker in the made (and see about this in the discourse beginning "When you go out," etc.). And on each Rosh HaShanah it is drawn down anew,

כי בכל ר"ה [ראש השנה] לא נמשך בחי' מלוכה זו להיות אנא אמלך רק על שנה א' ואח"כ חוזר ועולה ונכלל במקורו בבחי' המלך המרומם לבדו מאז

for on each Rosh HaShanah this level of kingship, that there be "I will reign," is drawn down only for one year; and afterwards it returns and ascends and is included in its source, in the level of "the King who alone was exalted from of old,"

כמו קודם שנברא העולם שהי' [שהיה] נכלל בחי' שמו בבחי' הוא לבדו הוא כו' וכמ"ש כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא פי' כטבע האש שמסתלק למעלה ועמ"ש מזה בד"ה אתם נצבים

as before the world was created, when the level of His Name was included in the level of "He alone is," etc. And as it is written, "For Havayah your G-d is a consuming fire": that is, like the nature of fire, which withdraws upward. And see what is written about this in the discourse beginning "You are standing."

ולכן אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני עליכם שימשיכו הרצון למדת מלוכה להיות אנא אמלך והיינו המשכת אור חדש מבחי' סוכ"ע בממכ"ע [בממלא כל עלמין]:

Therefore: "Recite before Me [verses of] Kingship, so that you make Me King over you": that they draw down the will for the attribute of kingship, that there be "I will reign"; and this is the drawing down of a new light from the level of the light that encompasses all worlds into the light that fills all worlds.

3 ואח"כ אמרו לפני מלכיות כדי שיעלה זכרונכם לטובה לפני. פי' עד"מ כי הזכרון שיצטרך לזכור על הדבר אינו שייך

And afterwards: "Recite before Me [verses of] Kingship, so that your remembrance may rise before Me for good." The meaning, by way of analogy: remembrance, where one needs to remember something, applies

אלא על דבר הרחוק ממנו במקום או בערך שאז שייך לומר ע"ז לשון זכרון שיזכור עליו ולא ישכח מלבו משא"כ כשהדבר אצלו וסמוך אצלו אין שייך לשון זכרון כלל.

only to a thing that is far from him, in place or in rank; then it is fitting to use the term "remembrance" about it, that he will remember it and not forget it from his heart. But when the thing is with him and near him, the term "remembrance" does not apply at all.

4 וכך יובן למעלה ענין זכרון שאנו אומרים בו ית' יעלה זכרוננו כו' הוא מפני שבאמת חיות כל העולמות הן עולמות התחתונים והן עולמות העליונים הרי באמת קמיה ית' הם כלא ממש חשיבא כטפה מאוקינוס

And so the matter of remembrance is to be understood Above. [The reason] we say of Him, may He be blessed, "May our remembrance rise," etc., is that in truth the life-force of all the worlds, both the lower worlds and the higher worlds, is in truth considered before Him, may He be blessed, as actually nothing, like a drop in the ocean.

כי כל עיקר חיותם הוא ממחשבה א' שעלה במחשבה לפניו להיות התהוות ואצילת העולמות ונק' מחשבה הקדומה וכמשל ביטול מחשבה א' לגבי כללות הנפש כו'

For the whole of their life-force derives from a single thought that arose in thought before Him, that there be the coming into being and the emanation of the worlds; and it is called the Primordial Thought. And it is like the analogy of the nullity (bittul) of a single thought relative to the soul as a whole, etc.

והנה בר"ה [בראש השנה] שחוזר הכל לכמו שהיה לכן מבקשים שיזכור על המחשבה הקדומה ההיא שעלתה אז בתחילת אצילת העולמות כנ"ל

Now, on Rosh HaShanah, when everything returns to as it was, we therefore ask that He remember that Primordial Thought which arose then, at the beginning of the emanation of the worlds, as mentioned above.

כי מאחר שבאמת היא כלא ממש חשיבי ואינה ערוך אליו לכן מבקשים זכרנו שיזכור ע"ז ויחזור להתלבש בבחי' מחשבה הנ"ל.

For since in truth it is considered as actually nothing and bears no comparison to Him, we therefore ask, "Remember us": that He remember this and again clothe Himself in the level of the thought mentioned above.

וז"ש [וזהו שכתוב] זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם וחיותם זוכר הברית (וע' בפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך זכירה וע' ברע"מ [ברעיא מהימנא] פ' פנחס) (דף רל"ט ע"א)

And this is [the meaning of] what is written, "You remember the work of the world and recall all the creatures of old," and the closing blessing, "who remembers the covenant." (And see in Pardes, Erchei HaKinuyim, the entry "Remembrance" (zechirah); and see the Raaya Mehemna, Parshas Pinchas (page 239a),

ובפי עקב (דרע"א ע"א) ע"פ אזכיר את שמי ובפי הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ועמ"ש בד"ה אסרי לגפן בפי מקדשי שמך כו'

and in Parshas Ekev (271a), on the verse "I will cause My Name to be remembered," and in the commentary of the Ramaz there; and see what is written in the discourse beginning "Binding to the vine," on the meaning of "those who sanctify Your Name," etc.

וע' בזהר בפי ויקהל (דף רי"ש ע"א) ספר זכרון תרין דרגין דאינון חד ורוא דא שם הוי' שם חד הוי' חד ובזהר פ' יתרו

And see in the Zohar, Parshas Vayakhel (page 200a): "A book of remembrance: two levels that are one, and the mystery of this is Name [and] Havayah: the Name is one, Havayah is one." And in the Zohar, Parshas Yisro

(דף ע' [שבעים] ע"א) ועמ"ש"ל [ועיין מה שכתוב לעיל] בפי שלח ע"פ וזכרתם את כל מצות כו' למען תזכרו כו'

(page 70a). And see what is written above in Parshas Shelach, on the verse "And you shall remember all the commandments," etc., "so that you remember," etc.,

וסד"ה זכור את יום השבת בענין זכור ושמור כו' וע' עוד בזהר ח"א [חלק א'] פ' וירא (דק"כ סע"ב [סוף עמוד ב]) ע"פ ויזכור אלקים כו'

and at the end of the discourse beginning "Remember the Shabbos day," on the matter of "Remember" and "Keep," etc. And see further in the Zohar, Part I, Parshas Vayera (end of 120b), on the verse "And Elokim remembered," etc.,

ובפי ויצא (דקנ"ט ע"ב) ובפי בשלח (דמ"ז ע"א) ע"פ ויזכור ימי עולם כו' ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם וע' מענין ימי עולם בזח"ג [בזהר חלק ג] ס"פ נשא (דקמ"ה ע"ב)

and in Parshas Vayetze (159b), and in Parshas Beshalach (47a), on the verse "And he remembered the days of old," etc., and in the Mikdash Melech there. And see on the matter of "the days of old" in the Zohar, Part III, at the end of Parshas Naso (145b).)

ולכן קי"ל [קיימא לן] דבר"ה [דבראש השנה] תוקעים בשל זכרים דהיינו שופר של איל וע' בזהר ח"א [חלק א'] בפי ויחי (דמ"ו ע"א) דעלמא עילאה עלמא דדכורא איהו כו':

Therefore we hold [as law] that on Rosh HaShanah we sound [the shofar] of males (zecharim), that is, the shofar of a ram. And see in the Zohar, Part I, in Parshas Vayechi (246a), that "the higher world is a male world," etc.

5 ג ובמה בשופר הנה ענין השופר הוא שהוא קול פשוט שנמשך מהבל הלב ואינו כמו בחי' הדבור שהוא בחי' אותיות שנמשכים מן המוח

3. "And with what? With the shofar." Now, the matter of the shofar is that it is a simple sound, drawn from the breath of the heart; and it is not like the level of speech, which is the level of letters drawn from the brain.

כי אותיות הדבור נמשכים מאותיות המחשבה ואותיות המחשבה נמשכים מהשכל כו' משא"כ הקול פשוט הוא נמשך מן הבל הלב והוא למעלה מהשכל כי בלב יש חיצוניות ופנימית

For the letters of speech are drawn from the letters of thought, and the letters of thought are drawn from the intellect, etc.; whereas the simple sound is drawn from the breath of the heart, and it is above the intellect. For in the heart there is an outer dimension (chitzoniyus) and an inner dimension (pnimiyus).

והנה חיצונית הלב הוא למטה מהשכל ומקבל ממנו כמ"ש לפי שכלו יהולל איש שהתפעלות המדות שבלב הוא לפי השכל וכנודע

Now, the outer dimension of the heart is below the intellect and receives from it, as it is written, "A man is praised according to his intelligence": the arousal of the emotive attributes (middos) in the heart accords with the intellect, as is known.

אך התפעלות זו שבמדות אלו הוא רק בחי' חיצונית הלב ונקי רצון התחתון שהוא בחי' רעותא דליבא הנולד ונמשך מבחי' התבוננות השכל

But this arousal in these emotive attributes is only the level of the outer dimension of the heart, and it is called the lower will, which is the level of re'usa deliba (the desire of the heart), born and drawn from the level of the intellect's contemplation.

אבל פנימית הלב שהוא הנקי רצון העליון אינו מקבל ונמשך מהשכל כלל אלא הוא גם למעלה מהשכל וזהו שנאמר לבבי דמשמע שני לבבות והיינו בחי' חיצוניי הלב ובחי' פנימית הלב כו'

But the inner dimension of the heart, which is what is called the Supernal Will, does not receive from the intellect or derive from it at all; rather, it is even above the intellect. And this is [the meaning of] what is said, levavi ("my heart"), which implies two hearts, namely the level of the outer dimension of the heart and the level of the inner dimension of the heart, etc.

(וכמ"ש במ"א פ"י מ"ש יפה את רעיתי כתרצה. רעייתי מלשון רעותא דליבא שהוא רצון התחתון יהיה כתרצה רצון העליון שלמעלה מהשכל

(As is explained elsewhere on the meaning of what is written, "You are beautiful, my beloved (ra'ayasi), as Tirtzah": ra'ayasi is from the term re'usa deliba, which is the lower will; it is to become "as Tirtzah," the Supernal Will that is above the intellect.

והיינו ע"י ויחד לבבי עמ"ש ע"פ ויקהל משה וע"פ מי מנה עפר יעקב ועמ"ש עוד מענין חיצוניות הלב ופנימית הלב בד"ה אתם נצבים ובביאור ע"פ לבבתי)

And this is through "Unite my heart"; see what is written on the verse "And Moshe assembled," and on the verse "Who has counted the dust of Yaakov." And see what is written further on the matter of the outer dimension of the heart and the inner dimension of the heart in the discourse beginning "You are standing," and in the explanation on the verse "You have captured my heart.")

ומ"ש מוח שליט על הלב היינו על חיצוני הלב שנולד מהשכל כנ"ל והמוח שליט עליו אבל פנימית הבל יותר גבוה מבחי' המוח

And what is said, "The brain rules over the heart," refers to the outer dimension of the heart, which is born of the intellect, as mentioned above, and the brain rules over it. But the inner dimension of the heart is higher than the level of the brain.

ולכן המוח מקבל מהלב כידוע שעיקר המזונות הם בלב ששם באים הדמים מהכבד שמקבל מאצטומכא ממובחר המאכל שמתהפך לדם בכבד וממנו נכנסים הדמים בלב והמוח מקבל חיות מהלב כו'

Therefore the brain receives from the heart, as is known: the main nourishment is in the heart, for the blood comes there from the liver, which receives from the stomach the choicest part of the food, which is transformed into blood in the liver; and from it the blood enters the heart, and the brain receives life-force from the heart, etc.

(ולכן נק' הקב"ה צור לבבי ואורייתא מחכמה נפקת שהוא בחי' מוח וכדלקמן) והנה קול פשוט זה דשופר הוא מבחי' פנימית הלב

(Therefore the Holy One, blessed be He, is called "the Rock of my heart," while "the Torah comes forth from Chochmah," which is the level of the brain, as [will be explained] below.) Now, this simple sound of the shofar is from the level of the inner dimension of the heart,

דהיינו כמ"ש צעק לבם אל ה' שצעקת הלב הוא מבחינת פנימית הלב (וע' מזה בזח"ב [בזהר חלק ב'] פ' שמות)

that is, as it is written, "Their heart cried out to Ado-nai": the outcry of the heart is from the level of the inner dimension of the heart. (And see about this in the Zohar, Part II, Parshas Shemos

(ד"ט סע"ב [סוף עמוד ב] ודף כ' ע"א) ובפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך צעקה וע' במדרש רבה בש"ש [בשיר השירים] ע"פ יונתי כו'

(end of 19b and page 20a), and in Pardes, Erchei HaKinuyim, the entry "Outcry" (tze'akah); and see in Midrash Rabbah on Shir HaShirim, on the verse "My dove," etc.,

השמיעני את קולך כו' עד וכשצעקו בני"י [בני ישראל] לפני הקב"ה מיד ויושע ה' כו' ובשמות רבה פכ"א ע"פ מה תצעק אלי כבר שמעתי צעקתם כו'

"Let me hear your voice," etc., up to "And when the children of Israel cried out before the Holy One, blessed be He, immediately 'Havayah saved,'" etc.; and in Shemos Rabbah, section 21, on the verse "Why do you cry out to Me?": "I have already heard their outcry," etc.

וע' בזח"ב [בזהר חלק ב'] בפ' בשלח (דנ"ב ע"ב) ובפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ונמשך ונולד מחמת ההסתר וההפך בירידתו למטה שנתרחק מאד מאור פני מלך חיים א"ס ב"ה

And see in the Zohar, Part II, in Parshas Beshalach (52b), and in the commentary of the Ramaz there.) And it is drawn forth and born because of the concealment and the opposition in one's descent below, having become very distant from the light of the countenance of the King of life, the Infinite One (Ein Sof), blessed be He;

שמחמת זה תגבר מאד בנפשם הצעקה לה' ותתגלה בחיי פנימי' [פנימיות / פנימית] הלב שיש בכאו"א [בכל אחד ואחד] מישראל לה' ית' למעלה מהשגתו כנ"ל והוא בחי' בע"ת [בעלי תשובה] בחילא יתיר

for because of this the outcry to G-d grows very strong in their souls, and the level of the inner dimension of the heart toward G-d, may He be blessed, that is in each and every one of Israel, above his comprehension, is revealed, as mentioned above. And this is the level of baalei teshuvah (returnees), [who come] "with greater strength."

ולכן ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] שאין צדיקים גמורים יכולים לעמוד במקומם כי דוקא מצד ההסתר תגדל הצעקה כו'

Therefore our Sages, of blessed memory, said that complete tzaddikim cannot stand in their place, for it is precisely because of the concealment that the outcry grows great, etc.

וזהו תכלית ירידת הנשמות בגופות לאתבא צדיקיא בתיובתא כי בעוד שהיו בגן עדן היו כולם צדיקים שהיו נהנים מזיו השכינה שזהו מעשה הצדיקים שעבודתם בשכל

And this is the purpose of the descent of the souls into bodies: “to bring the tzaddikim to return in teshuvah.” For while they were in Gan Eden they were all tzaddikim, who “enjoy the radiance of the Shechinah,” which is the work of the tzaddikim, whose service is with the intellect,

כמו שכתוב דע את אלקי כו' ואח"כ בירידתם למטה בגוף ונפש הבהמית נעשו בחינת בעלי תשובה לשוב למעלה

as it is written, “Know the G-d of [your father],” etc. And afterwards, in their descent below into a body and an animal soul, they became the level of baalei teshuvah, to return upward,

כי יש מסתיר ומעלים ומחמת זה תגדל הצעקה והיא בחינת פנימיות הלב וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] הידוע דעיקר תשובה בלב פי'

for there is [something] that hides and conceals, and because of this the outcry grows great, and it is the level of the inner dimension of the heart. And as in the well-known saying of our Sages, of blessed memory, that the essence of teshuvah is in the heart. The meaning is:

כי תשובה דוקא הוא התגלות פנימית הלב שהוא למעלה מבחי' צדיקים גמורים שהם מבחי' מוח כנ"ל והתשובה היא מזה עצמו בהתכוננו עוצם ריחוקו אשר ירד פלאים כו' ועל ג"ע [גן עדן] התחתון ארז"ל [אמר רבותינו זכרונם לברכה] מוטב דלידייני כו'

teshuvah specifically is the revelation of the inner dimension of the heart, which is above the level of complete tzaddikim, who are from the level of the brain, as mentioned above. And the teshuvah comes from this very thing: as he contemplates the immensity of his distance, that he “has come down astonishingly,” etc. And of the lower Gan Eden our Sages, of blessed memory, said, “Better that he be judged,” etc.,

שכדאי כל יסורי גיהנם כו' וג"ע [וגן עדן] העליון הוא גבוה יותר לאין קץ וכ"ש [וכל שכן] שיש לבכות על ריחוקו מעצמות אור א"ס אשר יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט [ומעשים טובים] בעוה"ז כו'

for all the sufferings of Gehinnom are worthwhile, etc. And the higher Gan Eden is higher without end; all the more so must one weep over his distance from the essence of the Infinite Light (Or Ein Sof), for “Better is one hour of teshuvah and good deeds in this world,” etc.;

אשר מזה יהיה לבו צועק כו' וזהו ענין התקיעה קול פשוט מפנימי [מפנימיות / מפנימית] הלב ואח"כ שברים גנוחי גנח היינו בחי' לב נשבר ותרועה ילולי יליל הוא בחי' התעוררות רחמים בבכיה כו'

from this his heart will cry out, etc. And this is the matter of the tekiah: a simple sound from the inner dimension of the heart. And afterwards the shevarim, "groaning sighs," which is the level of a broken heart; and the teruah, "wailing cries," which is the level of the arousal of compassion through weeping, etc.

ומזה נולד ונמשך התקיעה השנית שהוא בחי' התגלות רצון העליון מלמעלה כי הנה הקב"ה נקרא צור לבבי.

And from this is born and drawn forth the second tekiah, which is the level of the revelation of the Supernal Will from above. For the Holy One, blessed be He, is called "the Rock of my heart."

6 וג"כ לבבי בלשון רבים דמשמע ב' לבבות והיינו בחי' חיצונית ופנימית שבלב עדי"מ הנ"ל וחיצונית הלב הוא למטה מהשכל כמ"ש בחכמה יסד ארץ כו'

And also, levavi ("my heart") is in the plural, which implies two hearts, namely the level of the outer and the inner dimension in the heart, in the analogy mentioned above. And the outer dimension of the heart is below the intellect, as it is written, "He founded the earth with Chochmah," etc.

אבל פנימית הלב הוא בחי' רצון העליון שלמעלה מהחכמה והחכמה נק' בחי' עשי' [עשיה] לגבי בחי' רצון העליון

But the inner dimension of the heart is the level of the Supernal Will, which is above Chochmah (wisdom); and Chochmah is called the level of "making" (asiyah) relative to the level of the Supernal Will,

כדכתיב כולם בחכמה עשית וכנודע ובחי' התקיעה שהוא קול פשוט הוא בחי' התגלות פנימית הלב שהוא בחי' רצון העליון שלמעלה מהחכמה הנ"ל וע"ז נאמר (בזכרי' [בזכריה] ס"ז ט') ואד' הוי' בשופר יתקע

as it is written, "You have made them all with Chochmah," and as is known. And the level of the tekiah, which is a simple sound, is the level of the revelation of the inner dimension of the heart, which is the level of the Supernal Will that is above Chochmah, mentioned above. And of this it is said (in Zechariah, chapter 9), "And Ado-nai Havayah will sound the shofar":

כמו עד"מ התקיעה שהיא קול פשוט מפנימית הלב כך עד"מ הוא בחי' המשכה וגילוי רצון העליון ב"ה והוא למעלה מבחי' האותיות שנמשכים מהחכמה

just as, by way of analogy, the tekiah is a simple sound from the inner dimension of the heart, so, by way of analogy, it is the level of the drawing down and revelation of the Supernal Will, blessed be He; and it is above the level of the letters that are drawn from Chochmah.

כי אורייתא מחכמה נפקת ועיקרה בחי' אותיות וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה והיינו בחי' האותיות שבתורה וע"ש זה נקי מקרא לשון קריאה שקוראו בשמותיו ועי"ז פונה עצמו כו'

For "the Torah comes forth from Chochmah," and its essence is the level of letters, as our Sages, of blessed memory, said, "The entire Torah is names of the Holy One, blessed be He," that is, the level of the letters in the Torah. And for this reason it is called Mikra (Scripture), a term of "calling" (keriah), for one calls Him by His names, and through this He turns Himself, etc.

וע"כ הנגיעה פוסל בה וכן חסר ויתיר כי הדקדוק הוא בהאותיות והיינו לפי דמחכמה נפקת שמשם נמשכי' [נמשכים / נמשכין] האותיות (וכמ"ש במ"א בד"ה לסוסתי בפי' בשלח)

Therefore touching [between letters] invalidates it, and so too a missing or an extra [letter], for the precision lies in the letters; and this is because it comes forth from Chochmah, from which the letters are drawn. (As is explained elsewhere, in the discourse beginning "To My mare," in Parshas Beshalach.)

אבל בחי' רצון העליון הוא בחי' פנימית הלב שהוא בחי' קול פשוט שלמעלה מהאותיות כנ"ל וזהו ענין ובמה בשופר:

But the level of the Supernal Will is the level of the inner dimension of the heart, which is the level of a simple sound that is above the letters, as mentioned above. And this is the matter of "And with what? With the shofar."

7 ד והנה עוד זאת שעיי"ז הוא ממלא כל הפגמים שנעשו על ידי העוונות משנה העברה

4. Now, there is this as well: through this it fills all the blemishes that were made by the sins of the past year.

כי הפגמים שברמ"ח מ"ע [מצות עשה] ושס"ה ל"ת [לא תעשה] היינו בבחי' חכמה שממנה נמשכת התורה כנ"ל ועד שם מגיעים הפגמים כו' וע"י השופר שנמשך הארה מבחי' רצון העליון שלמעלה מהחכמה כנ"ל

For the blemishes in the 248 positive commandments and the 365 prohibitions are in the level of Chochmah, from which the Torah is drawn, as mentioned above, and the blemishes reach up to there, etc. And through the shofar, by which a radiance is drawn from the level of the Supernal Will that is above Chochmah, as mentioned above,

לכן הוא ממלא כל הפגמים שנעשו בחכמה ומאיר אור חדש ביתר שאת ויתר עז כמשל הנהר שנחרב ויבש שחופרים בעומק יותר וממלא החסרון

it therefore fills all the blemishes that were made in Chochmah, and shines a new light "with greater elevation and greater strength," like the analogy of a river that has been laid waste and has dried up: one digs deeper, and it fills the lack,

וגם ביתר שאת כו' כי תלת קשרין מתקשראן דא בדא ישראל באורייתא ואורייתא בקב"ה [בקודשא בריך הוא] והיינו כששומר דרכי התורה והמצות

and also "with greater elevation," etc. For "three bonds are bound to one another: Israel with the Torah, and the Torah with the Holy One, blessed be He"; that is, when one keeps the ways of the Torah and the mitzvos.

אבל אם ח"ו [חס ושלום] פגם באיזו מצוה הרי נחלש הקשר הלז ד"ישראל מתקשראן באורייתא ואזי אין עצה כ"א ע"י התשובה מעומקא דליבא שע"י מדלג שור וממשיך מבחי' קוב"ה [קודשא בריך הוא]

But if, G-d forbid, he has blemished some mitzvah, this bond of "Israel bound with the Torah" is weakened; and then there is no remedy except through teshuvah from the depth of the heart, by which one "leaps over a wall" and draws down from the level of "the Holy One, blessed be He,"

שהוא בחי' סוכ"ע שנק' קדוש ומובדל ובו מתקשרא אורייתא שהיא בחי' חכמה כו' וע"י שקוב"ה [שקודשא בריך הוא] מאיר באורייתא וישראל

which is the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), which is called holy and separate, and with which the Torah, which is the level of Chochmah, is bound, etc. And through this, that the Holy One, blessed be He, shines into the Torah and into Israel,

אזי ממלא כל הפגמים והחסרונות כמאמר אנת הוא שלימו דכולהו אנת הוא ממלא כל שמהן כו'

He then fills all the blemishes and deficiencies, as the saying goes, "You are the completion of them all; You are the One who fills all the Names," etc.

וזהו ויעבור הוי' על פניו ויקרא הוי' כו' ופסיק טעמא בגווייהו כי יש ב' בחי' שמות הוי' א'
בהשתלשלות יו"ד חכמה ה"א בינה כו'

And this is [the meaning of] "And Havayah passed before him (al panav) and proclaimed, 'Havayah, Havayah,'" etc., with the cantillation breaking between them. For there are two levels of the Names Havayah: one is in the chain of descent (hishtalshelus): yud, Chochmah; hei, Binah, etc.

ושם הם הפגמים על ידי תורה ומצות כמ"ש בכהאריז"ל [בכתבי האריז"ל] בקריאת שמע שעל המטה אם
פגמתי באות יו"ד בביטול ק"ש [קריאת שמע] כו'

And there are the blemishes [incurred] through Torah and mitzvos, as is written in the writings of the Arizal, in the Shema recited at bedtime: "If I have blemished the letter yud by neglecting the recital of Shema," etc.

כי מצות ק"ש [קריאת שמע] הוא ליחדא בהוי' אחד איך שאין עוד מלבדו וכולא כלא ממש חשיכי והמבטל
זה פוגם באות יו"ד

For the mitzvah of reciting the Shema is to unify [Him] in "Havayah is One": how "there is nothing else besides Him," and everything is considered as actually nothing. And one who neglects this blemishes the letter yud,

שהוא בחי' חכמה בחי' ביטול כח מ"ה [מה] כמ"ש והחכמה מאין תמצא שנמשך ונולד תמיד מבחינת
האין כו'

which is the level of Chochmah, the level of self-nullification (bittul), koach mah ("the potential of what"), as it is written, "And Chochmah is found from ayin (nothing)": it is drawn and born continually from the level of ayin, etc.

ועי' ביטול מ"ע [מצות עשה] ואהבת את ה' פוגם באות ה' שהוא בחינת בינה לבא אה"ר [אהבה רבה] כו' ועי'
ביטול תלמוד תורה פוגם באות ו' שהוי"ו הוא המשכה קו ארוך מי"ד שבראשו

And through neglect of the positive commandment "And you shall love Havayah" one blemishes the letter hei, which is the level of Binah, "the heart," great love (ahavah rabbah), etc. And through neglect of Torah study one blemishes the letter vav, for the vav is the drawing down of a long line from the yud at its head;

כי כל התורה הוא בחי' המשכות מחכמה עילאה והמבטל תלמוד תורה מקצר ההמשכות ופוגם באות ו' ועיי' ביטול מצות מעשיות באות ה' אחרונה של שם

for the whole Torah is the level of drawings-down from the higher Chochmah, and one who neglects Torah study cuts short the drawings-down and blemishes the letter vav. And through neglect of the practical mitzvos, [one blemishes] the final hei of the Name,

שהוא בחי' עשיה כידוע אך כ"ז [כל זה] הוא בבחי' שם הוי' דלתתא שהוא בחי' התהוות השתלשלות כנ"ל

which is the level of action (asiyah), as is known. But all this is in the level of the lower Name Havayah, which is the level of the coming into being of the chain of descent, as mentioned above.

אבל שם הוי' דלעילא עם היות שנקרא גי"כ הוי' ע"ש [על שם] התהוות שממנו ית' מ"מ הוא בחי' גילוי אור עליון שלמעלה מהשתלשלות והוא בחי' רצון העליון הנ"ל שהוא למעלה מעלה מן החכמה

But the higher Name Havayah, although it too is called Havayah on account of the coming into being that is from Him, may He be blessed, is nevertheless the level of the revelation of a supernal light that is above the chain of descent; and it is the level of the Supernal Will mentioned above, which is far, far above Chochmah.

ולכן פסיק טעמא בגווייהו כו' אך ענין ויקרא הוי' הוי' היינו שהוא ית' קורא וממשיך מבחי' שם הוי' הראשון שלמעלה מהשתלשלות כנ"ל להיות מתגלה בהוי' שבבחינת השתלשלות

And therefore the cantillation breaks between them, etc. But the matter of "And He proclaimed, 'Havayah, Havayah'" is that He, may He be blessed, calls and draws down from the level of the first Name Havayah, which is above the chain of descent, as mentioned above, so that it be revealed in the Havayah that is in the level of the chain of descent.

(ועיי' מזה באדר"ר [באדרא רבא]) (דקל"ח ע"א) וע' בספר רוח דוד שם פי' שהשם הראשון הוא למעלה מהשתלשלות כו'

(And see about this in the Idra Rabba (138a), and see in the book Ruach David there, which explains that the first Name is above the chain of descent, etc.

וכן פ"י המק"מ [המקדש מלך] בסוף ספר הדרת פ"מ ובביאור האדרא בספר קול ברמה משמע דהשם השני הוא למעלה מהשתלשלותו והוא מהפע"ח [מהפרי עץ חיים] שער הסליחות פ"ב [פרק ב'] וע' בזהר ס"פ תרומה (דקע"ה ע"ב)

And so the Mikdash Melech explains, at the end of the book פ"מ הדרת. But in the explanation of the Idra in the book Kol BeRamah, it is implied that the second Name is above the chain of descent, and this is from Pri Etz Chaim, Sha'ar HaSelichos, chapter 2. And see in the Zohar, at the end of Parshas Terumah (175b),

ובפ' בראשית (ד"כ ע"א) ובפע"ח [ובפרי עץ חיים] שער הנ"ל רפ"ח ובע"ח [ובעץ חיים] שער א"א למלאות כל הפגמים והחסרונות שנעשו בו ע"י העונות כו'

and in Parshas Bereishis (20a), and in Pri Etz Chaim, the above-mentioned sha'ar, beginning of chapter 8, and in Etz Chaim, Sha'ar Arich Anpin.) [This is in order] to fill all the blemishes and deficiencies that were made in it through the sins, etc.,

וכמבואר למעלה במשל הנהר שיבש שע"י שמוציאים וחופרים מהמע"ן מתמלא הנהר כו' וזהו ענין התשובה שע"י התשובה קוראים וממשיכים מבחי' הוי' שלמעלה מסדר ההשתלשלות וכמ"ש ממעמקים קראתיך הוי'

as explained above with the analogy of the river that dried up: by drawing out and digging from the spring, the river is filled, etc. And this is the matter of teshuvah: through teshuvah one calls and draws down from the level of Havayah that is above the order of the chain of descent, as it is written, "From the depths I have called You, Havayah."

ולכן אומרים היג"מ [הי"ג מדות] בעשי"ת [בעשרת ימי תשובה] כי אז נמשך בחי' התגלות הוי' שלמעלה מההשתלשלות שהוא בחי' רצון העליון שלמעלה מהחכמה ע"י השופר קול פשוט שהוא התגלות פנימית הלב כנ"ל

Therefore we say the Thirteen Attributes [of Mercy] during the Ten Days of Teshuvah, for then the level of the revelation of the Havayah that is above the chain of descent is drawn down, which is the level of the Supernal Will that is above Chochmah, through the shofar, a simple sound, which is the revelation of the inner dimension of the heart, as mentioned above.

ולכן צ"ל השופר דוקא של איל או של יעל אבל של פרה פסול כי פני שור מהשמאל כתיב

Therefore the shofar must be specifically of a ram or of an ibex, but that of a cow is invalid, for it is written, "the face of an ox on the left,"

שהוא בחי גבורות וא"א להמשיך על ידו בחי רחמים רבים הנ"ל שהוא בחי פנימית הלב רצון העליון

which is the level of severities (gevuros), and it is impossible to draw down through it the level of the abundant compassion mentioned above, which is the level of the inner dimension of the heart, the Supernal Will.

כי הרי אדרבה שמאל דוחה כו' אלא על ידי שופר של איל כי והכשבים הפריד יעקב שיש בהם בחי רחמנות

For, on the contrary, "the left pushes away," etc. Rather, [it is] through a ram's shofar, for "And Yaakov separated the lambs": they have in them the level of compassion,

שהיא מדתו של יעקב וכנראה בחוש שיש להם קול רחמנות שמעורר רחמים (ועמ"ש מזה בד"ה והניף הכהן אותם כו' על שני כבשים בפ' אמור)

which is the attribute of Yaakov; and as is seen tangibly, they have a voice of pity that arouses compassion. (And see what is written about this in the discourse beginning "And the kohen shall wave them," etc., "with the two lambs," in Parshas Emor.)

ולכן עי"ז ממשיכים התגלות רצון העליון ורחמים רבים שלמעלה מהשתלשלות (ועמ"ש ע"פ כנשר יעיר כו' וע"פ ביום השלישי יקימנו כו')

Therefore through this we draw down the revelation of the Supernal Will and the abundant compassion that is above the chain of descent. (And see what is written on the verse "As an eagle arouses," etc., and on the verse "On the third day He will raise us up," etc.)

והנה הגם שעיקר ההמשכה ע"י פנימית הלב צעק לבם עכ"ז [עם כל זה] הוא ע"י התקיעה בשופר דוקא מטעם כי עשיה היא לעילא ועמ"ש מזה בד"ה יביאו לבוש מלכות כו'

Now, although the main drawing down is through the inner dimension of the heart, "their heart cried out," nevertheless it is through the sounding of the shofar specifically, for the reason that action [reaches] Above; and see what is written about this in the discourse beginning "Let them bring royal apparel," etc.

ועוד מפני שהתגלות פנימית רצון העליון מלמעלה צ"ל נמשך למטה להתלבש בגשמיות כמאמר כתבנו בספר חיים טובים כתבנו בספר פרנסה כו'

And further, because the revelation of the inner dimension of the Supernal Will from above must be drawn below, to be clothed in physicality, as in the saying, "Inscribe us in the book of good life," "Inscribe us in the book of livelihood," etc.,

להיות מזונות גשמיים להאדם שזהו על ידי רחמים רבים הנ"ל שנמשכים ומתלבשים כל כך מטה מטה בגשמיות עד שיהיה התגלות רחמנותם בהשפעה גשמיות

so that there be physical sustenance for man; and this is through the abundant compassion mentioned above, which is drawn down and clothed so very far below, in physicality, until its compassion is revealed in physical bestowal.

וכן גם כללות רחמים הנמשכים בר"ה [בראש השנה] למתק הדינים היינו ג"כ שנמשכים למטה ע"ד הנ"ל כי הרי עיקר הדין שבר"ה [שבראש השנה] הוא על הגופות אם יחי' [יחיה] אם ימות

And so too the compassion as a whole that is drawn down on Rosh HaShanah to sweeten the judgments is also drawn down below, in the manner mentioned above. For the main judgment on Rosh HaShanah is on the bodies: whether he will live or whether he will die,

היינו אם תתקיים ותהיה הנפש בגוף או תסתלק ממנו משא"כ דין הנפשות הוא אחר המיתה כו' that is, whether the soul will endure and remain in the body or depart from it; whereas the judgment of the souls is after death, etc.

וכמ"ש בהגמ"י [בהגהות מיימוניות] פ"ג [פרק ג'] מהלכות תשובה בשם הרמב"ן [הרבי משה בן נחמן] שאין אדם נידון בר"ה [בראש השנה] אלא לעניני עוה"ז כו'

As is written in the Hagahos Maimoniyos, chapter 3 of the Laws of Teshuvah, in the name of the Ramban, that a person is judged on Rosh HaShanah only for the matters of this world, etc.;

ע"ש וא"כ גם הרחמים הממתיקים את הדינים היינו שהרחמים נמשכים כ"כ [כל כך] למטה עד שמתלבשים בגשמיות

see there. If so, the compassion that sweetens the judgments too means that the compassion is drawn so far below that it is clothed in physicality.

ולכן צריך לתקוע הקול פשוט הנ"ל דוקא בשופר גשמי של כבש ואיל וכיוצא שיש בו רחמים ועי"ז מתעורר כן מלמעלה שיהיו הרחמים רבים הנ"ל נמשכים ומתגשמים עד שיהיו השפעותם בגשמיות שהוא ענין רחמים גשמיים

Therefore one must sound the simple sound mentioned above specifically with a physical shofar, of a sheep or a ram and the like, in which there is compassion; and through this the same is aroused from above, that the abundant compassion mentioned above be drawn down and become physical, until its bestowals are in physicality, which is the matter of physical compassion.

כי השפעת חיים גשמיים היינו בחי' בהמיות ונעשה ג"כ ע"י התקיעה והתעוררות רחמים בקרן הכבשים שהוא בהמיות כו'

For the bestowal of physical life is the level of animality (behemiyus), and it too is brought about through the sounding and the arousal of compassion with the horn of the sheep, which is animality, etc.

(וזהו כמ"ש רוח האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ. פי' רוח האדם העולה זהו כענין והרוח תשוב אל האלקים

(And this is as it is written, "The spirit of man that ascends upward, and the spirit of the beast that descends downward to the earth." The meaning: "the spirit of man that ascends" is like the matter of "And the spirit returns to G-d,"

והיינו בבחי' תשובה כמ"ש לקמן בד"ה האזינו השמים ועליה זו היא למעלה מעלה לעורר גילוי רצון העליון כו' וע' בזהר ר"פ צו שבחי קול השופר נק' רוח

that is, in the level of teshuvah (return), as is explained below in the discourse beginning "Listen, O heavens"; and this ascent is very, very high, to arouse the revelation of the Supernal Will, etc. And see in the Zohar, at the beginning of Parshas Tzav, that the level of the sound of the shofar is called ruach (spirit).

אך כדי שיהי' [שיהיה] נמשך משם ההמשכה בהשפעות גשמיים שזהו בחי' בהמיות זהו ע"י בחי' ורוח הבהמה היורדת למטה לארץ שהיא בחי' ארץ העליונה והארץ הדום רגלי כמ"ש בד"ה כי תצא

But in order that the drawing down be drawn from there into physical bestowals, which is the level of animality, this is through the level of "and the spirit of the beast that descends downward to the earth," which is the level of the higher earth, and "the earth is My footstool," as is explained in the discourse beginning "When you go out."

ולכן גם המלאכים נקראים בשם בהמה פני ארי' [אריה] פני שור כו' לפי שהמלאכים הם שלוחי השפע להיות נמשך ההשפעה בעוה"ז גשמי ועמ"ש מזה בד"ה מה יפו פעמיך בנעלים והם מקבלים מבחי' בהמה רבה

Therefore the angels too are called by the name "beast": "the face of a lion, the face of an ox," etc., because the angels are the messengers of the flow [of bounty], so that the bestowal be drawn into this physical world (and see what is written about this in the discourse beginning "How beautiful are your steps in sandals"); and they receive from the level of behemah rabbah (the great beast),

שהוא כללות השפע המתלבש בבי"ע וזהו אדם ובהמה תושיע הוי' דהיינו על ידי ב' בחי' הנ"ל דאדם ובהמה כו' וכן מדת מלכותו ית' נקראת בשני שמות אלו דאדם ובהמה וכמ"ש במ"א)

which is the bounty as a whole that is clothed in Beriah, Yetzirah and Asiyah. And this is [the meaning of] "Man and beast You save, Havayah": that is, through the two levels mentioned above, of "man" and "beast," etc. And so too His attribute of Malchus, may He be blessed, is called by these two names, "man" and "beast," as is explained elsewhere.)

וזהו ויעבור הוי' על פניו ויקרא כו' פי' שגילוי זה הוא שעבר על פניו דהיינו שלא כפי הראוי להיות מבחי' פניו

And this is [the meaning of] "And Havayah passed before him (al panav) and proclaimed," etc. The meaning: this revelation is that He passed over His face (panav), that is, not as befits [what comes] from the level of His face.

כי בחי' פניו שהוא פנימיות אינו יכול להתלבש כ"כ [כל כך] למטה ועמ"ש במ"א דפניו הם בחי' ע"ס [עשר ספירות]

For the level of His face, which is the inner dimension, cannot be clothed so far below. And see what is written elsewhere, that His face is the level of the Ten Sefiros.

אבל מלמעלה יותר יכול להשפיל א"ע [את עצמו] גם למטה (ועמ"ש בד"ה יביאו לבוש מלכות הנזכר למעלה ועמ"ש לקמן סד"ה להבין פי' הפסוק מי אל כמוך כו') וזהו ויעבור הוי' שעבר דרך פניו מלמעלה יותר כו' וד"ל [ודי למבין]:

But from higher up He can lower Himself even below. (And see what is written in the discourse beginning "Let them bring royal apparel," mentioned above; and see what is written below, at the end of the discourse beginning "To understand the meaning of the verse 'Who is a G-d like You,'" etc.) And this is "And Havayah passed": that He passed across His face, from higher up, etc. And this suffices for one who understands.

8 ה והנה כל זה הוא בחי' שופר דר"ה [דראש השנה] שע"ז נאמר ואדי הוי' בשופר יתקע כו'

5. Now, all this is the level of the shofar of Rosh HaShanah, of which it is said, "And Ado-nai Havayah will sound the shofar," etc.

(ועמ"ש ע"פ כי כארץ תוציא צמחה כו' כן אד' הוי' יצמיח כו' שזהו ההתגלות שבר"ה [שבראש השנה] כו' ע"ש) אבל לעתיד לבא כתיב והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול

(And see what is written on the verse "For as the earth brings forth its growth," etc., "so will Ado-nai Havayah cause to sprout," etc., that this is the revelation of Rosh HaShanah, etc.; see there.) But of the Time to Come it is written, "And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded."

והענין כי הנה כבר נת' [נתבאר] ענין שופר דר"ה [דראש השנה] שהוא להמשיך להיות בחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] שהוא ענין התהוות מדת מלכותו ית' כאמרם ז"ל [זכרנו לברכה / זכרונם לברכה] אמרו לפני מלכיות כו'

The explanation: the matter of the shofar of Rosh HaShanah has already been explained, that it is to draw down so that there be the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin), which is the matter of the coming into being of His attribute of Malchus, may He be blessed, as they, of blessed memory, said, "Recite before Me [verses of] Kingship," etc.,

וכן למלאות כל הפגמים שנעשו בשם הוי' שבבחי' השתלשלות שהוא ג"כ בחי' ממלא כנ"ל יו"ד בחכמה כו'

and also to fill all the blemishes that were made in the Name Havayah that is in the level of the chain of descent (hishtalshelus), which is also the level of the light that fills [all worlds], as mentioned above: yud in Chochmah, etc.

וההמשכה היא מבחי' סוכ"ע שהוא רצון העליון ועי"ז הוא ממלא כל שמהן כו' וזהו ענין שופר (ועמ"ש מזה בד"ה תקעו בחדש שופר ובד"ה שוש אשיש)

And the drawing down is from the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), which is the Supernal Will, and through this He "fills all the Names," etc. And this is the matter of the shofar. (And see what is written about this in the discourse beginning "Blow the shofar at the New Moon," and in the discourse beginning "I will greatly rejoice.")

אמנם עכ"ז [עם כל זה] נקרא שופר סתם ולא שופר גדול והענין כי הנה גם בחי' סוכ"ע אע"פ [אף על פי] שהוא בחינה מה שאינו מתלבש ונתפס בתוך העולמות

However, even so, it is called plain "shofar" and not "great shofar." The explanation: even the level of the light that encompasses all worlds, although it is the level that is not clothed and grasped within the worlds,

והוא בחי' לא שניתי כו' כמבואר למעלה עכ"ז [עם כל זה] מאחר שהוא בחי' סובב ומקיף לעלמין א"כ הוא בגדר בחי' עלמין

and it is the level of "I have not changed," etc., as explained above, nevertheless, since it is the level that encompasses and surrounds the worlds, it is therefore within the category of the level of worlds.

וכמו עד"מ השמים והארץ שהשמים מקיפים את הארץ וכל אשר עליה וסובבים סביב הארץ תמיד שאע"פ [שאף על פי] שמאוד גבוה שמים מעל הארץ עד שהארץ היא

It is as, by way of analogy, with the heavens and the earth: the heavens surround the earth and all that is on it, and revolve around the earth constantly; and although the heavens are very high above the earth, to the point that the earth is

רק כגרגיר חרדל לגבי השמים עכ"ז [עם כל זה] יש להם ערך זה לזה עד שמוכרח שגם השמים יש להם תכלית וגבול כיון שהם המקיפים הארץ כו'

only like a mustard seed relative to the heavens, nevertheless they bear a relation to each other, so much so that the heavens too must have an end and a limit, since they are what surrounds the earth, etc.,

רק שאעפ"כ [שאף על פי כן] גבהו שמים מעל הארץ כו' ועד"ז יובן ג"כ הנמשל בענין סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] דאע"פ [דאף על פי] שבחי' סוכ"ע הוא בבחי' אין סוף לגבי ההארה המתלבשת בעולמות להיות ממכ"ע [ממלא כל עלמין] ולא

only that, even so, "the heavens are higher than the earth," etc. And in the same way the analogue is also to be understood, regarding the light that encompasses all worlds and the light that fills all worlds: although the level of the light that encompasses all worlds is in the level of infinity relative to the radiance that is clothed in the worlds to be the light that fills all worlds, and is not

כמו בגשמיות שהשמים הם בעלי גבול ממש עכ"ז [עם כל זה] מאחר שהוא בחי' סובב ומחיה לעלמין בבחי' מקיף עכ"פ [על כל פנים] הוא בערך וגדר בחי' עלמין

as in physicality, where the heavens are actually bounded, nevertheless, since it is the level that encompasses the worlds and gives them life in the manner of a surrounding [light], at any rate it bears a relation to, and is within the category of, the level of worlds.

אבל עצמותו ית' מובדל לגמרי מגדר בחי' עלמין אפילו מלהיות מאיר בבחי' סובב ומקיף כו' ויתגלה לעי"ל [לעתיד לבוא] כי

But His essence, may He be blessed, is utterly separate from the category of the level of worlds, even from shining in the level of encompassing and surrounding, etc.; and it will be revealed in the Time to Come. For

הנה כתיב הללוהו כרוב גודלו פי' שיש הרבה מיני גודלו זה למעלה מזה עד אין קץ ותכלית

it is written, "Praise Him according to His abundant greatness": that is, there are many kinds of His greatness, one above the other, without end or limit.

ולכן נאמר כרוב גודלו ולא נאמר כגודל גודלו ומה שעתה הוא בחי' סובב ומקיף יתגלה לעתיד בבחי' פנימי

Therefore it says "according to His abundant greatness," and it does not say "according to the greatness of His greatness." And what is now the level of encompassing and surrounding will be revealed in the Future in the level of the inner [light].

וזהו ענין והיה ביום ההוא והוא ע"ד מ"ש ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה שבחי' הוא בחי' סתים

And this is the matter of "And it shall come to pass on that day." It is along the lines of what is written, "And it shall be said on that day, 'Behold, this (zeh) is our G-d'": that the level of hu ("He"), the level of the hidden,

דהיינו בחי' סוכ"ע כמ"ש בספ"ד [בספרא דצניעותא] ס"פ תרומה (דקע"ז ע"ב) ע"פ הוא עשנו הוא אקרי מאן דסתים ולא שכיח כו'

that is, the level of the light that encompasses all worlds, as is written in the Sifra deTzniusa, at the end of Parshas Terumah (177b), on the verse "He (hu) made us": "Hu is said of one who is hidden and not found," etc.,

יהיה לעי"ל [לעתיד לבוא] בבחי' זה שהוא בחי' התגלות לנוכח ועי' בזהר פי' שלח (דקע"א ע"א) מענין ביום ההוא ובפרדס שער י"ד פ"ג [פרק ג']

will be, in the Time to Come, in the level of zeh ("this"), which is the level of revelation face to face. And see in the Zohar, Parshas Shelach (171a), on the matter of "on that day," and in Pardes, Sha'ar 14, chapter 3.

והנה אז כאשר יומשך בחי' סוכ"ע להיות בבחי' גילוי ממש אזי יומשך בחי' סוכב מבחי' עליונה יותר

Now, then, when the level of the light that encompasses all worlds is drawn down to be in the level of actual revelation, the level of encompassing will then be drawn from a higher level

(דהיינו מבחי' שאינו בגדר עלמין כלל ועמ"ש מזה בביאור ע"פ הבאים ישרש יעקב כו' שזהו ענין השמים החדשים כו' ע"ש והיינו בחי' אשר אני עושה אני דייקא הוא המאציל עליון ב"ה כו' משא"כ בשמים דעכשיו כתיב ואת כל אלה ידי עשתה כו')

(that is, from a level that is not within the category of worlds at all; and see what is written about this in the explanation on the verse "Those who come, Yaakov will cause to take root," etc., that this is the matter of "the new heavens," etc.; see there. And this is the level of "which I make": "I" specifically, the supernal Emanator, blessed be He, etc.; whereas of the present heavens it is written, "And all these My hand has made," etc.

וההפרש זה בין בחי' ידי עשתה לבחי' אשר אני ממש עושה יובן עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בד"ה ויושט המלך לאסתר בענין ההפרש בין בחי' שרביט הזהב אשר בידו ובין מ"ש אח"כ ויושט המלך כו' ע"ש ג"כ מענין זה)

And this difference between the level of "My hand has made" and the level of "which I Myself make" will be understood according to what is written in the discourse beginning "And the king extended to Esther," on the difference between the level of "the golden scepter that was in his hand" and what is written afterwards, "And the king extended," etc.; see there, also on this matter.)

ואזי יתקע בשופר גדול פי' דכמו בשופר דר"ה [דראש השנה] עכשיו הוא בחי' ההמשכה מסוכ"ע בממכ"ע [בממלא כל עלמין] כן גם לע"ל [לעתיד לבוא] שיומשך מבחי' עליונה הרבה יותר להיות בבחי' סוכב אזי ג"כ השופר יהיה המשכה מבחי' ומדרגה העליונה העצומה ההיא

And then "a great shofar shall be sounded." The meaning: just as with the shofar of Rosh HaShanah now there is the level of the drawing down from the light that encompasses all worlds into the light that fills all worlds, so too in the Time to Come, when [the light] will be drawn from a much higher level to be in the level of encompassing, the shofar too will then be a drawing down from that tremendously high level and rank.

ולכן נקרא שופר גדול שהוא המשכה מבחי' שאינו בגדר עלמין כנ"ל ולגדולתו אין חקר למעלה מעלה מבחי' ההמשכה שמבחי' שופר סתם כי

Therefore it is called a "great shofar," for it is a drawing down from the level that is not within the category of worlds, as mentioned above, and "His greatness is unsearchable," far, far above the level of the drawing down that comes from the level of the plain shofar. For

הנה מצות אינן בטילות לע"ל [לעתיד לבוא] [צ"ע [צריך עיון] בגמרא בנדה] (דס"א ע"ב) מיהו בסדרי טהרה בחידושי שם בשם הרשב"א [הרבי שלמה בן אדרת] והר"ן [והרבינו נסים] העלה כמש"כ [כמה שכתוב] רק שלא יהיה באופן שהוא עתה שתוקעים מלכיות וזכרונות ואח"כ שופרות

the mitzvos will not be abolished in the Time to Come (this needs examination, in the Gemara in Niddah (61b); however, the Sidrei Taharah, in his novellae there, in the name of the Rashba and the Ran, concluded as I have written), only that it will not be in the manner it is now, when we sound for Malchiyos (Kingship) and Zichronos (Remembrances) and afterwards Shofaros (Shofar verses);

אבל לע"ל [לעתיד לבוא] יהיה שופרות בלבד ונקרא גם לכך שופר גדול והטעם מובן ע"פ הנ"ל כי עתה צריך להיות ההמשכה בבחי' ממלא ולכך צ"ל מלכיות כדי שתמליכוני כו'

but in the Time to Come there will be Shofaros alone, and for this reason, too, it is called a "great shofar." And the reason is understood according to what was said above: now the drawing down must be in the level of the light that fills [all worlds], and therefore there must be Malchiyos, "so that you make Me King," etc.,

וההמשכה היא למלא כל הפגמים כנ"ל משא"כ לע"ל [לעתיד לבוא] שמה שעכשיו הוא בחי' סוכ"ע יומשך בגילוי בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] ממש א"צ [אין צריך / אינו צריך] מלכיות וזכרונות (וע' בלק"ת [בלקוטי תורה] (להאריז"ל)) בזכריה"פ ביום ההוא יהיה) רק שופרות בלבד שהשופר הוא גילוי פנימית כנ"ל.

and the drawing down is to fill all the blemishes, as mentioned above; whereas in the Time to Come, when what is now the level of the light that encompasses all worlds will be drawn down in revelation in the level of the light that fills all worlds itself, there is no need for Malchiyos and Zichronos (and see in the Likkutei Torah of the Arizal, on Zechariah, on the verse "On that day there shall be"), only Shofaros alone, for the shofar is the revelation of the inner dimension, as mentioned above.

אך נקרא שופר גדול הגם דבאמת כל שופר הוא גילוי פנימית וכמ"ש גבי שופר אשרי העם יודעי

But it is called a "great shofar" although in truth every shofar is the revelation of the inner dimension, as it is written regarding the shofar, "Fortunate is the people who know

תרועה ה' באור פניך יהלכון וכתוב ואור פניך כי רציתם (תלים מ"ד) שהוא בחי התגלות רצון העליון שהוא נקרא פניך

the teruah; Havayah, in the light of Your face they will walk." And it is written, "And the light of Your face, for You favored (retziam) them" (Psalms 44), which is the level of the revelation of the Supernal Will, which is called "Your face,"

דהיינו שהוא בחי פנימית אלקותו ית' דהיינו בחי' סובב (ועי' מענין אשרי העם יודעי תרועה זח"ג [זהר חלק ג] בפי' ויקרא)

that is, it is the level of the inner dimension of His G-dliness, may He be blessed, that is, the level of the encompassing [light]. (And see on the matter of "Fortunate is the people who know the teruah" the Zohar, Part III, in Parshas Vayikra

(י"ח ב' צ"ט ב' קמ"ח סע"ב [סוף עמוד ב]) ומענין באור פניך יהלכון שם (דקמ"ט ע"א) גבי כדין באור פני כו' (18b; 99b; end of 148b); and on the matter of "in the light of Your face they will walk," there (149a), on "then, in the light of the face of," etc.,

ובפי' הרמ"ז [הרב משה זכות] שם (ודר"א ע"ב) גבי באור פני כו' ור"פ בא (דלי"ב ע"ב) ובפי' הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ועי' עוד בפי' ויקרא (דט"ו ע"ב)

and in the commentary of the Ramaz there; (and 231b), on "in the light of the face of," etc.; and at the beginning of Parshas Bo (32b), and in the commentary of the Ramaz there. And see further in Parshas Vayikra (15b),

גבי ישר יחזו פנימו ובפי' הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ועמ"ש לעיל בפי' ראה ע"פ לעשות הישר כו' on "The upright will behold His face," and in the commentary of the Ramaz there; and see what is written above in Parshas Re'eh on the verse "to do what is right," etc.

ומענין ואור פניך כי רציתם נזכר בזח"ב [בזהר חלק ב'] בפי' בשלח דנ"ט ע"ב אך זה נקרא שופר סתם And the matter of "And the light of Your face, for You favored them" is mentioned in the Zohar, Part II, in Parshas Beshalach, 59b.) But this is called a plain shofar.

אבל שופר שלעתיד יהיה בחי' המשכה מבחי' רעוא דכל רעוין שהוא בחי' הרצון המקור לרצונות והוא למעלה מבחי' הפנימית הלו הנמשך עתה כו' והיינו למעלה מבחי' סוכ"ע.

But the shofar of the Future will be the level of a drawing down from the level of Ra'ava deChol Ra'avin (the Will of all wills), which is the level of the will that is the source of the wills; and it is above the level of this inner dimension that is drawn down now, etc., that is, above the level of the light that encompasses all worlds.

(ולכן נקרא שופר גדול שלמעלה מבחי' פנימית דהיינו רצון העליון סתם הנקי שופר סתם כי הוא בחי' רעוא דכל רעוין.

(Therefore it is called a "great shofar," which is above the level of the inner dimension, that is, the Supernal Will plain and simple, which is called a plain shofar; for it is the level of the Will of all wills.

ועמ"ש מענין רעוא דכל רעוין בד"ה למנצח על השמינית ועמ"ש עוד מענין סוכ"ע ומ' ה שלמעלה מבחי' סובב בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית כו' ועמ"ש בפ' שלח בד"ה אני דפ' ציצית בפ"י וענין שמו הגדול

And see what is written on the matter of the Will of all wills in the discourse beginning "For the conductor, on the eighth," and see what is written further on the matter of the light that encompasses all worlds, and what is above the level of the encompassing [light], in the discourse beginning "A psalm, a song for the dedication of the House," etc. And see what is written in Parshas Shelach, in the discourse beginning "I," of the passage of tzitzis, on the meaning and the matter of "His great Name,"

שהוא התגלות אור א"ס שלמעלה מבחי' שם הוי"ו יו"ד צמצום כו' ע"ש ולכן נקרא שמו הגדול ועד"ז י"ל [יש לומר] ג"כ פ"י שופר גדול וגם לפמ"ש [לפי מה שכתוב] המקובלים הראשונים דשמו גימטריא רצון.

which is the revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof) that is above the level of the Name Havayah, [where] the yud is tzimtzum, etc.; see there. And therefore it is called "His great Name." And in the same way one may also explain the meaning of "great shofar." And also according to what the early Kabbalists wrote, that shemo ("His Name") has the numerical value of ratzon ("will").

ועמ"ש בפ' בשלח בד"ה וירא ישראל בענין בחי' רצון שיש בו ג"כ צמצום בחי' יו"ד כו' אמנם בחי' רעוא דכל רעיון זהו מבחי' שמו הגדול.

And see what is written in Parshas Beshalach, in the discourse beginning "And Israel saw," on the matter of the level of will, in which there is also tzimtzum, the level of yud, etc.; however, the level of the Will of all wills is from the level of "His great Name."

ועמ"ש עוד בפ' חקת בביאור ע"פ בואו חשבון בענין כל פרוטה מצטרפת לחשבון גדול כו' והנה ז"ש [זהו שכתוב] ג"כ לע"ל [לעתיד לבוא] וברחמים גדולים אקבצך דהיינו שנמשכים מבחי' שופר גדול שממשיך בחינת רחמים גדולים ועיין מזה ברע"מ [ברעיא מהימנא] פ' תצא

And see further what is written in Parshas Chukas, in the explanation on the verse "Come to Cheshbon," on the matter of "every perutah combines into a great account," etc. And this is also what is written of the Time to Come, "And with great compassion I will gather you": that is, they are drawn from the level of the great shofar, which draws down the level of great compassion. And see about this in the Raaya Mehemna, Parshas Teitzei

(דרע"ז ע"א) ובפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ובכסא מלך פ"י רחמים גדולים הוא פנימית עתיק ועמ"ש סד"ה בעצם היום נמול אברהם בפ"י וענין גדולה מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות כו'.

(277a), and in the commentary of the Ramaz there; and in the Kisei Melech, [where it] explains that "great compassion" is the inner dimension of Atik. And see what is written at the end of the discourse beginning "On that very day Avraham was circumcised," on the meaning and the matter of "Great is circumcision, for thirteen covenants were made over it," etc.)

והנה בזהר בפ' ואתחנן (דרס"ו ע"ב) פ"י מ"ש והיה ביום ההוא יתקע מאי ביום ההוא כו'

Now, in the Zohar, Parshas Va'eschanan (266b), it explains what is written, "And it shall come to pass on that day that [a great shofar] shall be sounded": "What is 'on that day'?" etc.,

כד"א [כמה דאת אמר] והיה יום אחד הוא יודע לה' ועיין מזה באדרא (דקל"ד ב') ועמ"ש מזה בביאור ע"פ והיה מספר בני' [בני ישראל] שזהו ענין כי גדול יום כו'

as it says, "And there shall be one day; it shall be known to Havayah." And see about this in the Idra (134b); and see what is written about this in the explanation on the verse "And the number of the children of Israel shall be," that this is the matter of "For great is the day," etc.;

ע"ש ועפ"ז [ועל פי זה] יובן דשייך שבבחי' ביום ההוא דהיינו בחי' כי גדול יום יתקע בשופר גדול דייקא וזהו ענין כרוב גודלו כו' וכנ"ל

see there. And according to this it will be understood that it is fitting that in the level of "on that day," that is, the level of "For great is the day," "a great shofar shall be sounded," great specifically. And this is the matter of "according to His abundant greatness," etc., as mentioned above.

וזהו ג"כ דגבי שופר סתם כתיב ואד' הוי' בשופר יתקע משא"כ גבי שופר גדול כתיב יתקע ולא נזכר מי התוקע

And this is also why regarding the plain shofar it is written, "And Ado-nai Havayah will sound the shofar," whereas regarding the great shofar it is written "shall be sounded," and it does not mention who sounds it,

אלא לפי שהוא המשכה וגילוי מבחי' סתימא דכל סתימין מבחי' שמו הגדול שלמעלה משם אד' והוי' כו'.

but [this is] because it is a drawing down and revelation from the level of Stima deChol Stimin (the Most Hidden of all hidden), from the level of "His great Name," which is above the Names Ado-nai and Havayah, etc.

גם י"ל [יש לומר] ע"ד מ"ש בפ' אחרי סד"ה כי ביום הזה יכפר שלא נאמר ג"כ מי המכפר

One may also explain [it] along the lines of what is written in Parshas Acharei, at the end of the discourse beginning "For on this day He shall atone," that there too it does not say who atones,

והיינו לפי שהוא מבחי' לפני הוי' תטהרו שהוא בחינה שלא נתפס בשום אות ורמיזא כלל כו' ע"ש:

and this is because it is from the level of "before Havayah you shall be purified," which is a level that is not grasped in any letter or allusion at all, etc.; see there.

9 ו ואזי כתיב ובאו כו' והשתחוו לה'. כי הנה גבי שופר סתם כתיב אשרי העם יודעי תרועה באור פניך יהלכון שעם היות שהוא גילוי פנימית מ"מ יש בו בחי' הילוך עדיין

6. And then it is written, "And they shall come," etc., "and they shall bow down to Havayah." For regarding the plain shofar it is written, "Fortunate is the people who know the teruah; in the light of Your face they will walk": although it is the revelation of the inner dimension, there is nevertheless still in it the level of walking.

אבל בגילוי והמשכה שופר גדול דלע"ל [דלעתיד לבוא] שהוא בחי' גילוי רעוא דכל רעיון מקור כל הפנימית אזי ובאו כו'

But with the revelation and drawing down of the great shofar of the Time to Come, which is the level of the revelation of the Will of all wills (Ra'ava deChol Ra'avin), the source of all the inner dimension, then "they shall come," etc.,

והשתחוו השתחוואה הוא בחי' ביטול כו' (ועמ"ש סד"ה וכל העם רואים כו' וקול השופר כו' גבי ויהי קול מעל לרקיע כו' וסד"ה השמים כסאי כו')

"and they shall bow down": bowing down is the level of self-nullification (bittul), etc. (And see what is written at the end of the discourse beginning "And all the people saw," etc., "and the sound of the shofar," etc., regarding "And there was a voice from above the firmament," etc., and at the end of the discourse beginning "The heavens are My throne," etc.)

ואזי ג"כ ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו כו' דהיינו אפילו הנשמות שירדו למטה מטה ונבלעו בתוך אשור ומצרים והשופר דעכשיו אינו מעוררם

And then, too, "those who were lost in the land of Assyria and those who were cast away in the land of Egypt shall come, and they shall bow down," etc.: that is, even the souls that descended very far below and were swallowed up within Assyria and Egypt, whom the shofar of the present does not arouse;

אבל כאשר יתקע בשופר גדול גם הם יתעוררו כו' (כן פי' בספר טו"ב סי' תקפ"ו. ועמ"ש כה"ג [כהאי גוונא] בד"ה שחורה אני ונאווה בפי' וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים

but when the great shofar is sounded, they too will be aroused, etc. (So it is explained in the book טו"ב, section 586. And see what is written along these lines in the discourse beginning "I am black but comely," on the meaning of "And Israel saw the great hand that Havayah had wielded in Egypt,"

דהיינו שאפילו בבחי' מצרים יש בחי' המשכת והתפשטות בחינת היד הגדולה שנמשכה ונתפשטה עד למטה מאד אפילו בבחי' מצרים דהיינו שנמשך חסד עליון כ"כ [כל כך] שאפילו בבחי' נפש השפלה ממדרגות תחתונות שבעשייה ומלובשת בגשמיות נופלין הרהורי תשובה

that is, even in the level of Egypt there is the level of the drawing down and spreading forth of the level of the great hand, which was drawn and spread forth very far down, even into the level of Egypt; that is, the supernal kindness is drawn down so far that even upon the level of a lowly soul, of the lowest levels in Asiyah, clothed in physicality, thoughts of teshuvah fall.

וזהו ענין היד הגדולה נמצא לפי שהיא בחי' יד הגדולה שהוא בחי' עליונה מאד על כן נמשכה ומתפשטת כ"כ [כל כך] למטה שאפילו בבחי' נפש השפלה כו'

And this is the matter of "the great hand." It follows that because it is the level of the great hand, which is a very high level, it is therefore drawn and spreads so far below, that even in the level of a lowly soul, etc.

ועד"ז ממש הוא כאן שלפי שיהיה המשכה מבחי' שופר גדול רעדכ"ר [רעוא דכל רעוין] לכך יעורר אפילו מבחי' אשור ומצרים כו' ועיין מענין היד הגדולה בר"מ [ברעיא מהימנא] פ' כי תצא

And in exactly this way it is here: because there will be a drawing down from the level of the great shofar, the Will of all wills, it will therefore arouse even from the level of Assyria and Egypt, etc. And see on the matter of "the great hand" in the Raaya Mehemna, Parshas Ki Seitzei

(דרע"ז ע"א) שהוא ג"כ בחי' רחמים גדולים ולפי פירוש הרמ"ז [הרב משה זכות] שם הוא ממש ענין אחד עם בחינת שופר גדול ע"ש

(277a), that it too is the level of great compassion; and according to the commentary of the Ramaz there, it is actually one matter with the level of the great shofar; see there.)

והנה דרך כלל יש בהם ב' בחי' הא' האובדים כארץ אשור הוא בחי' תענוג מלשון אשרי יושבי כו' Now, in general there are two levels among them. The first: "those who were lost in the land of Ashur (Assyria)," which is the level of delight, from the term ashrei ("fortunate"): "Fortunate are those who dwell," etc.;

באשרי כי אשורני בנות כו' ובקדושה העליונה זהו ענין אשר קדשנו במצותיו כו' ובזהר ויחי (דרמ"ז ע"א) "In my happiness (be'ashri), for the daughters will call me happy," etc. And in the supernal holiness, this is the matter of "who (asher) has sanctified us with His commandments," etc. And in the Zohar, Vayechi (247a),

ע"פ מאשר שמנה לחמו ומאי איהו עלמא דאתי כו' ע"ש ועמ"ש מזה בד"ה ביום השע"צ [השמיני עצרת] בענין אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם

on the verse "From Asher, his bread shall be rich": "And what is it? The World to Come," etc.; see there. And see what is written about this in the discourse beginning "On the day of Shemini Atzeres," on the matter of "which (asher) You swore to our fathers from the days of old."

וזה לעומת זה בחי' אשור היינו תענוגי עוה"ז שנתהוו מפסולת התענוג עליון ממה שנפל בשבירת הכלים כו'

And “one opposite the other”: the level of Ashur is the pleasures of this world, which came into being from the refuse of the supernal delight, from what fell in the breaking of the vessels, etc.

(וע' בזהר בראשית דמ"ט ע"א גבי ואשרה אתקרי כו' ובספר טו"ב סי' תרמ"ט האריך בזה וע' בזהר ויקרא דכ"ג ע"א)

(And see in the Zohar, Bereishis, 49a, on “And it is called Asherah,” etc.; and in the book טו"ב, section 649, he elaborates on this; and see in the Zohar, Vayikra, 23a.)

ופי' האובדים בארץ אשור היינו שמחמת שרודף אחר תענוגי עולם הזה למלאות תאוותו הרעה נאבד ונשקע הניצוץ אלקות שבנפשו וממנו יונקים הקליפות וסט"א [וסטרא אחרא] כו'

And the meaning of “those who were lost in the land of Assyria”: because one chases after the pleasures of this world to fill his evil craving, the spark of G-dliness in his soul is lost and sunk, and from it the kelipos and the sitra achra (the other side) draw nourishment, etc.,

וכמ"ש וישמן ישורון ויבעט שמנת עבית וע"מ [ועמ"ש] מזה סד"ה קדש ישראל כו' בפ' פנחס ואלו נק' אובדים שמאבדים את עצמן לדעת ח"ו [חס ושלום]

as it is written, “And Yeshurun grew fat and kicked; you grew fat, you grew thick, you became gross.” And see what is written about this at the end of the discourse beginning “Israel is holy,” etc., in Parshas Pinchas. And these are called “lost” (ovdim), for they knowingly destroy themselves, G-d forbid.

(ועמ"ש בד"ה כנשר יעיר גבי מחל לנו כי פשענו כו' עד דרשו ה' בהמצאו ע"ש)

(And see what is written in the discourse beginning “As an eagle arouses,” on “Forgive us, for we have transgressed,” etc., up to “Seek Havayah while He may be found”; see there.)

והב' הם הנדחים בארץ מצרים פי' מצרים לשון מיצר שמחמת המצור והמצוק אין להם לב לדעת כו' וכמ"ש גבי ישראל בהיותם במצרים ולא שמעו אל משה מקצר רוח

And the second are “those who were cast away in the land of Egypt (Mitzrayim).” The meaning: Mitzrayim is from the term meitzar (strait), for because of the siege and the distress they have no heart to know, etc., as it is written about Israel when they were in Egypt, “And they did not listen to Moshe, from shortness of spirit,”

דהיינו מחמת רוב הצרה כדפרשיי [כדפירש רש"י / כדפירוש רש"י] שם ובת"א [ובתרגום אונקלוס] ולא קבילו מן משה מעיק רוח כו' ועד"ז נאמר (בישעיה ס"ג ט) ושכרת ולא מיין.

that is, because of the abundance of trouble, as Rashi explains there; and in Targum Onkelos, "And they did not accept from Moshe, from oppression of spirit," etc. And in the same way it is said (in Isaiah, chapter 59), "And drunk, but not from wine."

ופי שמבולבל כשכור ולא משתיית היין כ" מצרה ויגון וכמ"ש בת"א [בתרגום יונתן] שם דרויא מן עקא כו'

The meaning: he is confused like a drunkard, and not from drinking wine but from distress and grief, as it says in Targum Yonasan there, "who are drunk from distress," etc.

ואלו נקי נדחים ולע"ל [ולעתיד לבוא] יתעלו כולם להיות ובאו כו' והשתחוו כו' וז"ש [וזהו שכתוב] (בהושע ס"ט) [סוף סימן] י"א יחרדו כצפור ממצרים וכיונה מארץ אשור כו'

And these are called "cast away." And in the Time to Come they will all be elevated, so that "they shall come," etc., "and they shall bow down," etc. And this is [the meaning of] what is written (in Hosea, end of chapter 11), "They shall come trembling like a bird from Egypt, and like a dove from the land of Assyria," etc.,

והיינו ע"י כי הוא ישאג פי' הוא היינו בחי' מאן דסתים כו' הוא דא עתיקא עיין באדר"ז [באדרא זוטא] (דר"צ ע"א) ופי'

and this is through "for He (hu) will roar." The meaning: hu is the level of "the one who is hidden," etc.; "Hu, this is Atika"; see the Idra Zuta (290a). And the meaning of

כי הוא ישאג היינו ענין והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול כו' ועי"ז יחרדו כו' שהוא בחי' ביטול והשתחוואה וכמ"ש גבי שופר ויחרד כל העם כו'

"for He will roar" is the matter of "And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded," etc. And through this "they shall tremble," etc., which is the level of self-nullification and bowing down, as it is written regarding the shofar, "And all the people trembled," etc.

וכתיב אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו ופי' בעיר היינו בחי' עיר אלקינו עולם הדבור מקור דבי"ע כו'

And it is written, "Shall a shofar be sounded in the city and the people not tremble?" And the meaning of "in the city" is the level of "the city of our G-d," the world of speech, the source of Beriah, Yetzirah and Asiyah, etc.

והשופר הוא קול והמשכה להיות בנין עולם הדבור שהוא בחי עיר כו' אך חרדה וביטול זה היינו בבחי' ועם וכמ"ש למען הקים אותך לו לעם כו'

And the shofar is a voice and a drawing down, for the building of the world of speech, which is the level of "city," etc. But this trembling and self-nullification are in the level of "and the people," as it is written, "in order to establish you as His people," etc.

אבל כדי שיומשך חרדה וביטול זה גם בבחי' האובדים והנדחים זהו ע"י שופר גדול כי הוא ישאג ועי"ז יחרדו כצפור ממצרים כו'

But in order that this trembling and self-nullification be drawn also into the level of "the lost" and "the cast away," this is through the great shofar, "for He will roar," and through this "they shall come trembling like a bird from Egypt," etc.

כי גם מצרים ואשור בטלים ומבוטלים בהגלות נגלות גילוי אור א"ס ב"ה עצמו דקמיה כחשכה כאורה ואז יהיה בקרבך קדוש

For Egypt and Assyria too are nullified and utterly nullified when the revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof) itself, blessed be He, is revealed, before which "darkness is like light." And then there will be "the Holy One in your midst,"

ולא אבא בעיר פי' שיש בחי' צירופי אותיות והמשכות הנמשכים בלעומת זה ונקראים ג"כ עיר דהיינו בחינה שאמרו דור הפלגה נעשה לנו עיר ומגדל כו'

"and I will not come into the city." The meaning: there is a level of combinations of letters and drawings-down that are drawn into the opposing side, and they too are called "city," that is, the level of which the generation of the Dispersion said, "Let us make for ourselves a city and a tower," etc.

ועי' בזהר פ' נח (דע"ה) אכן לעתיד לבא שיתעלו כל הנשמות אזי יהיה בקרבך קדוש ולא יומשך ההשפעה לבחי' עיר הנ"ל:

And see in the Zohar, Parshas Noach (75). But in the Time to Come, when all the souls will be elevated, then there will be "the Holy One in your midst," and the bestowal will not be drawn to the level of "city" mentioned above.

10 בהר הקדש הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] כאברהם שקראו הר כי באברהם כתיב הלך ונסוע

הנגבה בחי' אהבה נקי' הר

"On the holy mountain": our Sages, of blessed memory, said, "Like Avraham, who called it 'mountain.'" For of Avraham it is written, "going and journeying toward the south"; the level of love is called "mountain,"

כמו הר שבולט מארץ המישור והר הקודש הוא האהבה שבבחי' ביטול כי קדש הוא בחי' חכמה

like a mountain that rises up from the flat land; and "the holy mountain" is the love that is in the level of self-nullification (bittul), for "holy" is the level of Chochmah.

(ועמ"ש בד"ה בהעלותך את הנרות בענין אהרן חייך שלך גדול משלהם כו' ואפשר זהו בחי' אהרן א'

הר י' וכנודע דבחי' אהרן ממשיך אה"ר [אהבה רבה] שלמעלה מבחי' חסד לאברהם כמשי"ש [כמה שכתוב שם]

וזהו ענין הר הקדש כו' ועמ"ש בד"ה קול דודי כו' מדלג על ההרים כו'):

(And see what is written in the discourse beginning "When you kindle the lamps," on the matter of "Aharon, by your life, yours is greater than theirs," etc. And perhaps this is the level of Aharon: alef, har ("mountain"), nun. And as is known, the level of Aharon draws down great love (ahavah rabbah), which is above the level of "kindness to Avraham," as is written there. And this is the matter of "the holy mountain," etc. And see what is written in the discourse beginning "The voice of my Beloved," etc., "leaping over the mountains," etc.)

11 בירושלים יראה שלם שלימות היראה כי עתה כתי' [כתיב] להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר

מלכותו פי' הדר מלכותו הוא ההידור בנבראים המתהווים ממדת מלי' ית'

"In Jerusalem" (Yerushalayim): yirah shalem, "complete awe," the completeness of awe. For now it is written, "To make known to the sons of man His mighty deeds (gevurosav), and the glory of the splendor of His kingdom." The meaning of "the splendor of His kingdom" is the splendor in the creatures that come into being from His attribute of Malchus, may He be blessed,

כמ"ש אלף אלפים ישמשוני' [ישמשוניה] לגדוד א' ולגדודיו אין מספר שזהו בחי' הידור עצום מאד ומ"מ

הוא ע"י שמתחלה להודיע לבני האדם דבורותיו שהתהוותם הוא ע"י בחי' גבורות וצמצומים

as it is written, "A thousand thousands serve Him," for one troop, and His troops are without number, which is a level of very great splendor. Nevertheless, it is through this, that first [there is] "to make known to the sons of man His mighty deeds": that their coming into being is through the level of gevuros (severities) and contractions (tzimtzumim).

כי אילו היה מדת מלכותו יתבי' [יתברך] מתגלה עליהם כמו שהיא לא היו יכולים לקבל כלל והיו מתבטלים במציאותם ממש וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] הושיט אצבעו הקטנה ביניהם

For if His attribute of Malchus, blessed be He, were revealed upon them as it is, they would not be able to receive [it] at all and would be actually nullified out of existence, as our Sages, of blessed memory, said: "He stretched out His little finger among them,"

שהיא בחי' מלי' מדריגה העשירי' [העשירות] שבי"ס [שבי' ספירות] ושרפן שנתבטלו לגמרי כי אין בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] יכול לקבל בחי' א"ס

which is the level of Malchus, the tenth level of the Ten Sefiros, "and He burned them," so that they were utterly nullified; for a finite being cannot receive the level of the Infinite (Ein Sof).

אלא שהן הן גבורותיו שמצמצם עצמו שלא יהיה מדת מלכותו בגילוי כ"כ [כל כך] ואז יהיה הפחד והיראה בגבול כפי שיוכלו הנבראים שאת

Rather, "these are His mighty deeds": that He contracts Himself, so that His attribute of Malchus is not so revealed; and then the fear and the awe will be limited, as much as the creatures can bear.

וזה לא נקי' יראה שלם כי אין היראה בשלימות אבל לעתיד ע"י ואת רוח הטומאה אעביר כו' יהיה בחי' יראה שלם

And this is not called "complete awe," for the awe is not in completeness. But in the Future, through "And I will remove the spirit of impurity," etc., there will be the level of complete awe.

(והיינו בחי' הר הקדש שהוא אהבה עליונה מאד וגם כלולה עם בחי' שלימות היראה ועמ"ש בד"ה וידעת היום בענין התכללות אהוי"ר [אהבה ויראה] גבי וכל הלבבות יראוך וכל קרב וכליות יזמרו כו')

(And this is the level of "the holy mountain," which is a very lofty love, and is also included with the level of the completeness of awe. And see what is written in the discourse beginning "And you shall know this day," on the matter of the inter-inclusion of love and awe, regarding "And all hearts will fear You, and all innermost parts and kidneys will sing," etc.,

ולקמן בד"ה ביום השמע"צ [השמיני עצרת] ועמ"ש בד"ה קול דודי הנ"ל גבי מדלג כו' ומקפץ כו' וע' בזהר (ישב)

and below, in the discourse beginning "On the day of Shemini Atzeres." And see what is written in the discourse beginning "The voice of my Beloved," mentioned above, regarding "leaping," etc., "and skipping," etc. And see in the Zohar, Vayeshev

(דקפ"ג סע"ב [סוף עמוד ב]) בענין ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו ע"ש ואפשר לומר דבחי' זו יהיה ע"י שופר גדול.

(end of 183b), on the matter of "Jerusalem that is built like a city that is joined together"; see there.) And it may be said that this level will be through the great shofar.

והנה בזמן שבהמ"ק [שבית המקדש] קיים היה נוהג מצות יובלות ועיקר שופר נאמר בתורה גבי יובל והעברתם שופר תרועה כו'

Now, when the Holy Temple stood, the mitzvah of the Jubilee years was in force; and the main [mention of the] shofar in the Torah is said regarding the Jubilee: "And you shall sound the shofar of teruah," etc.,

ביוה"כ [ביום הכפורים] תעבירו שופר כו' והיינו ביוה"כ [ביום הכפורים] של שנת היובל ועי"ז וקראתם דרור בארץ כו' ונפטרו עבדים לבתיהן כו'

"on Yom Kippur you shall sound the shofar," etc., that is, on the Yom Kippur of the Jubilee year; and through this, "And you shall proclaim freedom in the land," etc., and slaves were released to their homes, etc.

והענין שהוא מבחי' שופר גדול כי ענין יציאת העבדים לחירות היינו ע"י גילוי מבחי' עלמא דחירו כמ"ש בזהר פ' תצוה (דקפ"ג ע"א) ובפ' אמור (דצ"ב ע"ב)

And the explanation is that it is from the level of the great shofar. For the going out of the slaves to freedom is through a revelation from the level of alma decheiru (the world of freedom), as is written in the Zohar, Parshas Tetzaveh (183a), and in Parshas Emor (92b).

וגילוי והמשכה זו זהו בחי' שופר גדול וכמ"ש בזהר בשלח (דמ"ו ע"ב) ויקרא (ד"ו ע"ב) ואתחנן (דרס"ו ע"ב) והוא מעין הגילטי שיהיה לעי"ל [לעתיד לבוא]

And this revelation and drawing down is the level of the great shofar, as is written in the Zohar, Beshalach (46b), Vayikra (6b), Va'eschanan (266b); and it is a foretaste of the revelation that will be in the Time to Come.

ולכן נאמר יובל הוא קדש תהי' [תהיה] לכם והוא כענין בחי' הר הקדש כו' הנ"ל וע' מענין יובל בזה"ג [בזהר חלק ג] (דק"ח סע"ב [סוף עמוד ב] ודק"ט ע"א) ובאדר"ז [ובאדרא זוטא] (דרי"צ סע"ב [סוף עמוד ב]).

Therefore it is said, "It is a Jubilee; it shall be holy to you," and this is like the matter of the level of "the holy mountain," etc., mentioned above. And see on the matter of the Jubilee in the Zohar, Part III (end of 108b, and 109a), and in the Idra Zuta (end of 290b);

ח"ב [חלק ב'] **(פ"ג** [דף פ"ג] **ב' פ"ה ב' ר"א א' מ"ו ב') וע' בפרדס בעה"כ** [בערכי הכינויים] **ערך יובל ובשער י"ג**
ספ"ג [סוף פרק ג'] **ופ"ד וספ"ז**

Part II (83b, 85b, 211a, 46b). And see in Pardes, Erchei HaKinuyim, the entry "Jubilee" (yovel), and in Sha'ar 13, end of chapter 3, chapter 4, and end of chapter 7.

ולכן עיקר מצות יובל לא היה רק בבית ראשון ולא בבבית שני אלא שמ"מ מונין היו אותו כדי לקדש שמיטות

Therefore the main mitzvah of the Jubilee was only in the First Temple [era] and not in the Second Temple, except that they nevertheless counted it, in order to sanctify the Sabbatical years.

וגם בבית ראשון דוקא בזמן שכל יושביה עליה שאז הוא בחי' כעיר שחברה לה יחדיו כו'

And even in the First Temple [era], only at a time when "all its inhabitants are upon it," for then it is the level of "like a city that is joined together," etc.,

כנ"ל והיינו בחי' המשכת ה' עילאה בה' תתאה כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] **ובזהר פ' שמות (ד"ט ע"ב)**

as mentioned above; and this is the level of the drawing down of the higher hei into the lower hei, as is written in Etz Chaim, and in the Zohar, Parshas Shemos (9b);

ע"ש במק"מ [במקדש מלך] **וגילוי זה דבחי' עלמא דחירו עיקרו בחי' ה' עילאה ועמ"ש במ"א ההפרש בתקיעת שופר**

see there, in the Mikdash Melech. And this revelation of the level of the world of freedom is essentially the level of the higher hei. And see what is written elsewhere about the difference in the sounding of the shofar

דראש השנה גם כן בין זמן בית ראשון לזמן בית שני והוא בד"ה יו"ט [יום טוב] **של ר"ה** [ראש השנה] **שחל להיות בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא במדינה.**

of Rosh HaShanah, too, between the time of the First Temple and the time of the Second Temple; and it is in the discourse beginning "When the festival of Rosh HaShanah fell on Shabbos, in the Temple they would sound [the shofar], but not in the country."

ועכשיו שבעוונותינו חרב בהמ"ק [בית המקדש] אעפ"כ [אף על פי כן] יש לנו יוה"כ [יום הכפורים] שבו מאיר בחי' עלמא דחירו בחי' יובל כמ"ש באדר"ז [באדרא זוטא] [דר"צ סע"ב [סוף עמוד ב]] ובפ' בא [דל"ט ע"ב] ובפרשה אחרי [דס"ט ע"ב] ובפ' אמור [דק"ב ב']

And now that, because of our sins, the Holy Temple is destroyed, we nevertheless have Yom Kippur, on which the level of the world of freedom, the level of the Jubilee, shines, as is written in the Idra Zuta (end of 290b), and in Parshas Bo (39b), and in Parshas Acharei (69b), and in Parshas Emor (102b).

ולכן תוקעים ביוהכ"פ [ביום הכפורים] אחר נעילה תקיעה אחת והוא מבחי' שופר גדול כי תקיעות דר"ה [דראש השנה] זהו בחי' שופר סתם שע"ז נאמר ואדני הוי' בשופר יתקע כנ"ל

Therefore on Yom Kippur, after Ne'ilah, we sound a single tekiah, and it is from the level of the great shofar. For the soundings of Rosh HaShanah are the level of the plain shofar, of which it is said, "And Ado-nai Havayah will sound the shofar," as mentioned above;

אבל ביוהכ"פ [ביום הכפורים] שמאיר בו בחי' יובל עלמא דחירו היינו בחי' התגלות זו דשופר גדול והיינו בחי' נעילה שאז הוא העלייה הגדולה

but Yom Kippur, on which the level of the Jubilee, the world of freedom, shines, is the level of this revelation of the great shofar; and this is the level of Ne'ilah, for then is the great ascent,

והוא בחי' התגלות זו דשופר גדול וע"כ הוא גמר חתימה ויש בחי' ביטול בנבראים ע"ד מ"ש בשופר גדול והשתחוו לה' כו' ועמ"ש מענין יובל שהוא בחי' שבת שבתון בד"ה מקושש עצים בפ' שלח.

and it is the level of this revelation of the great shofar. Therefore it is the final sealing, and there is a level of self-nullification in the creatures, along the lines of what is said of the great shofar, "and they shall bow down to Havayah," etc. And see what is written on the matter of the Jubilee, that it is the level of "a Shabbos of Shabbos-rest" (Shabbos Shabbason), in the discourse beginning "Gathering wood," in Parshas Shelach.

אך באמת כל זה הוא רק הארה מבחי' שופר גדול ועיקר התגלות עצמותו יהיה לע"ל [לעתיד לבוא] כב"א [במהרה בימינו אמין] כי אז יתקע בשופר גדול ממש:

But in truth all this is only a radiance from the level of the great shofar, and the main revelation of His essence will be in the Time to Come, speedily in our days, amen; for then "a great shofar shall be sounded" in actuality.

12 ז והנה ברבות פ' ויצא פ' ע' [עיינן] אתה אמרת והיה הוי' לי לאלקים חייך כל טובות וכו' והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול כו'

7. Now, in [Midrash] Rabbah, Parshas Vayetze, section 70: “You said, ‘And Havayah shall be Elokim to me’; by your life, all the good things,” etc., “And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded,” etc.

דהנה מבואר לעיל דענין שופר של ראש השנה הוא להמשיך להיות בחינת ממכ"ע [ממלא כל עלמין] והוא ענין שם אדני.

For it is explained above that the matter of the shofar of Rosh HaShanah is to draw down so that there be the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin), and this is the matter of the Name Ado-nai,

שהוא בחי' מל' וכמ"ש סד"ה כי כארץ תוציא צמחה בענין כן אדני הוי' יצמיח צדקה כו' ובד"ה אדני שפתי תפתח.

which is the level of Malchus, as is written at the end of the discourse beginning “For as the earth brings forth its growth,” on the matter of “so will Ado-nai Havayah cause righteousness to sprout,” etc., and in the discourse beginning “Ado-nai, open my lips.”

13 והמשכה זו היינו משם הוי' שהוא סובב כל עלמין שיהיה נמשך ומאיר בשם אדני. וזהו ואדני הוי' בשופר יתקע.

And this drawing down is from the Name Havayah, which is the light that encompasses all worlds (sovev kol almin), so that it be drawn and shine in the Name Ado-nai. And this is [the meaning of] “And Ado-nai Havayah will sound the shofar.”

שע"י השופר מתייחד שם אדני שהוא כסא דין כי אדני אותיות דינא עם שם הוי' שהוא מדת הרחמים. וכמ"ש ברבות אמור ס"פ כ"ט והוא עומד מכסא דין לכסא רחמים כו'.

For through the shofar the Name Ado-nai, which is the Throne of Judgment, since Ado-nai has the letters of dina (“judgment”), is united with the Name Havayah, which is the attribute of mercy. As is written in [Midrash] Rabbah, Emor, end of section 29: “And He rises from the Throne of Judgment to the Throne of Mercy,” etc.

וביאור הדברים יובן ע"פ המבואר לעיל (בד"ה תקעו בחודש שופר פי' בחדש זמן חידוש לבנה)

And the explanation of the matter will be understood according to what is explained above (in the discourse beginning "Blow the shofar at the New Moon": the meaning of bachodesh is the time of the renewal of the moon),

בענין מתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין כמ"ש בראשית ברא אלקים ראה שאין העולם מתקיים שיתף עמו מדת הרחמים

on the matter of "At first it arose in [His] thought to create the world with the attribute of judgment, as it is written, 'In the beginning Elokim created'; He saw that the world would not endure, [and] He joined the attribute of mercy with it,"

והוא ענין יחוד שם הוי' בשם אלקים ואדני שע"י נמשך הביטול להיות היש בטל לאין וכללות יחוד זה והמשכה זו הוא בר"ה [בראש השנה] ע"י השופר כו' ע"ש.

and this is the matter of the unification of the Name Havayah with the Names Elokim and Ado-nai, through which self-nullification (bittul) is drawn down, so that the yesh (something) be nullified to the ayin (nothing). And this unification and this drawing down as a whole is on Rosh HaShanah, through the shofar, etc.; see there.

וזהו והוי"ה עליהם יראה ויצא כברק חצו ע' [עיינן] בת"ז [בתיקוני זוהר] תקון למ"ד (דע"ז ב') וברכות בא פט"ו [פרק ט"ו / פרשה ט"ו] והיינו ע"י ואדני הוי' בשופר יתקע כנ"ל.

And this is [the meaning of] "And Havayah will appear over them, and His arrow will go forth like lightning" (see Tikkunei Zohar, Tikkun 30 (77b), and [Midrash] Rabbah, Bo, section 15); and this is through "And Ado-nai Havayah will sound the shofar," as mentioned above.

וכ"ז [וכל זה] הוא עכשיו אכן לעתיד לבא שנאמר והיה הוי' לי לאלקים שבח"י שם הוי' היינו מה שעכשיו הוא בח"י סובב כל עלמין יהיה לעתיד בבחינת ממלא כל עלמין ע"ד בח"י ומדרגת שם אלקים.

And all this is now. But in the Time to Come, of which it is said, "And Havayah shall be Elokim to me," the level of the Name Havayah, that is, what is now the level of the light that encompasses all worlds, will in the Future be in the level of the light that fills all worlds (memalei kol almin), like the level and rank of the Name Elokim.

14 ויהיה גילוי אלקות כמ"ש ונגלה כבוד הוי' כו' ואזי יצטרך להיות ההמשכה ע"י השופר מבחי' אור א"ס ממש שלמעלה משם הוי' להמשיך האור בשם הוי'.

And there will be a revelation of G-dliness, as it is written, "And the glory of Havayah shall be revealed," etc. And then the drawing down through the shofar will need to be from the level of the actual Infinite Light (Or Ein Sof), which is above the Name Havayah, to draw the light into the Name Havayah,

ע"ד שממשיכים בשופר של ראש השנה משם הוי' בשם אדני ואלקים כנ"ל. וכיון שכן והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול.

in the way that with the shofar of Rosh HaShanah we draw down from the Name Havayah into the Names Ado-nai and Elokim, as mentioned above. And since this is so: "And it shall come to pass on that day that a great shofar shall be sounded."

והענין דהנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] בפ"ג [בפרק ג'] דנדה (כ"ו א') חמשה שיעורין טפח שופר דופן סוכה לולב כו'

The explanation: our Sages, of blessed memory, said in chapter 3 of Niddah (26a), "Five [things] have the measure of a handbreadth (tefach): the shofar, the wall of a sukkah, the lulav," etc.

וכל אלו להמשיך האור בבחי' מלכות מתחלה בראש השנה ויום הכפורים בבחי' שמאלו תחת לראשי.

And all of these are to draw the light into the level of Malchus: first on Rosh HaShanah and Yom Kippur, in the level of "His left hand is under my head,"

ואח"כ בסוכות בבחי' וימינו תחבקני וכמ"ש מזה בד"ה ושאתם מים כששון ובד"ה ביום השמיני עצרת ובד"ה שוש אשיש גבי בכסה ליום חגנו.

and afterwards on Sukkos, in the level of "and His right hand embraces me," as is written about this in the discourse beginning "And you shall draw water with joy," and in the discourse beginning "On the day of Shemini Atzeres," and in the discourse beginning "I will greatly rejoice," regarding "at the covering [of the moon], for our festival day."

15 והמשכות אלו זהו ע"י שופר סוכה ולולב ולכן שעירון טפח ע"ש. אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים.

And these drawings-down are through the shofar, the sukkah and the lulav; therefore their measure is a handbreadth (tefach), on account of "My hand, too, founded the earth, and My right hand spread out (tipchah) the heavens."

אשר טפחה מלשון טפח והוא כף היד שמודדים בו הטפחים. והם בחי' עשר ספירות במספר עשר אצבעות חמש כנגד חמש כו'.

For tipchah is from the term tefach, which is the palm of the hand, with which handbreadths are measured. And they are the level of the Ten Sefiros, in the number of the ten fingers, five opposite five, etc.

גם ב' ידות אלו שהן ימין ושמאל הם סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין]. וקרוב לזה פי' בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] מהאריז"ל [מהאריז"ל זכרוננו לברכה] ע"פ

Also, these two hands, right and left, are the light that encompasses all worlds and the light that fills all worlds. And something close to this is explained in the Likkutei Torah of the Arizal, on the verse

הנה טפחות נתת ימי (בתהלים ס"י ל"ט) יעו"ש [יעו"ש שם] וע' מענין ידי כו' וימיני טפחה פ"ב [פרק ב'] דחגיגה (י"ב ב')

“Behold, You have made my days handbreadths” (in Psalms, chapter 39); see there. And see on the matter of “My hand,” etc., “and My right hand spread out”: Chagigah, chapter 2 (12b);

פ"ק [פרק קמא] דכתובות (דף ה' סע"א [סוף עמוד א]) ומ"ש ע"ז בביאור ע"פ נשא את ראש בני גרשון בענין מקדש ה' כוננו ידיך.

Kesubos, chapter 1 (end of page 5a); and what is written about this in the explanation on the verse “Take a census of the sons of Gershon,” on the matter of “the Sanctuary, Ado-nai, that Your hands established”;

רבות בראשית (ספ"א [סוף פרק א']) זח"א [זהר חלק א] (ד"ל ע"א) ח"ב [חלק ב'] שמות (ד"כ ע"א) בא (ל"ז ב') יחרו (פ"ג [דף פ"ג ב']). ח"ג [חלק ג'] פנחס (רמ"ז א').

[Midrash] Rabbah, Bereishis (end of section 1); Zohar, Part I (30a); Part II, Shemos (20a), Bo (37b), Yisro (83b); Part III, Pinchas (247a).

וזהו שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] גבי כוס של ברכה ומגביהו מן הקרקע טפח ספ"ז דברכות (דנ"א סע"א [סוף עמוד א]) ופי' מהרש"א [מהרש"א] ע"ש [על שם] כוס ישועות אשא.

And this is [the meaning of] what our Sages, of blessed memory, said about the cup of blessing, “and he lifts it a handbreadth from the ground” (end of chapter 7 of Berachos, end of 51a); and the Maharsha explains [it] on account of “I will lift up the cup of salvations.”

והיינו כי כוס גימטריא אלקים הוא בחי' אף ידי יסדה ארץ. ואשא לחברו לשם הוי' ע"ש [על שם] מ"ש ארוממך אלקי המלך.

That is, kos ("cup") has the numerical value of Elokim, which is the level of "My hand, too, founded the earth"; and "I will lift up" is to join it to the Name Havayah, on account of what is written, "I will exalt You, my G-d (Elokai), the King."

ולכן מגביהו מן הקרקע טפח לחברו לבחי' וימיני טפחה שמים גם טפח זה רומז לבחי'

Therefore he lifts it a handbreadth from the ground, to join it to the level of "and My right hand spread out the heavens." This handbreadth also alludes to the level of

כי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיא ובארעא כו' ובזח"ג [ובזהר חלק ג] שופטים (דרע"ג סע"ב [סוף עמוד ב]) פ"י ומסלקו מן הקרקע טפח בסוד יו"ד כו'

"for all that is in heaven and on earth," "which holds onto heaven and earth," etc. And in the Zohar, Part III, Shoftim (end of 273b), it explains "and he raises it a handbreadth from the ground" in the mystery of the yud, etc.

וזה יובן ע"פ מ"ש סד"ה המגביהי לשבת שמגביה הה"א ע"י היו"ד שבתוך הה"א שבו ועל ידו נעשה מן דל"ת ה"א ועי"ז הוא עליית המלכות בסוכ"ע

And this will be understood according to what is written at the end of the discourse beginning "Who is enthroned on high": that He raises the hei through the yud within the hei, which is in it and through which a hei is made from a dalet; and through this is the ascent of Malchus into the light that encompasses all worlds.

וזהו ומגביהו טפח כו' ועד"ז הוא מצות מזוזה לקובעה בטפח הסמוך לרה"ר [לרשות הרבים] פ"ג [פרק ג'] דמנחות (ל"ג ב') וכן בנר חנוכה בטפח הסמוך לפתח (שבת כ"ב א').

And this is "and he lifts it a handbreadth," etc. And in the same way is the mitzvah of mezuzah, to affix it in the handbreadth nearest the public domain (chapter 3 of Menachos, 33b), and likewise with the Chanukah lamp, in the handbreadth nearest the doorway (Shabbos 22a).

ועמ"ש בענין מזוזה ונר חנוכה בד"ה נר חנוכה כו' כדי שתהא מזוזה מימין ונר חנוכה משמאל ומ"ש מענין פתח בד"ה קול דודי הנה זה בא בשה"ש [בשיר השירים].

And see what is written on the matter of the mezuzah and the Chanukah lamp in the discourse beginning "The Chanukah lamp," etc., [on] "so that the mezuzah be on the right and the Chanukah lamp on the left"; and what is written on the matter of the doorway in the discourse beginning "The voice of my Beloved, behold, he comes," on Shir HaShirim.

וזהו ששופר דר"ה [דראש השנה] שיעורו טפח להיות ההמשכה מסוכ"ע בממכ"ע [בממלא כל עלמין] מבחינת וימיני טפחה שמים והיינו מ"ש שהטפח הוא בחינת יו"ד

And this is why the shofar of Rosh HaShanah has the measure of a handbreadth: so that there be the drawing down from the light that encompasses all worlds into the light that fills all worlds, from the level of "and My right hand spread out the heavens." And this is what is written, that the handbreadth is the level of yud;

והיינו שההמשכה מבחינת יו"ד דשם הוי' והיו"ד בחי' צמצום ועמ"ש בד"ה ולא אבה הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם וכל זה בשופר דעכשיו שההמשכה היא משם הוי' בשם אדי כנ"ל ע"כ שיעורו טפח בחי' יו"ד כו'

that is, the drawing down is from the level of the yud of the Name Havayah, and the yud is the level of tzimtzum (contraction). And see what is written in the discourse beginning "And Havayah your G-d did not want to listen to Bilam." And all this is with the shofar of the present, where the drawing down is from the Name Havayah into the Name Ado-nai, as mentioned above; therefore its measure is a handbreadth, the level of yud, etc.

אבל לע"ל [לעתיד לבוא] שבחי' הוי"ה יהיה בבחי' אלקים וההמשכה יהיה מעצמות אור א"ס שלמעלה משם הוי"ה ועי"ז יהיה עליות המלי' ולא בבחי'

But in the Time to Come, when the level of Havayah will be in the level of Elokim, and the drawing down will be from the essence of the Infinite Light that is above the Name Havayah, and through this there will be the ascents of Malchus, not in the level of

הנה טפחות נתת ימי אלא ע"ד אורך ימים נתת לו מבחי' אריך אנפין לכן יתקע בשופר גדול מבחי' שלמעלה מע"ס [מעשר ספירות]

"Behold, You have made my days handbreadths," but rather along the lines of "length of days You gave him," from the level of Arich Anpin (the Long Countenance), therefore "a great shofar shall be sounded," from the level that is above the Ten Sefiros,

שהם במספר עשר אצבעות כו' ועמ"ש ע"פ מי מנה עפר יעקב בענין ולפני אחד מה אתה סופר:

which are in the number of the ten fingers, etc. And see what is written on the verse "Who has counted the dust of Yaakov," on the matter of "And before One, what do you count?"

להבין ענין הפסוק מי אל כמוך וגוי שהוא...

To Understand the Verse “Who Is a G-d Like You”

1 להבין ענין הפסוק מי אל כמוך וגוי שהוא פיי לייג מדות שבתורה. והנה אל הוא חסד כמ"ש חסד אל כל היום.

To understand the meaning of the verse “Who is a G-d (Kel) like You,” etc., which is the explanation of the Thirteen Attributes [of Mercy] that are in the Torah. Now, Kel is Chesed (kindness), as it is written, “The kindness of Kel is all the day.”

ופיי מי בעל חסד כמוך שהחסדים שלך מתפשטים לאין קץ מאור א"ס ב"ה למקום נמוך מאד שלכן נמשל למים שיורדים ממקום גבוה למקום נמוך מאד.

And the meaning is: who is a master of kindness like You, for Your kindnesses spread without end, from the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, to a very low place; this is why [kindness] is likened to water, which descends from a high place to a very low place.

2 ודרך שיוכלו החסדים לירד לבחי' מטה מאד מפרש ואומר נושא עון ועובר על פשע. פיי מה שהוא עדיין בבחי' עון

And the way in which the kindnesses can descend to the level of what is very low, [the prophet] explains, saying: “He bears iniquity and passes over transgression.” That is: what is still at the level of iniquity (avon),

הנה הוא מגביה ונושא למעלה ומה שהוא בבחי' פשע שהוא בחי' יותר בעכיות ואינה יכולה

He raises and bears upward; but what is at the level of transgression (pesha), which is a level of greater coarseness and cannot

לעלות וכתוב עוונותיכם היו מבדילים וטהור עינים מראות ברע ואינם יכולים החסדים לרדת שם לכן עובר ודורך על פשע שלא יפסיקו כו'.

rise — and it is written, “Your iniquities have separated,” and “[You are] too pure of eyes to see evil,” so the kindnesses cannot descend there — therefore He passes over and treads upon transgression, so that they not interrupt, etc.

רק כ"ז [כל זה] הוא באם שהוא לשארית נחלתו כו'. כמ"ש בגמרא פ"ק [פרק קמא] דראש השנה (י"ז א') וע' רבות ר"פ נצבים ובפ' בשלח (פכ"ו) מגילה (כ"ה א').

But all this is only if it is “for the remnant of His inheritance,” etc., as is stated in the Gemara, in the first chapter of Rosh Hashanah (17a); and see the Midrash Rabbah at the beginning of Parshas Nitzavim, and in Parshas Beshalach (chapter 26); [and] Megillah (28a).

וביאר הדברים דרך פרט הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד ובזהר אמרו תשובה תשוב ה' ה' עילאה ה' תתאה.

The explanation of the matter in detail: our Sages, of blessed memory, said, “Great is teshuvah (return), for it reaches the Throne of Glory”; and in the Zohar they said, “Teshuvah is tashuv hei, ‘the hei returns’”: the upper hei [and] the lower hei.

ולהבין זה צריך להבין מהות התשובה כי העולם טועים לומר דוקא אנשים פחותי הערך ובעלי עבירות הם הם הצריכים לתשובה והאמת אינו כן כי מאחר שעיקר התשובה היא בה' תתאה ועילאה ואיש בער לא ידע.

To understand this, one must understand what teshuvah essentially is. For people err in saying that it is specifically people of little worth and transgressors who are the ones who need teshuvah. But the truth is not so, since the essence of teshuvah is in the lower hei and the upper [hei], and “a boorish man does not know.”

אמנם באמת אמרו זה על אנשים יושבי אהל ולומדי תורה שתורה שבכתב היא ה' עילאה ותושבע"פ [ותורה שבעל פה] היא ה' תתאה וכשמפסיק מהם ועוסק בהבלי עולם צריך לחזור ולהשיב ההי"ן אלו למקורם וזהו דרך כלל.

In truth, however, they said this about people who sit in the tent and study Torah: for the Written Torah is the upper hei and the Oral Torah is the lower hei, and when one breaks off from them and occupies himself with the vanities of the world, he must go back and return these letters hei to their source. This is [the explanation] in general terms.

ודרך פרט הנה התבוננות בגדולת ה' ועיון תפלה וכוונתה במחשבה הוא בחי' ה' עילאה וכשמוציאם בפה בעסק התורה והתפלה היא בחי' ה' תתאה.

And in particular terms: contemplation of the greatness of G-d, and concentration in prayer (iyun tefillah) and its intent in thought, is the level of the upper hei; and when one brings them out with the mouth, in the study of Torah and in prayer, that is the level of the lower hei.

3 והנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] שבעה דברים קדמו לעולם ואחת מהן התשובה [עיי' בבראשית רבה פ' א'] והענין כי הנה עיקר התשובה היא בלב שהיא בחי' ה' עילאה דהיינו לכות הנפש אליו ית'.

Now, our Sages, of blessed memory, said that seven things preceded the world, and one of them is teshuvah [see Bereshis Rabbah, chapter 1]. The explanation is that the essence of teshuvah is in the heart, which is the level of the upper hei: that is, the soul's expiry (kelos hanefesh) toward Him, may He be blessed.

4 והיינו ע"י שמתבונן שכל העולם הוא תחת הזמן שיתא אלפי שני כו' ואפילו ימות המשיח ותחיית המתים הוא בזמן והזמן הוא נברא להחיות העולמות עליונים ותחתונים שעל ידי י"ב צירופי הוי' שמתחדשים בכל יום

That is, through contemplating that the whole world is subject to time, "six thousand years," etc., and even the days of Mashiach and the Resurrection of the Dead are within time; and time is created, to give life to the upper and lower worlds: for through the twelve permutations of [the Name] Havayah, which are renewed each day,

דהיינו בכל שעה צירוף אחד הוא מהוה ומחיה העולמות עליונים ותחתונים [ובכל לילה י"ב צירופי] that is, in each hour one permutation brings into being and gives life to the upper and lower worlds [and in each night, the twelve permutations of

אדנ"י] והחיות רצוא ושוב פ"י שהחיות שהיה ע"י צירוף הראשון עולה למקורו ויורד החיות אח"כ על ידי צירוף השני שאל"כ [שאם לא כן] היה די בצירוף אחד

Ado-nai], and the life-force (chayus) is "running and returning" (ratzo vashov): that is, the life-force that came through the first permutation rises to its source, and afterwards the life-force descends through the second permutation; for otherwise one permutation would have sufficed.

ולכן מזה נמשך בחינת עבר ועתיד שהחיות הראשון מסתלק ונכלל במקורו מלמטה למעלה ויורד ונמשך חיות אחר מלמעלה למטה ונעשה בחי' זמן [והוא כמשל המורה שעות שקורין זייגער בל"א [בלשון אשכנז]].

Therefore from this comes the dimension of past and future: the first life-force withdraws and is absorbed into its source, from below upward, and another life-force descends and is drawn down from above to below, and so the dimension of time comes into being [it is like the example of the hour-indicator, which in Yiddish is called a zeiger].

5 ולכן נקי שעה פ"י הפונה שפונה החיות מלמעלה למטה בבחי' רצוא ושוב וכן הלב שבו עיקר חיות האדם שהוא עולם קטן הוא דופק תמיד מחמת שהחיות הוא ברצוא ושוב [ועמ"ש מזה סד"ה

This is why it is called sha'ah (hour), meaning "turning," for the life-force turns from above to below in the manner of running and returning. Likewise the heart, in which the main life-force of man resides — man being a miniature world — beats constantly, because the life-force is in running and returning [and see what is written about this at the end of the discourse beginning

כי כאשר השמים החדשים] והנה מבשרי אחזה אלוה כמו למשל באדם שיש לו איזה ענין לדבר "For as the new heavens"]. Now, "From my flesh I behold G-d": by way of analogy, a person who has some matter to speak about —

הנה הדברים חקוקים על לבו כולם כאחד כל מה שיוכל לדבר ולפרוט בשפתיו בשעה ושתים. the words are engraved on his heart all together as one, everything he could speak and spell out with his lips in an hour or two.

כך כביכול למעלה מקור החיות והצרופים שהוא חיי החיים אור א"ס ב"ה שם אין שום התחלקות זמן עבר הוה ועתיד

So too, as it were, above: the source of the life-force and of the permutations, which is the Life of all life, the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He — there, there is no division of time whatever, past, present and future,

כי שם נכללו כולם כאחד והרי יש בכחו להוות ולחיות עוד כמה פעמים שיתא אלפי שני כו' for there they are all included as one; and indeed it has the power to bring into being and give life for many more times "six thousand years," etc.,

וכמה שמיטין ויובלין עד אין סוף ותכלית רק כשהחיות נמשך מלמעלה למטה להחיות העולמות נעשה בחי' זמן

and many Sabbatical cycles and Jubilees, without end or limit. Only when the life-force is drawn down from above to below to give life to the worlds does the dimension of time come into being.

וכן קודם שנברא העולם לא היה בחי' זמן כלל [ועמ"ש בביאור ע"פ יונתי גבי כי לא מחשבותי מחשבותיכם] והנה כתיב אני ה' לא שניתי ואתה הוא קודם שנברא העולם כו'.

So too, before the world was created there was no dimension of time at all [and see what is written in the explanation on the verse "My dove," regarding "For My thoughts are not your thoughts"]. Now, it is written, "I, Havayah, have not changed," and "You are He before the world was created," etc.

פי' כמו שהיה יחיד ומיוחד קודם שנברא כן עתה יחיד ומיוחד ממש אחר שנברא כמ"ש אתה הוא ה' לבדך ואע"פ [ואף על פי] שנברא העולם לזה אומר אתה עשית וגוי'.

That is: just as He was single and unique before [the world] was created, so now He is truly single and unique after it was created, as it is written, "You are He, Havayah, alone." And though the world was created, to this it says, "You made," etc.,

6 ואתה מחיה וגוי'. כי ביו"ד נברא העוה"ב [העולם הבא] ובה' נברא העוה"ז. והם כל סדר הזמנים ואפילו ימות המשיח ותחיית המתים שאינם אלא בחי' יו"ד וה"א.

"and You give life," etc. For with the yud the World to Come was created, and with the hei this world was created; and these are the whole order of times, even the days of Mashiach and the Resurrection of the Dead, which are no more than the level of yud and hei.

והוא למשל כמו באדם אות א' נגד כל דבורים שלו שיכול לדבר כל ימי חייו אינו נחשב לכלום כך כל העולמות עליונים ותחתונים כולא קמ"י [קמיה] כלא חשיב.

This is by way of analogy like a person: one letter, compared to all the words he can speak all the days of his life, counts as nothing at all. So too all the worlds, upper and lower: "all before Him is considered as nothing."

7 וז"ש [וזהו שכתוב] ברגע קטן עזבתיך שאינה אלא רגע קטן. ומ"ש כי אלף שנים כיום כו'. היינו בזמן הגלות וכמ"ש ואשמורה בלילה.

And this is [the meaning of] what is written, "For a brief moment I forsook you": that it is no more than a brief moment. And what is written, "For a thousand years are like a day," etc., refers to the time of exile, as it is written, "and a watch in the night."

משא"כ לע"ל [לעתיד לבוא] שיתגלה אלקותו בעולם ואז עין בעין יראו וראו כל בשר שהכל נחשב לרגע ולזאת ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך פי' כשאקבצך ברחמים גדולים

Whereas in the Time to Come, when His G-dliness will be revealed in the world, then "they will see eye to eye," and "all flesh will see" that everything counts as a moment. Therefore, "For a brief moment I forsook you, and with great compassion I will gather you in": that is, when I gather you in with great compassion,

דהיינו שיתגלה אלקותו אז תראה כי ברגע קטן עזבתיך וזהו יעלה ויבא זכרוננו כו'. שאינו אלא זכר בעלמא.

that is, when His G-dliness is revealed, then you will see that "for a brief moment I forsook you." And this is [the meaning of] "May our remembrance rise and come," etc.: that it is merely a remembrance.

8 וכשישים האדם הדברים האלה על לבו שכל העולם הוא תחת הזמן והזמן הוא נחשב כרגע לפניו ית'

And when a person takes these matters to heart — that the whole world is subject to time, and time counts as a moment before Him, may He be blessed,

שהוא למעלה מהזמן ואין לפניו שום התחלקות זמן כלל והיתה בלבו כיקוד אש בוערת ותכלה נפשו לדבקה בו ית' וזהו תשובה קדמה לעולם.

who is above time, and before Him there is no division of time whatever — then it will be in his heart like a blaze of burning fire, and his soul will expire [with longing] to cleave to Him, may He be blessed. And this is [the meaning of] "teshuvah preceded the world."

שאין הפי' שהיתה קודם בריאת העולם. שאם אין עולם אין עון אשר חטא ואין תשובה.

For the meaning is not that it existed before the creation of the world: if there is no world, there is no iniquity that one has committed, and there is no teshuvah.

אלא הענין שהתשובה בכלות הנפש הוא למעלה מהזמן והעולם. שהוא לדבקה בו ית' באור אי"ס ב"ה שאין לפניו שום התחלקות זמן כלל.

Rather, the point is that teshuvah with the soul's expiry (kelos hanefesh) is above time and the world, for it is to cleave to Him, may He be blessed, to the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, before whom there is no division of time at all.

שמחמת התבוננות הזה בא לידי תשובה בכלות הנפש ועמ"ש בד"ה שיר השירים כמ"ש אני הוי' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם פי' שאין לכם כלות הנפש הרי שכלות הנפש הוא מחמת לא שניתי.

For as a result of this contemplation he comes to teshuvah with the soul's expiry. And see what is written in the discourse beginning "The Song of Songs": as it is written, "I, Havayah, have not changed, and you, children of Yaakov, have not expired" — that is, you do not have the soul's expiry. Thus the soul's expiry comes about because of "I have not changed."

9 ועי"ז ימשיך אלקותו בעולם להיות לו דירה בתחתונים [ומוסיף אור באצילות] כמ"ש ושמרתם את כל מצותי ועשיתם אותם אתם כתיב חסר וי"ו וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] א"ת [אל תקרי] אותם אלא אתם מעלה עליהם הכתוב כאלו עשאוני.

And through this he will draw His G-dliness down into the world, so that He will have a dwelling place among the lower realms [and he adds light in the World of Atzilus (Emanation)], as it is written, "And you shall keep all My commandments and do them (osam)": it is written atem, without a vav, and our Sages, of blessed memory, said, "Do not read osam ('them') but atem ('you'): Scripture accounts it to them as though they had made Me."

וכתיב (תהלים י"ו) שויתי ה' וגוי'. שהוא פי' כמו עשיתי כמו הוד והדר תשוה עליו (כתהלים כ"א).

And it is written (Psalms 16), "I have set (shivisi) Havayah," etc., which means "I have made," as in "Majesty and splendor You set (teshaveh) upon him" (in Psalms 21).

והיינו כמ"ש ויעש דוד שם שכל עיקר כוונתו היה בתורתו ובתפלתו לעשות שם [וע' מזה בזהר פי' בחקתי דקיי"ג א' ב']:

And this is as it is written, "And David made a name": for the whole main intent of his Torah and his prayer was to make a name [and see on this in the Zohar, Parshas Bechukosai, 113a-b].

10 ב ולהבין זה צריך להבין פי' לשם יחוד קוב"ה [קודשא בריך הוא] שנתייחד קודם התפלה ליחודא שם י"ה בוי"ה ביחודא שלים וגם להבין פי' אותיות של שם הוי" ב"ה דהנה היו"ד מורה על הצמצום

2. To understand this, one must understand the meaning of "For the sake of the unification of the Holy One, blessed be He," which was instituted before prayer, "to unite the Name yud-hei with vav-hei in perfect unity"; and also understand the meaning of the letters of the Name Havayah, blessed be He. Now, the yud indicates the tzimtzum (contraction),

כי עיקר התורה והמצות להיות לו דירה בתחתונים וכל העולמות עליונים ותחתונים הם בזמן שהוא כרגע לפניו ית' כו' וצריך לזה כמה בחי' וצמצומים והשתלשלות שיהיה בחי' זמן.

for the main purpose of the Torah and the mitzvos is that He should have a dwelling place among the lower realms, and all the worlds, upper and lower, are within time, which is as a moment before Him, may He be blessed, etc. For this, many levels and contractions and the chain of descending worlds (hishtalshelus) are needed, so that there will be the dimension of time.

11 ובחי' הצמצומים היינו שיסלק בחי' עצמותו מכל וכל שהיא בחי' א"ס וישרה בזמן וגבול ועמ, ש מזה בד"ה ולא אבה כפי'

The level of the contractions means that He withdraws the level of His essence altogether, which is the level of the Infinite One (Ein Sof), and rests in time and limitation; and see what is written on this in the discourse beginning "And He would not," in Parshas

כי תצא ואח"כ בחי' ה' שהוא התפשטות אורך ורוחב ואח"כ ו' שהוא המשכה בשמי' [בשמים] ממעל

Ki Seitzei. Afterwards [comes] the level of the hei, which is expansion in length and breadth; and afterwards the vav, which is a drawing down "in the heavens above

ועל הארץ מתחת ולד' סטרי' בחינת ו"ק [וי קצוות] [וגם שמים רוחניים שהם בחי' אהבה ויראה כו' אש ומים כו']

and on the earth below," and to the four directions, the level of the six extremities (vav ketzavos) [and also the spiritual heavens, which are the levels of love and awe, etc., fire and water, etc.].

וזהו בחי' הוי"ו שהוא המשכת אלקותו ממעלה למטה ואח"כ בחינת ה' תתאה וכן בכל השתלשלות העולמות מעולם ועד עולם נעשה צמצום והתפשטות המשכה והתפשטות

This is the level of the vav, which is the drawing down of His G-dliness from above to below; and afterwards the level of the lower hei. And so too in the whole chain of descending worlds (hishtalshelus), from world to world, there is contraction and expansion, drawing down and expansion.

ולכן נק' עולם מלשון העלים שהעלים והסתיר עצמותו ית' וזהו תשובה קדמה לעולם [ועמ"ש מענין התשובה בד"ה כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך כו']

This is why it is called olam (world), from the word he'elem (concealment), for He concealed and hid His essence, may He be blessed. And this is [the meaning of] "teshuvah preceded the world" [and see what is written on the subject of teshuvah in the discourse beginning "For this commandment which I command you," etc.;

ע"ש ובמדרש בראשית רבה שם איתא שנאמר בטרם הרים יולדו מאותה השעה תשב אנוש כו' והיינו כמו שכתוב בד"ה כי ההרים ימושו כו'

see there. And in the Midrash Bereshis Rabbah there, it says: "as it is said, 'Before the mountains were born'; from that very hour, 'You return man,'" etc. And this is as is written in the discourse beginning "For the mountains may depart," etc.,

וחסדי מאתך לא ימוש כו' אמר מרחמך הוי' שזה הפסוק מדבר בגילוי רחמים גדולים לע"ל [לעתיד לבוא] ע"י התשובה ואזי ההרים ימושו כו' ע"ש והיינו לפי

"but My kindness shall not depart from you," etc., "says Havayah, who has compassion on you": this verse speaks of the revelation of great compassion in the Time to Come through teshuvah, and then "the mountains may depart," etc.; see there. And this is because

כי התשובה היא מבחי' ומדרגת בטרם הרים יולדו שקדמה לעולם שהיא גילוי מבחי' אנכי מי שאנכי כו' שלמעלה מבחי' הצמצומים דשם הוי' להיות עולם והעלים

teshuvah is from the level and rank of "before the mountains were born," which preceded the world: it is a revelation from the level of "I am who I am" (Anochi mi she'Anochi), etc., which is above the level of the contractions of the Name Havayah, so that there be a world (olam) and concealment (he'elem),

דהיינו למעלה אפילו מעולם האצילות שמקבל מבחי' היו"ד דשם הוי' [וזהו פי' היחוד שיהיה יחיד ומיוחד אחר הצמצום וההתפשטות כמו קודם

that is, above even the World of Atzilus (Emanation), which receives from the level of the yud of the Name Havayah]. And this is the meaning of the unification: that He be single and unique after the contraction and the expansion just as prior

לכן בלי שום שינוי אלא שבעוה"ז אין היחוד שלם עד ימות המשיח שאז עין בעין יראו וגוי וראו כל בשר וגוי

to it, without any change. But in this world the unification is not complete until the days of Mashiach, for then "they will see eye to eye," etc., and "all flesh will see," etc.

אבל בעולמות עליונים גם עתה יכול לעשות היחוד שיתגלה יחודו וזהו והופע בהדר גאון עוזך.

But in the upper worlds one can effect the unification even now, so that His unity will be revealed. And this is [the meaning of] "And appear in the splendor of the majesty of Your might."

פי' שיאירו היודי"ן והווי"ן שהם בחי' צמצומים והתשלשלות המשכות והארת אור עליון [ע'י] בשער היחודים

That is, that the yuds and vavs should shine — they being the levels of the contractions and of hishtalshelus, the drawings-down and the radiance of the supernal light [see Shaar HaYichudim,

פ"ז [פרק ז'] ובמ"ח מסכת היחודים פ"ד] אור א"ס ב"ה יאירו גם למטה מטה אפי' [אפילו] בעוה"ז עד כי וידע כל פעול כו' דקאי על כל הברואים.

chapter 7, and Mishnas Chassidim, Tractate HaYichudim, chapter 4], the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He — that they should shine even far below, even in this world, until "every creature will know," etc., which refers to all created beings.

12 וסוף המאמר מוכיח שהכל ידעו וישיגו אלקותו ית' כי אפס זולתו שזהו לע"ל [לעתיד לבוא] שכ"כ [שכל כך] יאיר ויתגלה אור א"ס ב"ה עד שיהא נתפס ג"כ בשכל האנושי ומושג בהשגה גשמיי' [גשמיים].

And the end of the passage proves that all will know and apprehend His G-dliness, may He be blessed, that there is nothing besides Him. This will be in the Time to Come, when the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, will shine and be revealed so greatly that it will be grasped also by the human intellect and apprehended with physical apprehension.

משא"כ בזמן שאין גילוי אור א"ס אלא בנפש אלקית של עובדי ה'. ואף גם זאת אינה בבחי' השגה אלא בבחי' אמונה אשר היא ירושה מאבות.

Whereas at a time when the Infinite Light is revealed only in the G-dly soul of those who serve G-d; and even this is not in the manner of apprehension, but in the manner of faith, which is an inheritance from the forefathers.

ולכן כתיב לע"ל [לעתיד לבוא] כשיתגלה אור א"ס ב"ה ובאו במערות צורים ובמחילות עפר מפני פחד ה' ומהדר גאונו. דהיינו מחמת גילוי בחי' הדר גאון עוזך שהן היודי"ן והווי"ן הנ"ל

This is why it is written of the Time to Come, when the Infinite Light, blessed be He, will be revealed: "And they will go into the caves of the rocks and into the holes of the earth, from before the terror of Havayah and from the splendor of His majesty"; that is, because of the revelation of the level of "the splendor of the majesty of Your might," which are the yuds and vavs mentioned above

(ולשון הדר גאונו יובן ע"ד מ"ש במ"א בפ"י כי גאה גאה כו' ומשם הוא המשכת היודי"ן ווי"ן הנ"ל להיות הגילוי אחר הצמצומים כמו קודם הצמצומים וזהו ממעמקים קראתיך הוי' כמ"ש בד"ה שובה ישראל עד ואז)

(the phrase "the splendor of His majesty" will be understood along the lines of what is written elsewhere on the meaning of "For He is exalted, exalted," etc.; and from there comes the drawing down of the yuds and vavs mentioned above, so that the revelation after the contractions is as it was before the contractions; and this is [the meaning of] "From the depths I have called You, Havayah," as is written in the discourse beginning "Return, O Israel, unto") — and then

תפול אימה ופחד בגשמי" [בגשמיים] ממש מן המראה הגדול הזה אשר יראו כל בשר וישיגו פועל אלקים בקרב הארץ הלזו הגשמיות בשכל אנושי הגשמי. שלא יהא גשמיות העולם והאדם מעלים ומסתיר על אור ה':

terror and dread will fall in a truly physical way, from this great sight that all flesh will see, and they will apprehend the work of G-d in the midst of this physical earth with the physical human intellect, so that the physicality of the world and of man will not conceal and hide the light of G-d.

13 ג והנה גילוי יחוד זה שיתגלה אור א"ס ב"ה שלפני ההשתלשלות ולמעלה מן הזמן למטה בסדר ההשתלשלות שתחלת הזמן הוא מתגלה

3. Now, the revelation of this unification — that the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, which is before the chain of descending worlds (hishtalshelus) and above time, be revealed below in the order of hishtalshelus — its beginning in time is revealed

בבע"ת [בבעלי תשובה] **ששב אל ה' בכל נפשו ומאודו בכלות הנפש מעומקא דלבא כי ע"י התשובה זו נמשך לו הארה מלמעלה מאור א"ס שלפני ההשתלשלות ולמעלה מהזמן**

in the penitent (baal teshuvah) who returns to G-d with all his soul and all his might, with the soul's expiry (kelos hanefesh), from the depth of the heart. For through this teshuvah a radiance is drawn down to him from above, from the Infinite Light that is before hishtalshelus and above time

(שהוא בחי' המתנשא מימות עולם כלומר שהוא מרומם למעלה מעלה מבחי' ומדרגת ימי עולם וימות עולם וכמ"ש מזה בד"ה אתם נצבים והיינו שבחינת ימות עולם הם מקור ושרש הזמן).

(which is the level of "He who is exalted above the days of the world," meaning that He is exalted far, far above the level and rank of "the days of the world" (yemei olam, yemos olam), as is written about this in the discourse beginning "You are standing"; that is, the level of "the days of the world" is the source and root of time.

ונקי אלף שנים בעיניך כיום כו' שאף שיום זה אינו בבחי' זמן ממש מאחר שכולל אלף שנים כאחת עכ"ז [עם כל זה] הוא מקור ושרש לבחי' זמן

And it is called "A thousand years in Your eyes are like a day," etc.: for although this "day" is not actually in the dimension of time, since it includes a thousand years as one, nevertheless it is the source and root of the dimension of time,

ולכן נקי ימות עולם אבל הוא ית' בעצמו הוא מתנשא ומרומם לאין קץ מבחי' יומין אלו כי הוא למעלה מהזמן לגמרי)

and therefore it is called "the days of the world." But He Himself, may He be blessed, is exalted and lifted infinitely above the level of these "days," for He is altogether above time).

ולזאת על ידי המשכת הארה זו גם האדם ימאס חיי הזמן לדבקה באור א"ס ב"ה עצמו ממש כנ"ל.

Therefore, through the drawing down of this radiance, the person too will despise the life of time, so as to cleave to the very Infinite Light, blessed be He, itself, as mentioned above.

ואף מי שאין דעתו יפה כ"כ [כל כך] לדבקה בו מחמת גדולת ורוממות א"ס ב"ה ממש רק שצר לו

And even one whose mind is not so refined as to cleave to Him because of the greatness and exaltation of the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, Himself, but is only pained by

מקומו ושעתו שנמשך אחר הבלי הזמן ובחשך שמו יכוסה ומכיר ערכו ושפלותו ונעשה נבזה בעיניו נמאס מחמת שנקי רע ומנוויל כו'.

his place and his time — that he has been drawn after the vanities of time, and “his name is covered in darkness” — and he recognizes his worth and his lowliness, and becomes “despicable in his own eyes, repulsive,” because he is called bad and repulsive, etc. —

עכ"ז [עם כל זה] מאחר שמואס בחייו חיי הזמן נמשך עליו מאליו וממילא חסד ה' להיות בו גילוי אור א"ס ב"ה שלפני ההשתלשלות ולמעלה מן הזמן

nevertheless, since he despises his life, the life of time, G-d's kindness is drawn upon him of itself, as a matter of course, so that there is in him a revelation of the Infinite Light, blessed be He, that is before hishtalshelus and above time.

כי גדול כח החסד עליון שמתפשט לאין קץ ותכלית וכמים היורדים ממקום גבהו למקום נמוך מאד.

For great is the power of the supernal kindness, which spreads without end or limit, like water that descends from its high place to a very low place.

14 ואדרבה במקום שנמוך מאד שם הם מתקבצים יותר כך החסד עליון נמשך ומתפשט דוקא במקום נמוך

On the contrary: in a place that is very low, there they gather the more. So too the supernal kindness is drawn down and spreads specifically in a low place,

דהיינו במי שהוא שפל ונבזה בעיניו נמאס וגם הליות בחיי חסד ורחמים אינו נופל אלא על מי שהוא צריך לחסד ורחמנות וכמשל מי

that is, in one who is lowly and “despicable in his own eyes, repulsive.” And also, since the level of kindness and compassion applies only to one who needs kindness and compassion — as in the example of one

שהוא תפוס בבית האסורים שאינו יכול לחזור על הפתחים נתעורר החסד והרחמנות כלבות בני האדם עליו עד שמביאין לו לחם ומזון לבית המאסר וכך הוא

who is held in prison and cannot go begging from door to door: kindness and compassion toward him are aroused in people's hearts, until they bring him bread and food in the prison. And so it is

למעלה בחד עליון שנמשך מאליו וממילא על האדם שצר לו מאד במה שנתפס במאסר הגוף והנפש
הבהמית עד שיחפץ וישתוקק מאד להתפשט מלבושים צואים כו'

above, with the supernal kindness, which is drawn of itself, as a matter of course, upon a person who is in great distress at being held in the prison of the body and the animal soul, so that he wishes and yearns greatly to strip off the filthy garments, etc.,

וחייו אינם חיים בעיניו ולזאת מעורר רחמים רבים מלמעלה עד שנמשך עליו חיים וחד מלמעלה
ממקור החיים וחיי החיים א"ס ב"ה ממש

and his life is no life in his eyes. Therefore he arouses great compassion from above, until life and kindness are drawn upon him from above, from the source of life and the Life of all life, the Infinite One, blessed be He, Himself.

וזהו מי אל כמוך שבח"י אל הוא בח"י חסד ואין החסד שיהיה כחד עליון המתפשט

And this is [the meaning of] "Who is a G-d (Kel) like You": for the level of Kel is the level of Chesed (kindness), and there is no kindness like the supernal kindness, which spreads

לאין קץ ותכלית מרום המעלות מאור א"ס ב"ה ממש עד מדרגות התחתונות שמעשיי [שמעשיה] הגשמי
[הגשמיים / הגשמיות / הגשמית] להחיות רוח שפלים אשר אסורים במאסר הגוף הגשמי.

without end or limit, from the highest of heights, from the Infinite Light, blessed be He, itself, down to the lowest levels of the physical World of Asiyah (Action), "to revive the spirit of the lowly" who are bound in the prison of the physical body.

(ובאדרא) (דקל"ב א') ורזא דכתיב מי אל כמוך בעתיק יומין אתמר. פי' עתיק יומין היינו בח"י המתנשא
מימות עולם

(And in the Idra) (132a): "And the secret of what is written, 'Who is a G-d (Kel) like You,' was said of Atik Yomin." The meaning of Atik Yomin is the level of "He who is exalted above the days of the world,"

כי עתיק מלשון המעתיק הרים כלומר שנעתק ומרומם מבחינת ימות עולם וע"ש (דקל"ד ב').

for atik is from the expression "who removes (ha'ma'atik) mountains"; that is, He is removed and exalted from the level of "the days of the world." And see there (134b).

וזהו אל עליון גומל חסדים טובים כי אל היינו ע"ש [על שם] התלבשות אור א"ס ב"ה במדת החסד כמ"ש
חסד אל כל היום ואית חסד ואית חסד

And this is [the meaning of] “the most high Kel, who bestows good kindnesses”: for He is called Kel on account of the enclothing of the Infinite Light, blessed be He, in the attribute of Chesed, as it is written, “The kindness of Kel is all the day.” And there is chesed and there is chesed:

היינו חסד דלבר דאקרי חסד עולם ובהתלבשות אור א"ס להיות עולם חסד יבנה נק' אל עולם
that is, outer chesed (chesed de'lebar), which is called “kindness of the world” (chesed olam); and in the enclothing of the Infinite Light so that there be a world — “the world is built by kindness” — He is called “Kel of the world” (Kel olam).

אך חסד דלגאו שע"ז נאמר ובחסד עליון כל ימוט עליון דייקא שהוא מבחי' סוכ"ע זהו פי' אל עליון
But inner chesed (chesed de'legav), of which it is said, “and through the supernal kindness (chesed elyon) he will not falter” — “supernal” (elyon) specifically, for it is from the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) — this is the meaning of “the most high Kel” (Kel elyon),

שהוא למעלה מעלה מבחי' ומדרגת חסד עולם וע"ז נאמר מי אל כמוך ועמ"ש בד"ה לסוסתי בשיר
השירים בענין אדם אדמה לעליון כו' ע"ש.

which is far, far above the level and rank of chesed olam; and of this it is said, “Who is a G-d (Kel) like You.” And see what is written in the discourse beginning “To a mare,” in Shir HaShirim, on the subject of adam (man), “I will be likened (adameh) to the Most High,” etc.; see there.

15 והנה מבחי' חסד עליון נמשך להיות גומל חסדים טובים שהוא להיות המשכת החסד למטה מטה
ועמ"ש סד"ה ועתה יגדל נא כח אד' כו'

Now, from the level of supernal kindness [it] is drawn down to be “who bestows good kindnesses,” which is the drawing down of kindness far below. And see what is written at the end of the discourse beginning “And now, may the power of Ado-nai be great,” etc.;

ועמ"ש ע"פ ויגמול שקדים בפרשת קרח ובמ"א ע"פ חסדי ה' כי לא תמנו כו' וע"פ הוי' יחתו מריביו ועיין מ"ש בביאור ע"פ משה ידבר וע' בסידור האריז"ל [האר"י זכרנו לברכה] בכוונת אוחילה לאל כו'.

and see what is written on the verse "and it bore ripe (vayigmol) almonds," in Parshas Korach; and elsewhere, on the verse "The kindnesses of Havayah, for we are not consumed," etc., and on the verse "Havayah — His adversaries will be shattered"; and see what is written in the explanation on the verse "Moshe would speak"; and see in the Siddur of the Arizal, of blessed memory, on the intention of "I will hope to Kel," etc.

וע' בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] ר"פ שמיני בענין ישראל ישר אל וזהו אשריך ישראל מי כמוך כו'

And see in the commentary of the Ramaz (Rabbi Moshe Zacuto) at the beginning of Parshas Shemini, on Yisrael as yashar Kel ("upright toward Kel"); and this is [the meaning of] "Fortunate are you, Israel; who is like you?" etc.

ועל דרך זה הוא משארז"ל [מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] גבי בצלאל בצל אל היית וידעת כמ"ש בספר עמ"ה [עמק המלך] שער י"ג פ"מ:

And along these lines is what our Sages, of blessed memory, said regarding Betzalel: "You were in the shadow of Kel (betzel Kel), and you knew," as is written in the book Emek HaMelech, Sha'ar 13, chapter 40.

16 ד אך כיצד יומשך ויתגלה חסד עליון מאור א"ס ב"ה ממש בבע"ת [בבעלי תשובה] שהיה רחוק מאור א"ס בתכלית

4. But how can the supernal kindness, from the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, itself, be drawn down and revealed in a penitent who was utterly far from the Infinite Light?

הנה ע"ז אמר הנביא נושא עון ועובר על פשע. וביאור הענין דהנה בגמרא איתא פלוגתא מר אמר נושא עון ומר אמר כובש עון.

To this the prophet said, "He bears iniquity and passes over transgression." The explanation of the matter: in the Gemara there is a dispute; one Sage says "He bears (nosei) iniquity," and one Sage says "He suppresses (kovesh) iniquity."

17 ושניהם אמת כי הנה מעשה העבירה אשר יעשה האדם לחטוא באחת מכל המצות ל"ת [לא תעשה] או ביטול מ"ע [מצות עשה] הוא רע גמור.

And both are true. For the act of transgression that a person commits, sinning against any one of the prohibitions, or the neglect of a positive commandment, is complete evil.

אך הכח המתאווה לדברים האסורים הוא הממשיך לבו לבטל ממ"ע [ממצות עשה] הנה הכח ההוא אף שהוא מלוכש ברע גמור מ"מ אין בכח זה חטא מצד עצמו

But the faculty that desires forbidden things, or that draws his heart to neglect a positive commandment — that faculty, although it is en clothed in complete evil, nevertheless has no sin in itself,

שהרי כח המתאווה הוא שוה בין באיסור בין בהיתר וכן כח הממשיך לבו אלא שהטה כח המתאווה כ"כ [כל כך] עד שנתלבש במעשה העבירה או שהטה את כח הממשיך הלב עד שנמשך לסור מ"ע [מצות עשה]

for the faculty of desire is the same whether toward the forbidden or the permitted, and so too the faculty that draws his heart; only that he inclined the faculty of desire so far that it became en clothed in the act of transgression, or he inclined the faculty that draws the heart until it was drawn to turn away from a positive commandment.

אבל מצד כח המתאווה בעצמו הרי יש בכח זה להפוך לבבו מן הקצה אל הקצה מאהבה רעה לאהבת ה' וכמ"ש ואהבת בכל לבבך בשני יצריך שגם היצה"ר [היצר הרע] ישוב לאהבת ה'.

But as regards the faculty of desire in itself, this faculty has the power to turn his heart from one extreme to the other, from an evil love to the love of G-d, as it is written, "And you shall love with all your heart (levavecha)": with both your inclinations, so that the evil inclination too will turn to the love of G-d.

18 והטעם כי באמת כח המתאווה מצד עצמו שרשו ויסודתו בהררי קדש בקדושה עליונה אלא שבירידת המדרגות ונפילתן בשבה"כ [בשבירת הכלים] נמשך שיהיה כח המתאווה גם לדבר עבירה.

The reason is that in truth the faculty of desire, in itself, has its root and "its foundation in the holy mountains," in supernal holiness; only that through the descent of the levels and their fall in the shattering of the vessels (sheviras hakeilim), it came about that the faculty of desire is also [drawn] to a matter of transgression.

ולזאת כשישוב אל ה' יוכל להפוך לבו מן הקצה אל הקצה שגם כח המתאווה שהיה מלוכש בתאוה רעה ישוב לאהבת ה'

Therefore, when he returns to G-d, he can turn his heart from one extreme to the other, so that even the faculty of desire, which was en clothed in an evil desire, will turn to the love of G-d

(ועמ"ש מזה ע"פ זאת חקת התורה בענין אפר הפרה ועמ"ש סד"ה ויאבק איש בענין שהעלו אבק עד כסה"כ [כסא הכבוד])

(and see what is written about this on the verse "This is the statute of the Torah," on the subject of the ashes of the [red] heifer; and see what is written at the end of the discourse beginning "And a man wrestled," on the subject of their raising dust up to the Throne of Glory).

אבל המעשה רע אשר יעשה האדם לחטוא בהנה מחמת שהוא באמת רע גמור מצד עצמו א"א לו להתכלל בקדושה כי אין עבירה נעשית מצוה ואין לה תקנה

But the evil deed that a person commits in sinning by them, since it is truly complete evil in itself, cannot be included in holiness, for a transgression does not become a mitzvah, and it has no remedy

אלא ביטולה והעברתה מן העולם כמ"ש לע"ל [לעתיד לבוא] ואת רוח הטומאה אעביר וגוי וזהו נושא עון וכובש עון נושא עון היינו הכח המתאווה לתאוה רעה

except its nullification and removal from the world, as it is written of the Time to Come, "And I will remove the spirit of impurity," etc. And this is [the meaning of] "bears iniquity" and "suppresses iniquity." "Bears iniquity" refers to the faculty that desires an evil desire,

וכן המחשבה המלוכשת בתאוה זו שזהו נושא עון שמגביהו לעלות לשרשו להתכלל בקדושה עליונה להפוך לבו ומחשבותיו מן הקצה אל הקצה שגם כח המתאווה ישוב לאהבת ה'.

and likewise the thought encloded in this desire: this is "bears iniquity," for He lifts it to rise to its root, to be included in supernal holiness, to turn his heart and his thoughts from one extreme to the other, so that the faculty of desire too will turn to the love of G-d.

וכובש עון היינו המעשה בפוי"מ [בפועל ממש] שאין לה עלייה והתכללות בקדושה כ"א ביטול והעברה לע"ל [לעתיד לבוא] מ"מ גם עתה כובשה ומפילה בבחי' מצולות ים (עי' [עייין] בזו"ג [בזהר חלק ג] פ' אחרי דס"ג סע"ב [סוף עמוד ב] ובפ' אמור דק"א ע"ב ובמק"מ [ובמקדש מלך] ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] שם)

And "suppresses iniquity" refers to the deed in actual fact, which has no ascent or inclusion in holiness, only nullification and removal in the Time to Come; nevertheless, even now He suppresses it and casts it down to the level of "the depths of the sea" (see the Zohar, Part III, Parshas Acharei, end of 63b, and Parshas Emor, 101b, and in the Mikdash Melech and the Ramaz there),

מקום הקליפות שלא תשוטט באויר העוה"ז להחטיא את האדם ולא ישוב לכסלה עד עת קץ שיבולע המות לנצח ואת רוח הטומאה אעביר כו'

the place of the kelipos (husks), so that it will not roam in the air of this world to cause man to sin, and will not "return to folly," until the time of the end, when "death will be swallowed up forever," and "I will remove the spirit of impurity," etc.

וזהו נושא עון ועובר על פשע כי פשע היא בחינת המעשה בפו"מ [בפועל ממש] הוא עובר ודורך עליה וכובשה במצולות ים.

And this is [the meaning of] "He bears iniquity and passes over transgression": for transgression (pesha) is the level of the deed in actual fact; He passes over and treads upon it, and suppresses it in the depths of the sea.

משא"כ בחי' עון הוא נושא דהיינו בחי' כח המתאוה ומחשבות האדם ותחבולותיו (וע' עוד מענין נושא עון בזח"ג [בזהר חלק ג] קל"ב ב' קל"ג א' ק"מ ע"ב קמ"א א').

Whereas the level of iniquity (avon) He bears: that is, the level of the faculty of desire, and a person's thoughts and schemes (and see further on the subject of "bears iniquity" in the Zohar, Part III, 132b, 133a, 140b, 141a;

ובפ' ויגש דר"ו ע"ב ע"פ עברו יחדיו ובפ' הרמ"ז [הרב משה זכות] שם בע"א [באופן אחר] קצת). והנה על ידי שנושא עון ועובר על פשע הוא מסיר המסכים המבדילים.

and in Parshas Vayigash, 206b, on the verse "They passed over together," and in the Ramaz's commentary there, somewhat differently). Now, through His bearing iniquity and passing over transgression, He removes the separating screens.

ואזי נמשך ממילא ומאליו חסד עליון להיות גילוי אור א"ס ב"ה ממש שלפני ההשתלשות ולמעלה מן הזמן על נפש האדם כי אני ה' לא שניתתי כתיב ואתה הוא קודם שנברא כו' בלי שום שינוי

And then the supernal kindness is drawn down as a matter of course, of itself, so that there is a revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, itself — which is before the chain of descending worlds (hishtalshelus) and above time — upon the person's soul. For it is written, "I, Havayah, have not changed," and "You are He before [the world] was created," etc., without any change;

אך מה שאין זה בגילוי בנפש האדם הוא מחמת כי עונותיכם מבדילים והם המונעים ומעכבים גילוי זה
but the reason this is not revealed in a person's soul is that "your iniquities separate," and they are
what prevent and hold back this revelation.

אבל בהסיר המונע ממילא אין שום דבר חוצץ ונגלה כבוד ה' א"ס ב"ה ממש על נפשו.

But when the obstacle is removed, then as a matter of course nothing at all intervenes, and "the
glory of Havayah is revealed," the Infinite One, blessed be He, Himself, upon his soul.

ה אך הנה כתיב לשארית נחלתו וארז"ל [ואמר רבותינו זכרונם לברכה] למי נושא עון ועובר על פשע למי
שמשים א"ע [את עצמן] כשירים.

5. However, it is written, "for the remnant (she'eris) of His inheritance," and our Sages, of blessed
memory, said: "For whom does He bear iniquity and pass over transgression? For one who makes
himself like leftovers (shirayim)."

19 והענין כי הנה כתיב אני הוי' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם. פי' שהנביא קובל על בני יעקב

The explanation is this. It is written, "I, Havayah, have not changed, and you, children of Yaakov,
have not expired." That is, the prophet complains about the children of Yaakov:

כי הלא אני ה' לא שניתי שאתה הוא לאחר שנברא העולם כמו קודם שנברא שהוא למעלה מגדר הזמן
והמקום ואין הזמן והמקום תופסים לפניו כלום

for surely "I, Havayah, have not changed" — "You are He" after the world was created just as before
it was created, for He is above the bounds of time and space, and time and space are of no account
at all before Him.

ואי לזאת הוא לבדו הוא יחיד ומיוחד אחר שנברא העולם כמו קודם ואין עוד מלבדו ואפס זולתו ולמה
אתם בני יעקב לא כליתם.

Therefore He alone is single and unique after the world was created just as before, and "there is
nothing else besides Him," and there is nothing apart from Him. So why have you, children of
Yaakov, not expired?

פ"י שאין לכם כלות הנפש לצאת ממאסר הגוף ומנרתקו שלא למשוך אחר צרכי גופו רק לדבקה בו ית' בא"ס ב"ה ובמדותיו כל היום

That is, you do not have the soul's expiry (kelos hanefesh), to go out of the prison of the body and its sheath — not to be drawn after the needs of one's body, but only to cleave to Him, may He be blessed, to the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, and to His attributes, all day long.

כי גם אם לבבו יבין שהאמת כן הוא דכולא קמיה כלא חשיב מ"מ לא יתפעל בנפשו שיהא נוגע לו אל עצמי' [עצמיות] הנפש מקרב איש ולב עמוק שתכלה אליו ית' הנפש בתשוקה וצמאון כו'

For even if his heart understands that this is the truth, that "all before Him is considered as nothing," nevertheless he will not be moved in his soul so that it touches the very essence of the soul, "the inner part of a man and a deep heart," that the soul should expire toward Him, may He be blessed, in longing and thirst, etc.

[ועמ"ש מזה בד"ה בחודש השלישי לצאת] והסיבה לזה ביאר הנביא באמרו בני יעקב כי יעקב הוא יו"ד עקב בחי' חכמה שירדה בעקביים וסוף המעשה במדרגות

[And see what is written about this in the discourse beginning "In the third month after the going out."] The reason for this the prophet explained in saying "children of Yaakov": for Yaakov is yud-akev (yud-heel), the level of Chochmah (wisdom) that descended into the heels and the final act, in the levels

תחתונות דעשי' [דעשיה] גשמי' [גשמיים / גשמיות / גשמית] ובני יעקב הם המקבלים מבחי' עקביים שהנפש נלקחה משם ולפיכך אין הנפש מתפעלת מדברים דקים ורוחניים ואינה בטלה כ"כ [כל כך] באור א"ס ב"ה שלמעלה מההשתלשלות שאינו מאיר לה

that are lowest, of the physical World of Asiyah (Action). And the children of Yaakov are those who receive from the level of the heels, for the soul was taken from there. Therefore the soul is not moved by subtle and spiritual matters, and is not so nullified before the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, which is above the chain of descending worlds (hishtalshelus), for it does not shine to it

אלא בריחוק מקום וכמציץ מן החרכים בבחי' מקיף ואינו נכנס בפנימית הלב להיות תוכו רצוף אהבה בכלות הנפש ממש.

except from a distance, and "as one peering through the lattices," in the manner of an encompassing [light] (makif); and it does not enter the inner heart, so that "its inside is inlaid with love," with the soul's actual expiry.

20 והגם שמצד עצמיות הנפש אפי' [אפילו] היא ממדרגה התחתונה מאד הרי היא מ"מ נפש אלקית והיתה בטלה באוא"ס [באור אין סוף] ב"ה ממש כנר בפני האבוקה.

And although, as regards the essence of the soul, even if it is from a very low level, it is nevertheless a G-dly soul and would be nullified before the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, itself, like a candle before a torch,

אמנם מצד התלבשותה בנפש הבהמית הנה הנפש אשר היא ממדרגה התחתונה הרי היא מלוכשת מאד ומושרשת בטבע הנפש הבהמית ומשוך אחר צרכי גופו וקשה לה ליפרד ממנו

nevertheless, as regards its being enclothed in the animal soul, the soul that is from the lowest level is deeply enclothed and rooted in the nature of the animal soul, and drawn after the needs of his body, and it is hard for it to separate from it

(ועמ"ש מזה סד"ה כי אתה נרי) מחמת שהיא בבחי' ישות וגסות רוח דהיינו שהרוחניות היא בבחי' גסות ועביות.

(and see what is written about this at the end of the discourse beginning "For You are my lamp"), because it is in a state of selfhood (yeshus) and coarseness of spirit; that is, its spirituality is in a state of coarseness and density.

ולזאת נמשכת אחר דברים גסים ועבים ואינה מתפעלת מדברים דקים ורוחנים כי גסות וחומריות הגוף הם המלבישים את הנפש מראשה ועד רגלה ובפרט

Therefore it is drawn after coarse and dense things and is not moved by subtle and spiritual things, for the coarseness and materiality of the body are what clothe the soul from its head to its foot. And especially

בכע"ת [בבעלי תשובה] שמתחלה נמשך אחר צרכי גופו וקשה לו ליפרד ממנו מחמת שהוא מלוכש ומושרש בטבע גסות וחומריות הגוף ונפש הב המית המלבישים אותו.

in a penitent (baal teshuvah), who at first was drawn after the needs of his body, and it is hard for him to separate from it, because he is enclothed and rooted in the nature of the coarseness and materiality of the body and the animal soul, which clothe him.

והתלבשות זו נקרא בר"מ [ברעיא מהימנא] בשם סרכות הריאה (ועי' מזה ג"כ ברע"מ [ברעיא מהימנא] פ' פנחס דרכ"ז סע"ב [סוף עמוד ב] ודרכ"ה ע"א)

This enclothing is called in the Raaya Mehemna "adhesions of the lung" (sirchos hare'ah) (and see on this also in the Raaya Mehemna, Parshas Pinchas, end of 227b and 228a),

שהריאה נסרכת ודבוקה ומושרשת עד שאינה יכולה להניף על הלב (עיין ברע"מ [ברעיא מהימנא] שם דרל"א סע"א [סוף עמוד א] ודרל"ד א' ודרל"ה)

for the lung becomes adhered, stuck and rooted, until it cannot fan the heart (see the Raaya Mehemna there, end of 231a, and 234a, and 235).

כי אין לה כח להעלות כנפיה לפרחא ולסלקא קדם מלכא ולכך היא דבוק ומושרש בצרכי גופו.

For it has no strength to raise its wings “to fly and to rise before the King,” and so it is stuck and rooted in the needs of his body.

ואינו מרגיש רק עצמו ורצונו ולזאת אף אם לכבו יבין האמת שהעולם שהוא תחת הזמן ומקום הוא כאין ואפס ובטל באוא"ס [באור אין סוף] ב"ה שלמעלה מן ההשתלשלות שאינו בגדר זמן ומקום כלל.

And he feels only himself and his own will. Therefore, even if his heart understands the truth — that the world, which is subject to time and space, is as naught and nothing, and nullified within the Infinite Light, blessed be He, which is above the chain of descending worlds (hishtalshelus) and not within the bounds of time and space at all —

מ"מץ [מ"מ] קשה לו לצאת ממאסר הגוף ואומר מה אעשה שכך נוצרתי. והעצה היעוצה לזה בזהר פ' שלח (דקס"ח א')

nevertheless it is hard for him to go out of the prison of the body, and he says, “What can I do? This is how I was created.” And the counsel given for this in the Zohar, Parshas Shelach (168a), [is:]

אעא דלא סליק ב"י [ביה] נהורא מבטשין ל"י גופא דלא סליק ב"י [ביה] נהורא דנשמתא מבטשין ל"י

“A log in which the light does not rise is struck; a body in which the light of the soul does not rise is struck.”

דהיינו להשפיל א"ע [את עצמו] מזה עצמו שיהא רע בעיניו המעשה שקשה עליו פרידתו מן הגוף וישים אל לבו שגם פושעי ישראל פורקי עול העובר כמה עבירות רק למלאות תאותו.

That is, to humble himself on account of this very thing — that it be bad in his eyes that his parting from the body is hard for him — and to take to heart that even the transgressors of Israel who throw off the yoke — one who commits many transgressions only to satisfy his desire —

21 והגם שיודע שאין בהם ממש אעפ"כ [אף על פי כן] לא יציל את נפשו מלילך בדרכים כאלו. לפי שאינו רוצה לסבול שפלות ודחקות ולזאת הוא מתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי

although he knows that there is nothing real in them, nevertheless does not save his soul from going in such ways, because he does not want to endure lowliness and hardship; and therefore "he blesses himself in his heart, saying, 'I will have peace,

כי בשרירות לבי אלך כי טבעי גרמה לי ובאמת אין זו טענה כי צריך לשנות את טבעו ולשבור תאותו ולסבול חיי צער נגד כחשו בה'.

for I will go in the stubbornness of my heart" — for my nature caused it. But in truth this is no argument, for he must change his nature, break his desire, and endure a life of pain corresponding to his having denied G-d.

וכך ישים האדם אל לבו לשבור תאות הגוף וחומריותו שלא יהא מונע ומעכב גילוי אור א"ס ב"ה וקדושתו ליבטל וליכלל כו'

And so a person should set his heart on breaking the desire of the body and its materiality, so that it will not prevent and hold back the revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, and His holiness, [so as] to be nullified and included, etc.

ואם אינו משבר תאותו ורוצה בטבעו כתולדתו שקשה לו ליפרד מטבעו הרי טענתו טענת פושעי ישראל ממש:

And if he does not break his desire, and wants [to remain] in his nature as he was born, since it is hard for him to part from his nature, then his argument is exactly the argument of the transgressors of Israel.

22 והנה כשיעמיק ויתבונן בדברים האלה ויראה עד היכן מגיע רעת ישותו וגסותו יבטש א"ע [את עצמו] וישפיל נפשו כעפר והגם שביטוש והשפלה זאת אינה מעצמות הנפש בטבעה

Now, when he contemplates these things deeply and sees how far the evil of his selfhood and coarseness reaches, he will strike himself and humble his soul like dust. And although this striking and humbling does not come from the essence of the soul by its nature,

אלא ע"י יגיעה בהעמקת ההתבוננות. הנה ע"ז אמר דוד המע"ה [המלך עליו השלום] לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה.

but through toil in deepening contemplation — of this King David, peace be upon him, said, “A broken and crushed (nidkeh) heart, O G-d, You will not despise.”

דלכאורה אינו מובן וכי ס"ד שהלב נשבר ונדכה יחשב לבזיון עד שאמר דוד המע"ה [המלך עליו השלום] לא תבזה.

For at first glance this is not understood: would one have thought that a broken and crushed heart would be considered contemptible, that King David, peace be upon him, had to say, “You will not despise”?

23 והלא אדרבה שבח הוא ללב שיהא נשבר ונדכה וכמ"ש זבחי אלקים רוח נשברה וכתוב מרום וקדוש אשכון ואת דכא כו'.

On the contrary, surely it is praiseworthy for the heart to be broken and crushed, as it is written, “The sacrifices of G-d are a broken spirit,” and it is written, “I dwell on high and in holiness, and with the crushed (daka),” etc.

אך הענין יובן בביאור מלת ונדכה שהוא לשון נפעל משא"כ מלת דכא הוא שם דבר כי מי שהוא דכא באמת ודאי שבח הוא לו אשכון ואת דכא

But the matter will be understood by explaining the word venidkeh, which is a passive (nif'al) form, whereas the word daka is a noun. For one who is truly daka, crushed, it is certainly praise for him: “I dwell, and with the crushed”

(וע' בזהר פ' אמור ד"צ סע"ב [סוף עמוד ב] ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם ועמ"ש בפ' עקב סד"ה ארץ הרים ובקעות וע' בזה"ב [בזהר חלק ב'] פקודי דרל"ג א'. עוד נזכר ענין ואת דכא בזהר ח"א [חלק א'] קפ"א א'. ח"ב [חלק ב'] פ"ו ב'. ח"ג [חלק ג'] ט' א')

(and see the Zohar, Parshas Emor, end of 90b, and the Mikdash Melech there; and see what is written in Parshas Eikev, at the end of the discourse beginning “A land of mountains and valleys”; and see the Zohar, Part II, Pekudei, 233a. The subject of “and with the crushed” is mentioned further in the Zohar, Part I, 181a; Part II, 86b; Part III, 9a).

אבל נדכה היינו שע"י יגיעה בהעמקת ההתבוננות הוא משפיל א"ע [את עצמו] ונעשה נדכה ע"י פעולה שעושה בנפשו או ע"י שהקב"ה שולח עליו יסורין מלמעלה להכניע ולהשפילו וסד"א [וסלקא דעתך אמינא] מאחר שאינו דכא באמת לאמיתו מצד עצמו אין זה כלום.

But nidkeh means that through toil in deepening contemplation he humbles himself and becomes crushed through an action that he performs on his soul, or because the Holy One, blessed be He, sends him sufferings from above to subdue and humble him. And one might have thought that since he is not truly, genuinely daka of himself, this is worth nothing.

לזה התפלל עליו דוד המע"ה [המלך עליו השלום] שגם לב נשבר ונדכה ע"י פעולה לא תבוז עכ"פ [על כל פנים] שגם בפעולת הנדכה יהא גילוי אור א"ס ב"ה

For this King David, peace be upon him, prayed on his behalf: that even a heart broken and crushed through action, "You will not despise" — at any rate, that even in the action of being crushed there will be a revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He;

דהיינו שיהא בטל לאו"א"ס [לאור אין סוף] ב"ה המקיף עליו מלמעלה הגם שאינו נכנס בפנימית לבו וכנ"ל (וגדולה מזו איתא בגמרא בפרק יש בערכין) (ד"י ב')

that is, that he be nullified before the Infinite Light, blessed be He, that encompasses him from above, even though it does not enter the inner part of his heart, as mentioned above. (And greater than this is stated in the Gemara, in the chapter Yesh BaArachin) (16b),

בענין ענוה שלא לשמה כו' עוד עיין מענין רוח נשברה לב נשבר ונדכה בגמרא פ"ק [פרק קמא] דסוטה (דף ה' ע"ב)

regarding humility not for its own sake, etc. See further on the subject of "a broken spirit" and "a broken and crushed heart" in the Gemara, the first chapter of Sotah (5b);

פ"ו דסנהדרין (דמ"ג ע"ב) וברכות ר"פ צו את אהרן ובפ' נשא פייג בפסוק ביום הרביעי נשיא לכני ראובן.

the sixth chapter of Sanhedrin (43b); and in the Midrash Rabbah, at the beginning of "Command Aharon," and in Parshas Nasso, chapter 13, on the verse "On the fourth day, the prince of the children of Reuven";

ובזח"ג [ובזהר חלק ג] בפ' פינחס (דר"מ [דרעיא מהימנא] ע"א ודרמ"ז א') ברע"מ [ברעיא מהימנא] ובפ' ויקרא (דף ה' ע"א) ובפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] שם שהאריך בזה.

and in the Zohar, Part III, Parshas Pinchas (240a and 247a), in the Raaya Mehemna; and in Parshas Vayikra (5a), and in the commentary of the Ramaz there, who discusses this at length;

ובסבא דשמפטים (דק"ח א') וברע"מ [וברעיא מהימנא] פ' בהעלותך (דקנ"ג א') ועוד נזכר מזה בזח"א [בזהר חלק א] [קצ"ח א'] ח"ב [חלק ב'] (ס"א סע"א [סוף עמוד א] פ"י ב') ח"ג [חלק ג'] (ט' א' מ"ט סע"א [סוף עמוד א] דרכ"ד סע"ב [סוף עמוד ב]) ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם:

and in the Sava of Mishpatim (108a), and in the Raaya Mehemna, Parshas Beha'aloscha (153a). It is mentioned further in the Zohar, Part I (198a); Part II (end of 61a, 86b); Part III (9a, end of 49a, end of 224b); and in the Mikdash Melech there.

24 וזוהו לשארית נחלתו למי שמשים א"ע [את עצמו] כשיריים. דהיינו שמשים עצמו בהיותו מלוכש בגוף בהשתלשלות המדרגות בבחי' זמן ומקום.

6. And this is [the meaning of] “for the remnant (she’eris) of His inheritance”: for one who makes himself like leftovers (shirayim). That is, he makes himself — being enclothed in a body, in the chain of descending levels (hishtalshelus), in the dimension of time and space —

כשיריים שמלמעלה מן ההשתלשלות הנמשך לו בבחינת מקיף והיינו כשיעמיק ויתבונן בשפלותו איך שהוא מוטבע ומלוכש מאד בנפשו הטבעית אשר עי"ז רחוק הוא מאוד מאור א"ס ב"ה שאינו נמשך אליו

like the leftovers of what is above hishtalshelus, which is drawn to him in the manner of an encompassing [light] (makif). That is, when he deeply contemplates his lowliness — how he is deeply sunk and enclothed in his natural soul, through which he is very far from the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, which is drawn to him

אלא בבחי' מקיף שע"י נעשה בחי' נדכה כנ"ל מזה נמשך שיהא הוא בטל לבחי' המקיף שעליו.

only as a makif, so that through this he becomes nidkeh (crushed), as mentioned above — from this it follows that he is nullified to the makif that is over him.

וזהו לשארית נחלתו שהשיריים שהם למעלה מבחי' ההשתלשלות הם בחי' נחלתו נחלת יעקב נחל מלשון המשכה

And this is “for the remnant of His inheritance”: the leftovers, which are above hishtalshelus, are the level of “His inheritance” (nachalaso), “the inheritance of Yaakov” — nachal being an expression of drawing forth,

דהיינו ההמשכה וההארה שמאור א"ס ב"ה ויעקב חבל נחלתו (ועד"ז שנתבאר כאן בפ"י לשארית מבואר ג"כ בזהר ס"פ ויצא)

that is, the drawing forth and radiance from the Infinite Light, blessed be He; and “Yaakov is the lot (chevel) of His inheritance.” (And along the lines of what is explained here on the meaning of “remnant,” it is also explained in the Zohar, at the end of Parshas Vayeitzei)

(דקמ"ו ע"ב) בפ"י שאר ישוב שאר יעקב אל"ן ברכאן אחרנין דאשתארו. וכתב והיה שארית יעקב כו' כטל כו'.

(146b), on the meaning of “A remnant shall return, the remnant of Yaakov”: “These are the other blessings that remained.” And it is written, “And the remnant of Yaakov shall be,” etc., “like dew,” etc.

ופ"י דאשתארו היינו שאינן מאירים עכשיו בבחי' גילוי וזהו ע"ד מש"כ [מה שכתוב] בפ"י לשארית כשיריים כו'

The meaning of “that remained” is that they do not shine now in a revealed way; and this is along the lines of what is written on the meaning of “remnant” as “leftovers,” etc.

אך הנחלה וההמשכה היא באה בבחי' מקיף בלבד וזהו נחלה עבר על נפשנו שאינה נכנסה בפנימיות הלב להיות תוכו רצוף אהבה לה' בכלות הנפש ממש מעומקא דלבא.

But the inheritance and the drawing forth come only as a makif. And this is [the meaning of] “the stream (nachlah) passed over our soul”: it does not enter the inner dimension of the heart, so that “its inside is inlaid with love” for G-d, with the soul's actual expiry (kelos hanefesh), from the depth of the heart.

25 ומי"מ מאחר שנעשה עי"ז בחי' נדכה יצר לו מאד מה שגופו ונפשו הבהמית מלבישים את הנפש ונעשה שפל בעיניו הרי הוא בטל לבחי' המקיף שעליו ומשים עצתו כשיריים ונמשך עליו חסד עליון להיות נושא עון

Nevertheless, since through this he becomes nidkeh — it pains him greatly that his body and his animal soul clothe the soul, and he becomes lowly in his own eyes — he is nullified to the makif over him and makes himself like leftovers, and the supernal kindness is drawn upon him, to be “bearing iniquity

ועובר על פשע שהחסד עליון מתפשט במקום נמוך יותר כנ"ל ועי"ז יכול להעלות נפשו ולקשרה באור ה' א"ס ב"ה וקדושתו ולצאת ממאסר ונרתק הגוף והנפש הבהמית המלבישים את נפשו האלקית שלא יהא מושרש ומודבק בהן

and passing over transgression,” for the supernal kindness spreads the more in a lower place, as mentioned above. Through this he can raise his soul and bind it to the light of G-d, the Infinite One (Ein Sof), blessed be He, and His holiness, and go out of the prison and sheath of the body and the animal soul that clothe his G-dly soul, so that he will not be rooted and stuck in them.

כי החסד נמשל למים ומים מנתקין סרכות הריאה כשמשקין את הבהמה. וכך החסד גובר ומפריד הנפש האלקית מהתלבשותה והתקשרותה במאסר הגוף ליבטל וליכלל אליו ית':

For kindness (chesed) is likened to water, and water loosens the adhesions of the lung when the animal is given to drink. So too the kindness prevails and separates the G-dly soul from its enclothing and its bond in the prison of the body, to be nullified and included in Him, may He be blessed.

שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'

A Song of Ascents: From the Depths I Have Called You,
Havayah

1 שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'. ממעמקים הוא לשון שעושה עומק משם קראתיך ה' והוא ניתן לומר בעשיית [בעשרת ימי תשובה] [בגמרא נזכר פסוק זה פ"ק [פרק קמא] דברכות (י"א א')]

“A Song of Ascents: From the depths I have called You, Havayah.” “From the depths” (mima’amakim) is an expression for one who makes a depth: from there, “I have called You, Havayah.” And it was instituted to be said during the Ten Days of Teshuvah. [This verse is mentioned in the Gemara: in the first chapter of Berachos (11a),

פ"ג [פרק ג'] דתענית (כ"ג ב') וברכות סדר ויקרא ס"פ ג' ובשה"ש [ובשיר השירים] רבה בפ' אני חבצלת השרון ובקהלת רבה בפסוק שמור רגליך כאשר.

chapter 3 of Taanis (23b); and in the Rabbos, Seder Vayikra, at the end of section 3; and in Shir HaShirim Rabbah, on the passage “I am the rose of Sharon”; and in Koheles Rabbah, on the verse “Guard your feet when [you go].”

בזח"ב [בזהר חלק ב'] בפ' בשלח (דס"ג ע"ב) ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם וס"פ ויקרא (דכ"ו ע"א) ובפ' אחרי (דס"ט א' וד' ע' [שבעים] ע"ב)

In Zohar, Part II, in Parshas Beshalach (63b), and in the Mikdash Melech there; and at the end of Parshas Vayikra (26a); and in Parshas Acharei (69a and 70b);

ובפ' ואתחנן (דרס"ה ע"ב) ובפ' הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ובפ' ויחי דרכ"א [כי בכל השנה האדם הולך אחר שרירות לבו כמ"ש כי פנו אלי עורף].

and in Parshas Va’eschanan (265b), and in the commentary of the Ramaz (Rabbi Moshe Zacuto) there; and in Parshas Vayechi, folio 221.] For all year long a person follows the stubbornness of his heart, as it is written, “For they have turned their back to Me.”

אבל בעשיית [בעשרת ימי תשובה] בכל יום ויום כאו"א [כל אחד ואחד] נתקרב אל השי"ת [השם יתברך] ונתעלה
בכל יום יותר עד יוהכ"פ [יום הכפורים] ונעשים כל נשמות ישראל עם השי"ת [השם יתברך] פכ"פ [פנים בפנים]
והוא מחמת רצון שרצונו של כל אדם להתקרב אל השי"ת [השם יתברך] בבחי' פנים כו'

But during the Ten Days of Teshuvah, every single day, each and every one draws closer to G-d, may He be blessed, and rises higher each day, until Yom Kippur; and all the souls of Israel become face to face with G-d, may He be blessed. And this is because of will: the will of every person is to come close to G-d, may He be blessed, in the level of "face" (panim), etc.

[ועמ"ש מזה בפ' אחרי בד"ה כי ביום הזה יכפר ובסמוך בד"ה שובה ישראל עד ובד"ה לבאר ענין יוהכ"פ [יום הכפורים]].

[And see what is written about this in Parshas Acharei, in the discourse beginning "For on this day He shall atone"; and close by, in the discourse beginning "Return, O Israel, unto"; and in the discourse beginning "To explain the matter of Yom Kippur."]

2 והנה צריך להבין ענין נשמות ישראל דלא כמו שסוברים העולם שהנשמה היא רק החיות והשכל שבתוך האדם שבו משיג את השי"ת [השם יתברך]

Now, we need to understand the matter of the souls of Israel. [It is] not as people think, that the soul is only the life-force and the intellect within a person, with which he grasps G-d, may He be blessed,

כמו שכליכים אחרים שמשיג עניינים אחרים בודאי אינו נקרא נשמות ישראל כי הנשמה היא חלק אלוה ממעל שהוא למעלה מהשכל [ועמ"ש מענין נשמה בביאור ע"פ ולא תשבית מלח בפ' ויקרא]

like other intellects, with which one grasps other subjects. That is certainly not what is called "the souls of Israel," for the soul is "a part of G-d above," which is above intellect. [And see what is written on the matter of the soul in the explanation (biur) on the verse "And you shall not withhold the salt," in Parshas Vayikra.]

אך הענין שהנשמה הוא בב' בחי' יעקב וישראל ונקדים להבין פ' השמים כסאי והארץ הדום רגלי מהו הדום רגלי שהוא מדרגה התחתונה שהיא שרפרף והשמים כסאי

But the matter is that the soul is in two levels, Yaakov and Yisrael. Let us first understand the verse "The heavens are My throne, and the earth is My footstool." What is "My footstool"? It is the lowest level, which is a stool. And "the heavens are My throne"

והוא מדרגה עליונה והאמת כך הוא שהמלאכים עליונים עומדים תמיד באימה ויראה בלי שום מח"ז [מחשבה זרה] כלל מחמת שהם משיגים תמיד אלהות בהתגלות אמנם בהארץ אינו כן בהתגלות אלהות.

is the higher level. And in truth it is so: the supernal angels stand constantly in dread and awe, without any stray thought at all, because they constantly grasp G-dliness openly. But on the earth it is not so with the revelation of G-dliness.

3 ולכאורה הוא תמוה שהרי נאמר אני הוי' לא שניתני. אך התירוץ ע"ז דהנה יש ב' בחי' סוכ"ע וממכ"ע

[וממלא כל עלמין]

At first glance this is puzzling, for it is said, "I, Havayah, have not changed." But the answer to this is that there are two levels: the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) and the light that fills all worlds (memalei kol almin).

והנה בבחי' סוכ"ע אין שום שינוי קודם הבריאה ולאחר הבריאה בכל עולמות עליונים ותחתונים בשוה כעיגול שמתעגל ומסבב אף למטה והוא למעלה מן השכל והזמן היה הוה ויהיה ברגע א' שאין השכל משיג זה

Now, in the level of sovev kol almin there is no change at all between before the creation and after the creation; [it is] in all the worlds, higher and lower, equally, like a circle that curves around and encircles even below. And it is above intellect and time: "was, is and will be" in one instant, which the intellect does not grasp.

אמנם השינוי הוא בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] דהנה בע"מ [בעשרה מאמרות] נברא העולם שנשתלשל מאמר יהי אור ויהי כן יהי רקיע ויהי כן והשינוי הוא מצד המקבלים כי כל עולם משיג לפי שכלו.

The change, however, is in the level of memalei kol almin. For the world was created with Ten Utterances, which descended in a chain: the utterance "Let there be light," and it was so; "Let there be a firmament," and it was so. And the change is from the side of the recipients, for each world grasps according to its intellect.

וזהו השמים כסאי עולמות עליונים משיגים יותר אלהות והארץ הדום רגלי הם המדרגה התחתונה שאינם משיגים כ"כ [כל כך].

And this is [the meaning of] "The heavens are My throne": the higher worlds grasp G-dliness more; "and the earth is My footstool": these are the lowest level, which do not grasp as much.

(ועמ"ש באריכות ע"פ השמים כסאי. דר"ל [דרוזה לומר] שמבחי השמים שהוא מקיף עליון הסוכ"ע משם דייקא נמשך להיות בחי כסאי שהוא מקור לג"ע [לגן עדן] העליון ועיין בע"ח [בעץ חיים] שער כסה"כ [כסא הכבוד].)

(And see what is written at length on the verse "The heavens are My throne." That is to say: from the level of "the heavens," which is the supernal encompassing light (makif), the sovev kol almin, from there specifically it is drawn down to become the level of "My throne," which is the source of the higher Gan Eden. And see in Etz Chaim, the Gate of the Throne of Glory.

וענין בחי' זו בנשמה הוא בחי' יחידה שלמעלה מהשכל בכל מאדך בחי' רצוא שבחי' זו נקי' השמים ועמ"ש בד"ה יכ המצוה הזאת בפי' לא בשמים היא כו'. ובחי' ארץ זהו המשכה למטה בחי' שוב.

And this level in the soul is the level of yechidah, which is above intellect: "with all your might" (be-chol me'odecha), the level of ratzo (running forth); this level is called "the heavens." And see what is written in the discourse beginning "For this commandment," on the explanation of "It is not in heaven," etc. And the level of "earth" is the drawing downward, the level of shov (returning).

וגם י"ל [יש לומר] ב' בחי' אלו דכסאי והדום רגלי זהו ענין מקור ב' בחי' עלמין סתימין ועלמין דאתגליין. ומכ"ז [ומכל זה] יובן איך שבי' בחי' אלו דשמים וארץ הנ"ל שייכים לב' בחי' ישראל ויעקב המבואר לקמן בסמוך

It may also be said that these two levels, "My throne" and "My footstool," are the matter of the source of the two levels of the hidden worlds (almin stimin) and the revealed worlds (almin d'is-galyan). And from all this it will be understood how these two levels of heaven and earth mentioned above relate to the two levels of Yisrael and Yaakov, explained shortly below:

כי השמים שהוא בחי' יחידה זהו בחי' ישראל ויעקב הוא בחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] המתלבשים בכלים וזהו בחי' והארץ הדום כו' וז"ש [וזהו שכתוב] וישב יעקב בארץ מגורי אביו כו' וכמ"ש במ"א על פסוק זה שזהו ענין ההמשכה בבחי' שוב)

for "the heavens," which is the level of yechidah, is the level of Yisrael; and Yaakov is the level of nefesh, ruach and neshamah, which are vested in vessels, and this is the level of "and the earth is [My] footstool," etc. And this is [the meaning of] what is written, "And Yaakov dwelt in the land of his father's sojournings," etc., as is explained elsewhere on this verse, that this is the drawing-down in the level of shov.)

והנה כמו שבכללות החיות יש ב' בחי' סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] כמ"כ [כמו כן] בנשמת האדם יש ג"כ ב' בחי' אלו וע"ז נאמר ויברא את האדם בצלמו בצלם אלקים וזהו ענין ב' הבחי' יעקב וישראל.

Now, just as in the life-force as a whole there are two levels, sovev kol almin and memalei kol almin, so too in the soul of man there are also these two levels. And of this it is said, "And He created man in His image, in the image of Elokim"; and this is the matter of the two levels, Yaakov and Yisrael.

(ועמ"ש מענין זה שבנשמה יש ב' בחי' כמו סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] בד"ה ציון במשפט תפדה. ועמ"ש בד"ה כי תצא שזהו ענין בצלמו בצלם אלקים. וע' בזהר וישלח)

(And see what is written on this matter, that in the soul there are two levels like sovev kol almin and memalei kol almin, in the discourse beginning "Zion shall be redeemed with justice." And see what is written in the discourse beginning "When you go out," that this is the matter of "in His image, in the image of Elokim." And see in the Zohar, Vayishlach)

(דף קע"ד א') דבחי' ישראל ובחי' יעקב זהו כענין בחי' הוי' ובחי' אלקים נמצא שזהו ענין בצלמו בצלם אלקים כו'

(folio 174a), that the level of Yisrael and the level of Yaakov are like the level of Havayah and the level of Elokim. It follows that this is the matter of "in His image, in the image of Elokim," etc.,

שהוא בחי' סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] בחי' יעקב יו"ד עקב הוא חכמה דהיינו השכל מה שהוא משיג אלהות ומה שמאיר ומחיה את הגוף ברמ"ח אבריו [אברים] הוא

which is the level of sovev kol almin and memalei kol almin. The level of Yaakov is yud [and] eikev (heel): [the yud] is Chochmah (wisdom), that is, the intellect, with which he grasps G-dliness; and that which illuminates and animates the body in its 248 limbs is

רק עקב מן הנשמה בחי' רגלי הנשמה (וכמ"ש מזה סד"ה שמאלו תחת לראשי ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה לא הביט און ביעקב)

only the heel of the soul, the level of the feet of the soul. (As is explained on this at the end of the discourse beginning "His left hand is under my head"; and see what is also written on this in the discourse beginning "He has not beheld iniquity in Yaakov.")

ובחינת ישראל הוא לי ראש והוא בחי' נשמה שהיא למעלה מן הגוף ומן השכל ובחי' זו הוא א' יחיד ומיוחד עם השי"ת [השם יתברך] בלי שום פירוד בשום אופן

And the level of Yisrael is li rosh ("a head for Me"), and it is the level of the soul that is above the body and above the intellect. And this level is one, unique and united with G-d, may He be blessed, without any separation in any way.

(ועמ"ש מזה בד"ה ולהבין בתוספת ביאור ענין השופר ועמ"ש מענין פי' ישראל לי ראש ס"פ שלח בד"ה אני דפי' ציצית ועמ"ש בד"ה יונתי ועמ"ש עוד מזה בד"ה ואתחנן גבי ועתה ישראל שמע כו')

(And see what is written on this in the discourse beginning "And to understand," in the additional explanation of the matter of the shofar. And see what is written on the meaning of Yisrael as li rosh at the end of Parshas Shelach, in the discourse beginning "I" (Ani) in the passage of tzitzis. And see what is written in the discourse beginning "My dove." And see what is further written on this in the discourse beginning "And I besought," regarding "And now, O Israel, hearken," etc.):

שבחי' ישראל ובחי' יעקב זהו כענין שמשא וסיהרא וכמו בהשמש אין שום שינויים בחי' לא שניתי כך בבחי' ישראל כו' ע"ש וע' בהרמ"ז [בהרב משה זכות] ר"פ שמיני

that the level of Yisrael and the level of Yaakov are like the sun and the moon (shimsha and sihara): just as in the sun there are no changes at all, the level of "I have not changed," so in the level of Yisrael, etc.; see there. And see in the Ramaz (Rabbi Moshe Zacuto), at the beginning of Parshas Shemini.)

ובחי' זו יש בכאוי"א [בכל אחד ואחד] מישראל אפי' [אפילו] קל שבקלים ומ"ש הכרת תכרת הנפש מחמת שעיקר עבירות חמורות שהוא חייבי כריתות זה נאמר על בחי' יעקב שנכרתה משרשה

And this level is in each and every one of Israel, even the lowest of the low. And as for what is written, "The soul shall be utterly cut off," because the chief grave transgressions are those that carry kareis (excision): this is said of the level of Yaakov, which is cut off from its root;

אבל בחי' ישראל אינה נפרדת ממנו ית' בשום אופן [ועמ"ש בד"ה שחורה אני גבי בני אמי נחרו בי ובד"ה ביום השמע"צ [השמיני עצרת] בענין כי אבי ואמי עזבוני כו'].

but the level of Yisrael is not separated from Him, may He be blessed, in any way. [And see what is written in the discourse beginning "I am black," regarding "My mother's sons were incensed against me"; and in the discourse beginning "On the eighth day, an assembly," on the matter of "For my father and my mother have forsaken me," etc.]

4 ומ"ש שובה ישראל עד הוי' אלקיך. ולכאורה הוא תמוה ישראל מה חטא והלא אינה נפרדת ומה צריך תשובה.

And as for what is written, "Return, O Israel, unto Havayah your G-d": at first glance this is puzzling. Yisrael, what sin did it commit? Is it not inseparable? And what need does it have for teshuvah?

אך זהו שאמר הושע הנביא כי כשלת בעונך עד"מ אדם הנכשל ברגלו באבן הכאה קטנה ומזה נופל כל גופו וראשו מגיע לארץ בהכאה גדולה מחמת שהראש הוא גבוה יותר.

But this is what the prophet Hoshea said: "For you have stumbled in your iniquity." By way of analogy: a person who stumbles with his foot on a stone, a small blow, and from this his whole body falls and his head reaches the ground with a great blow, because the head is higher.

כך הוא הנמשל כשאדם נכשל בעון קל אפי' [אפילו] ביטול תורה שאפשר לו לעסוק בתורי' [בתורה] ואינו עוסק או ביטול מ"ע [מצות עשה]

So it is in the analogue: when a person stumbles in a light sin, even neglect of Torah, when he is able to occupy himself with Torah and does not, or neglect of a positive commandment,

כמו צדקה שאפשר לו ליתן ואינו נותן ומכ"ש [ומכל שכן] בעברו על מל"ת [מצות לא תעשה] אף שנראה לאדם עבירה קטנה והוא

such as charity, when he is able to give and does not give; and all the more so when he transgresses a prohibitive commandment, even though it seems to a person a small transgression; and it is

כמו שדחה רגלו ממקום מעמדו והוחלק מעט אף כאן שנכשל בעון הנ"ל דהיינו רגלי השכינה בחי' יעקב מחמת זה נופל הנשמה בחי' ישראל לצד אחר ואינה מאירה בעקבו [היינו

like one whose foot is pushed from where it stands and slips a little. Here too, when he stumbles in the sin mentioned above, that is, [when] the feet of the Shechinah (Divine Presence), the level of Yaakov, [stumble], because of this the soul, the level of Yisrael, falls to another side and does not shine in his heel. [That is,

כמו הלבנה כשמתרחקת מן השמש וחציה התחתון הוא חושך לפי שאינו מקבל אור השמש כך הרשעים בחשך ידמו והנשמה שבתוך הגוף אינה מאירה כלל היינו שאין מאיר בה מבחי' ישראל שהוא בחי' שמשא כו'.

like the moon when it moves away from the sun, and its lower half is dark because it does not receive the sun's light. So "the wicked are silenced in darkness," and the soul within the body does not shine at all; that is, nothing shines in it from the level of Yisrael, which is the level of the sun (shimsha), etc.

5 ועדי' י"ל [יש לומר] פי' עון עקבי יסובני פי' שעם היות שהחטא הוא בבחי' עקב ורגלי הנשמה עכ"ז [עם כל זה] זהו הגורם שגם בחי' הסובב והמקיף של הנשמה אינו מאיר וזהו ענין עונותי עברו ראשי.

Along these lines one may explain the meaning of "The iniquity of my heels surrounds me": the meaning is that although the sin is in the level of the heel and the feet of the soul, nevertheless this is what causes the encompassing and surrounding level of the soul, too, not to shine. And this is the matter of "My iniquities have passed over my head."

[וע' בזהר פ' מקץ דקצ"ח סע"א [סוף עמוד א] ודקצ"ט רע"א] ולזה צריך תשובה. וזהו ג"כ פי' שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

(And see in the Zohar, Parshas Mikeitz, at the end of 198a and the beginning of 199a.) And for this, teshuvah is needed. And this is also the meaning of "Hear, O Israel, Havayah is our G-d, Havayah is One."

ולכאורה למה נאמר ג' שמות אך הפי' הוא כך שמע לשון הבנה ישראל הוא בחי' הנשמה הנקרא ישראל וכ"א [וכל אחד / וכל אחת] צריך לומר לנשמה שמע והבן אתה ישראל בחי' הנשמה ה' אלקינו ה'

At first glance, why are three Names said? But the meaning is as follows: "Hear" is a term for understanding. "Israel" is the level of the soul that is called Yisrael. And each one must say to the soul: Hear and understand, you, Yisrael, the level of the soul: "Havayah our G-d, Havayah,"

שהוא פי' הי' [היה] הוה ויהיה ברגע א' וע"כ נרמז הכל בתיבה א' ה' שהוא למעלה מהשכל הוא אלהינו which means "was, is and will be" in one instant; and therefore it is all alluded to in one word. Havayah, which is above intellect, is "our G-d,"

היינו כחינו וחיותנו ה' אחד הוא כולא חד ובחי' נשמה זו הנקרא ישראל נתאחד עם הוי' ב"ה [ר"ל] רוצה לומר]

that is, our strength and our life-force. "Havayah is One" is "all is one" (kula chad). And this level of the soul, which is called Yisrael, is united with Havayah, blessed be He. [That is to say:

כי ב' שמות הוי' שבק"ש [שבקריאת שמע] הוא ע"ד מ"ש בזהר פ' אחרי (דע"ג א') קב"ה [קודשא בריך הוא] סתים וגליא היינו סכ"ע [סובב כל עלמין] וממכ"ע [וממלא כל עלמין] וכמ"כ [וכמו כן] ישראל סתים וגליא

the two Names Havayah in the recital of Shema are along the lines of what is said in the Zohar, Parshas Acharei (73a): "The Holy One, blessed be He, is hidden and revealed," that is, the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) and the light that fills all worlds (memalei kol almin); and likewise, "Israel is hidden and revealed."

והיינו שבחי' ישראל זהו בחי' הסובב והמקיף שבנשמה וזהו שנתאחד עם שם הוי' ב"ה הסוכ"ע] וכשיתבונן כך מזה נתעורר מדת האהבה להשי"ת [להשם יתברך]

And this means that the level of Yisrael is the encompassing and surrounding level within the soul, and this is what is united with the Name Havayah, blessed be He, the sovev kol almin.] And when one contemplates this, from this the attribute of love for G-d, may He be blessed, is aroused.

וזהו ואהבת את הוי' אלקיך פ"י שהוא תמיד אלהיך ולא כמו הבן שנתלקח ממוח האה ונפרד ממנו אח"כ ואעפ"כ [ואף על פי כן] יש לו אהבה לבנו

And this is [the meaning of] "And you shall love Havayah your G-d": that is, that He is always "your G-d." And not like a son, who is taken from the brain of the father and afterwards becomes separate from him; and even so, he has love for his son,

אך אינו שוה לכל נפש יש בן שיכול למסור נפשו בשביל אהבת אביו ויש בן שאין לו מס"נ [מסירות נפש] but it is not the same for every soul: there is a son who can give up his life for the love of his father, and there is a son who has no self-sacrifice (mesirus nefesh);

וגם אינו מחויב ע"פ הדין כי חייך קודמין ואבידתו ואבדת אביו אבדתו קודמת כו'. וזה מחמת שהוא נהיה מהות בפ"ע [בפני עצמו].

nor is he obligated [to it] by law, for "your life comes first," and "his own lost object and his father's lost object: his own lost object comes first," etc. And this is because he has become an entity of his own.

אך הנשמה אינו כך רק כולא חד ואינה נפרדת ממנו ית' כלל [וע' בזהר תרומה (דקל"ו סע"ב [סוף עמוד ב])]

But the soul is not so; rather, "all is one," and it is not separated from Him, may He be blessed, at all. [And see in the Zohar, Terumah (end of 136b),

ובאדר"ז [ובאדרא זוטא] (דרצ"א א') ועד"ז יובן בנש"י [בנשמות ישראל] ועמ"ש בד"ה אלה פקודי המשכן בענין עדות לישראל ועמ"ש בד"ה וכל בניך בפ"י בינה בן י"ה כו']

and in the Idra Zuta (291a); and in the same way it will be understood regarding the souls of Israel. And see what is written in the discourse beginning "These are the accounts of the Mishkan," on the matter of "a testimony to Israel"; and see what is written in the discourse beginning "And all your children," on the explanation of Binah as ben Yah ("son of Yah"), etc.]

לכן מוכרח להיות לה אהבה אפי' [אפילו] בכל לבבך ובכל נפשך במס"נ [במסירות נפש] ממש וזה האהבה שהיא מחמת שה' אלהיך יש בכל אחד ואחד מישראל אפי' [אפילו] בקל שבקלים

Therefore it must necessarily have love, even "with all your heart and with all your soul," with actual self-sacrifice. And this love, which is because "Havayah [is] your G-d," is in each and every one of Israel, even in the lowest of the low,

כמאמר אע"פ [אף על פי] שחטא ישראל הוא אך האהבה היא מסותרת אצלו (ועמ"ש מזה בד"ה שחורה אני כו') כמו אור הנר שמסתירים אותו במקום חושך. לכך צריך לעשות תשובה להסי' ר החושך ולגלות מצפוניו וזהו שובה ישראל:)

as the saying [goes], "Although he has sinned, he is Israel." But the love is hidden within him (and see what is written on this in the discourse beginning "I am black," etc.), like the light of a candle that is hidden in a dark place. Therefore one must do teshuvah, to remove the darkness and to reveal what is hidden in him. And this is "Return, O Israel."

6 ב והעצה לגלות מצפוני לבו להסיר החושך שכך הוא דהנה יש ב' מיני רחמנות אב הרחמן ואב הרחמים ופ' אב הרחמן הוא המרחם על העדם במה שהשכל מחייב לרחם עליו

2. And the way to reveal the hidden recesses of his heart, to remove the darkness, is as follows. There are two kinds of compassion: "the compassionate Father" (Av HaRachaman) and "the Father of compassion" (Av HaRachamim). The meaning of "the compassionate Father" is one who has compassion on a person to the extent that the intellect obliges having compassion on him,

כמו למשל אדם יש לו מדת רחמנות זו שמרחם על חבירו כשמפייסו אחר שזערו פעם ושנים שהשכל מחייבו למחול לו ולא יותר וזו ג"כ בחי' אב הרחמן אצל השי"ת [השם יתברך] כביכול

as, for example, a person has this attribute of compassion: he has compassion on his fellow when [the fellow] appeases him after having pained him once or twice, for the intellect obliges him to forgive him, but no more. And this, too, is the level of "the compassionate Father" with G-d, may He be blessed, so to speak.

אבל מדת אב הרחמים הוא רחמים גדולים בלי שיעור אף שאין השכל מחייב למחול לו ולרחם עליו.

But the attribute of "the Father of compassion" is great compassion without limit, even when the intellect does not oblige forgiving him and having compassion on him.

דהיינו אחר שחטא הרבה פעמים מאד אעפ"כ [אף על פי כן] כשמבקשים ממנו סלח לנו אבינו ג"פ [ג' פעמים]

בכל יום הוא מוחל וסולח לו וזהו פי' חנון המרבה לסלוח וצריכים אנו לעורר רחמים גדולים

That is: after he has sinned very many times, nevertheless, when we ask of Him, "Forgive us, our Father," three times every day, He pardons and forgives him. And this is the meaning of "Gracious One, who forgives abundantly." And we need to arouse great compassion,

דהיינו ביגמה"ר [בי"ג מדות הרחמים] מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע שמגביה העון ועובר על פשע שמעבירו הוא מי אל כמוך.

that is, the Thirteen Attributes of Mercy: "Who is a G-d like You, who bears iniquity and passes over transgression": He lifts up the iniquity; "and passes over transgression": He makes it pass away. This is "Who is a G-d like You."

וזהו כי אבי ואמי עזבוני היינו בחי' אב הרחמן ועכ"ז [ועם כל זה] וה' יאספני היינו בחי' אב הרחמים

And this is [the meaning of] "For my father and my mother have forsaken me": this is the level of "the compassionate Father"; and nevertheless, "Havayah will gather me in": this is the level of "the Father of compassion."

אך האיך מעוררים רחמים גדולים הוא על פי מ"ש והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה והשבות אל לבבך כו'.

But how does one arouse great compassion? It is according to what is written: "And it shall be, when all these things come upon you... and you shall bring back to your heart," etc.

פִּי וְהִשְׁבֹּת דְּהִינִי שִׁשִּׁיב אִיעַ [את עצמו] אֶל לִבּוֹ שֶׁמִּקּוֹדֶם צָרִיךְ לִידַע מִקּוֹמוֹ וּשְׂרָשׁוֹ שֶׁהִיא מִתְחִלָּה וְעַכְשִׁיו סָר מִמֶּנּוּ בְּכַדִּי שִׁידַע לַחֲזוֹר לִמְקוֹמוֹ הָרָאשׁוֹן כִּי מִי שֶׁאִינוֹ יוֹדַע בֵּיתוֹ וְתוֹעָה בְּדֶרֶךְ אֵינוֹ יוֹדַע לַהֲיָכֵן לַחֲזוֹר

The meaning of “and you shall bring back” is that he should bring himself back to his heart: first he must know his place and his root, where he was at first and from which he has now turned away, so that he may know [how] to return to his original place. For one who does not know his home and is lost on the road does not know where to return to.

וְצָרִיךְ גִּיכָּ לַהֲכִיר וּלְהִבִּין מִקּוֹמוֹ שֶׁהוּא עֹכְשִׁיו בְּאִיזָה מִקּוֹם הוּא תוֹעָה וְכִשִּׁישִׁים אֶל לִבּוֹ זֹאת וַיִּמְצָא אִיעַ [את עצמו] שֶׁלִּבּוֹ פּוֹנֶה מִן דֶּרֶךְ הַיָּשָׁר אֶל תְּאוֹת.

And he must also recognize and understand his place where he is now, in what place he is lost. And when he takes this to heart and finds in himself that his heart turns from the straight path to cravings —

7 וְאִם לַחֲשֹׁךְ אָדָם לֹאמֵר הֲלֹא הִ' פָּעַל זֹאת שֶׁהוֹרִיד הַנִּשְׁמָה לַמָּטָה וְגַם חוֹרֵבֵן בִּיה מִי זֶה אָמַר וְתִהְיֶה אִם הִ' לֹא צוּה לֹזֶה מִשִּׁיב הַפִּי אֲשֶׁר הִדִּיחַךְ הִ' אֶלְקִיךָ שֶׁמָּה שְׁכוּנוֹת הַשִּׁי"ת [הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ] הִתְנָה לַהֲדַחָה בְּעֵלְמָא וְכִשִּׁיתְּבוֹנֵן

And if a person whispers to you, saying, “Surely G-d did this, that He brought the soul down below; and also the destruction of the Holy Temple: ‘Who is it that spoke and it came to be, if G-d did not command it?’”, to this the verse replies: “where Havayah your G-d has driven you,” meaning that the intention of G-d, may He be blessed, was merely a driving-away. And when he contemplates

שֶׁהוּא בְּמִקּוֹם נִמּוֹךְ בְּגוֹף וְנִה"ב [וְנִפְשׁ הַבְּהֵמִית] כֹּזֶה מַעֲוֵר עָלָיו רַחֲמִים גְּדוֹלִים עַל חֶלֶק אֱלֹהִים שִׁישׁ לוֹ שֶׁנִּתְאַחַד עִם הִ' בִּיה שֶׁנִּפְלַ וְנִתְרַחַק כִּיכ [כָּל כֵּךְ] מֵאִיגְרָא רֵמָא מִמִּקּוֹם חַיּוֹתוֹ.

that he is in a low place, in the body and the animal soul, by this he arouses great compassion upon himself, for the part of G-d that he has, which is united with G-d, blessed be He, and which has fallen and become so distant, “from a high roof,” from the place of its life.

8 וְזֶהוּ וַיִּשׁוּב אֶל הִ' וַיִּרְחַמְהוּ פִּי שִׁירָחַם עַל הַשִּׁי"ת [הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ] בִּיה. וְלֹזֶה אֲנִי אוֹמְרִים כָּל הַוִּידוּיִם אֲשֶׁמֶנּוּ בְּגִדְנוּ כו'.

And this is [the meaning of] “And he shall return to Havayah, and he will have compassion on Him”: the meaning is that he should have compassion on G-d, may He be blessed, blessed be He. And for this [reason] we say all the confessions, “We have been guilty, we have betrayed,” etc.

דלכאורה למה זה הסיפור והלא השי"ת [השם יתברך] יודע תעלומות לב. אך כ"ז [כל זה] אנו אומרים כדי לעורר רחמים גדולים

For at first glance, why this recounting? Surely G-d, may He be blessed, knows the secrets of the heart! But we say all this in order to arouse great compassion.

לכן אומרים קודם אשמנו אלהינו שהוא חכנו וחיותנו ואלהי אבותינו הוא גבוה מעל גבוה (ועמ"ש מזה בד"ה אלה תולדות יצחק)

Therefore, before "We have been guilty," we say "our G-d," which is our strength and our life-force, "and the G-d of our fathers," which is high above the high (and see what is written on this in the discourse beginning "These are the generations of Yitzhak"),

והוא מאיגרא רמא כו' ומחמת זה נתעורר רחמים גדולים מלמעלה וממילא נתעורר אצל האדם ג"כ אהבה להבורא ית'.

and it is [fallen] "from a high roof," etc. And because of this, great compassion is aroused from Above, and as a matter of course love for the Creator, may He be blessed, is also aroused in the person.

אך לא ישאר בכך שלא יעשה כלום כמח שסוברין העולם שזהו תכלית השלימות כשיש לו מעט אהבה. But one should not remain at this, doing nothing [more], as people think, that this is the ultimate perfection, when one has a little love.

אך העיקר הוא להמשיך אלהותו ית' למטה להיות לו דירה בתחתונים שזהו דוקא תכלית הבריאה לזכור תמיד ולהתבונן שמלא כל הארץ כבודו ולהאריך בזה.

Rather, the main thing is to draw His G-dliness, may He be blessed, down below, so that He have a dwelling place among the lower realms, which is precisely the purpose of creation: to remember always and to contemplate that "the whole earth is full of His glory," and to dwell at length on this.

9 וזהו תענוג עליון וכל המאריך בא ח"ד כו'. אך איך הוא ההמשכה הוא ע"י תורה ומצות שהם רמ"ח אברין דמלכא וכל התורה שמותיו של הקב"ה

And this is the supernal delight, and "whoever prolongs [the word] Echad (One)," etc. But how is the drawing-down [accomplished]? It is through Torah and mitzvos, which are "the 248 limbs of the King"; and the whole Torah is the Names of the Holy One, blessed be He.

וזה יכול כ"א [כל אחד / כל אחת] אפי' [אפילו] הדיוט כשאומר הלכה ואגדה כו' או כשעושה איזה מצוה
ובלבד שיכוין להמשיך אלהותו ית' אל חיותו וחלקו ממעל

And this each one can do, even a simple person, when he says halachah and aggadah, etc., or when he performs some mitzvah, provided that he intends to draw His G-dliness, may He be blessed, into his life-force and his portion from above,

כי חלק ה' עמו שיתאחד וידבק חלקו עם השי"ת [השם יתברך] ויתגלה אלהותו ית' לעין כל כמאמר כי עין
בעין יראו ונגלה כבוד הוי' וזהו לשם יחוד כו'

for "the portion of Havayah is His people": that his portion should become united and cleave to G-d, may He be blessed, and His G-dliness, may He be blessed, be revealed to every eye, as it is said, "For eye to eye they shall see," and "The glory of Havayah shall be revealed." And this is [the meaning of] "For the sake of the unification," etc.,

לפי פשוטו שלא יחפוץ שום דבר כמ"ש מי לי בשמים כו' וא"א להמשיך אלהותו ית' כ"א לתוך כלי
[כלים] דהיינו תומ"צ [תורה ומצות] וכל אותיות התורה הם כלים כמ"ש וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב
in its plain sense: that he should desire nothing [else], as it is written, "Whom do I have in heaven,"
etc. And it is impossible to draw down His G-dliness, may He be blessed, except into vessels, that is,
Torah and mitzvos; and all the letters of the Torah are vessels, as it is written, "and vessels differing
one from another, and royal wine in abundance,"

דהיינו השראת השכינה ובזמן שבהמ"ק [שבית המקדש] קיים היה עיקר השראת השכינה בק"ק [בקדש
הקדשים] ומשם מתפשט לכל העולם ועכשיו כשחרב בהמ"ק [בית המקדש] אין להקב"ה בעולמו

that is, the resting of the Shechinah (Divine Presence). When the Holy Temple stood, the main resting of the Shechinah was in the Holy of Holies, and from there it spread out to the whole world. And now that the Holy Temple is destroyed, "the Holy One, blessed be He, has in His world

אלא ד"א [ד' אמות] של הלכה עיקר השראת השכינה ומשם מתפשט לכל העולם כולו כמו הנשמה
שעיקר השראתה במוח ומשם מתפשטת לכל הגוף כולו להחיותו.

only the four cubits of halachah": [these are] the main resting of the Shechinah, and from there it spreads out to the entire world, like the soul, whose main resting is in the brain, and from there it spreads out to the whole body to give it life.

[וביאור הענין היינו כי יש ב' בחי' תשובה הא' מלמטה למעלה וזהו ע"י התפלה שהיא בחי' סולם מצוב ארצה כו']

[The explanation of the matter is that there are two levels of teshuvah. The first is from below upward, and this is through prayer, which is the level of "a ladder set on the earth," etc.,

עד שע"י מתחבר ומתאחד בחי' הנשמה שבתוך הגוף עם בחי' מקורה ושרשה בחי' מזליה להיות שובה ישראל דייקא שיהיה העבודה בבחי' ומדרגת ישראל

until through this the level of the soul that is within the body joins and becomes one with the level of its source and root, the level of its mazal, so that it be "Return, O Israel" specifically: that the service be in the level and rank of Yisrael,

שהוא בחי' סובב ומקיף שבנפש ועיין מענין בחי' עבודה זו סד"ה כי קרוב אליך הדבר מאד כו' וזהו ענין למס"נ [למסירות נפש] באחד בק"ש [בקריאת שמע].

which is the encompassing and surrounding level within the soul. And see on the matter of this level of service at the end of the discourse beginning "For the thing is very near to you," etc. And this is the matter of self-sacrifice (mesirus nefesh) at [the word] Echad in the recital of Shema.

10 ואחר כך צ"ל תשובה מלמעלה למטה להמשיך גילוי אור א"ס ב"ה מלמעלה למטה אל הארת הנשמה שבתוך הגוף והיינו ע"י התורה ומצות וכמ"ש במ"א ע"פ קומי לך רעיתי יפתי כו'.

And afterwards there must be teshuvah from above downward: to draw the revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, from above downward into the illumination of the soul that is within the body. And this is through the Torah and mitzvos, as is explained elsewhere on the verse "Arise, my love, my fair one," etc.

ותשובה זו שמלמעלה למטה מבואר בזהר פ' ויקרא (די"ו ע"א) וב' בחינות תשובה אלו זהו ענין יסובבנהו יבוננהו כמשי"ת [כמו שיתבאר]

And this teshuvah from above downward is explained in the Zohar, Parshas Vayikra (16a). And these two levels of teshuvah are the matter of "He encircled him, He instructed him," as will be explained.]

וזהו ג"כ פ"י ימצאהו בארץ מדבר. פ"י ימצאהו לחלק אלוה במקום הקליפות כשנמשך אחר תאוות הגוף
ההוה ונפסד.

And this is also the meaning of "He found him in a desert land." "He found him" means: [He finds] the part of G-d in the place of the kelipos (husks), when it is drawn after the cravings of the body, which comes into being and perishes.

ובתהו ילל ישימון יסובבנהו פ"י יתעורר רחמים גדולים שהוא כתר שהוא סובב ומקיף [ועי"ז מתגלה
ג"כ בחי' הסובב והמקיף שבנפש להיות שובה ישראל דייקא

"And in the waste, a howling wilderness, He encircled him": the meaning is that great compassion will be aroused, which is Keser (the Crown), which encompasses and surrounds. [And through this the encompassing and surrounding level within the soul is also revealed, so that it be "Return, O Israel" specifically;

והוא ענין התקשרות בחי' סתים שבנשמה בבחי' סתים דקוב"ה [דקודשא בריך הוא] כביכול דהיינו בבחי' סובב
וזהו ענין יסובבנהו ואח"כ נמשך להאיר בפנימית ע"י התומ"צ [התורה ומצות]

and this is the bonding of the hidden level within the soul with the hidden level of the Holy One, blessed be He, so to speak, that is, with the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin). And this is the matter of "He encircled him." And afterwards it is drawn down to shine in an inward manner, through the Torah and mitzvos;

וזהו ענין יבוננהו וכתרגומו אלפינון פתגמי אורייתא וגם מלשון בנין ע"ד מ"ש ויבן ה' אלקים כו'.

and this is the matter of "He instructed him" (yevonenehu), as the Targum renders it, "He taught them the words of the Torah"; and also from the term binyan (building), along the lines of what is written, "And Havayah Elokim built," etc.

11 ועמ"ש בד"ה וכל בניך למודי מענין אל תקרי בניך אלא בוניך ועמ"ש מזה ג"כ בד"ה יונתי ובד"ה תורה
צוה וגם יסובבנהו היינו שהקיפם בענני כבוד

And see what is written in the discourse beginning "And all your children [shall be] taught," on the matter of "Do not read banayich (your children) but bonayich (your builders)"; and see what is also written on this in the discourse beginning "My dove" and in the discourse beginning "The Torah [Moshe] commanded." And also, "He encircled him" means that He surrounded them with the Clouds of Glory;

וזהו ענין חג הסוכות שאחר יוהכ"פ [יום הכפורים] ועשיית [ועשרת ימי תשובה] שעי"ז נמשכים התגלות מקיפים עליונים מבחי' סוכ"ע ואח"כ נמשכי' [נמשכים / נמשכין] ומתגלי' ג"כ בבחינת פנימית בשמיני עצרת כו'

and this is the matter of the festival of Sukkos, which comes after Yom Kippur and the Ten Days of Teshuvah, through which revelations of supernal encompassing lights (makifim) are drawn down from the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin); and afterwards they are drawn down and revealed also in an inward manner on Shemini Atzeres, etc.,

וכמ"ש במ"א [יבוננהו פי' יתבונן שמכה"כ [שמלא כל הארץ כבודו] להמשיך אלהותו ית' שיהיה לו דירה בתחתונים ע"י תומ"צ [תורה ומצות] כו'.

as is explained elsewhere.] "He instructed him" (yevonenehu) means yisbonen, he will contemplate that "the whole earth is full of His glory," [so as] to draw down His G-dliness, may He be blessed, so that He have a dwelling place among the lower realms through Torah and mitzvos, etc.

כנשר הוא רחמנות רחמים גדולים יעיר קנו כו' ויהיה התגלות אלהותו ואז ה' בדד ינחנו כו' [ועמ"ש מזה בד"ה כנשר יעיר כו']:

"As an eagle" is compassion, great compassion; "stirs up its nest," etc., and there will be a revelation of His G-dliness; and then "Havayah alone shall lead him," etc. [And see what is written on this in the discourse beginning "As an eagle stirs up," etc.]

12 וזהו פי' ממעמקים מדבר המעמיק שמביא לידי עומקא דליבא דהיינו מחמת שיתבונן שהנשמה מתייחדת עמו וחלק מהנשמה מאירה בגוף

And this is the meaning of "From the depths": it speaks of one who goes deep, which brings [him] to the depth of the heart (umka deliba). That is, because he will contemplate that the soul is united with Him, and a part of the soul shines in the body,

והוא רחוק מאד מהשרש שלה מחמת החושך והענן זה מביא לידי גילוי עומקא דליבא שירצה רק התגלות אלהותו ית' שיהיה מכה"כ [מלא כל הארץ כבודו] ע"י תומ"צ [תורה ומצות] כנ"ל [וגם

and it is very far from its root because of the darkness and the cloud; this brings to the revelation of the depth of the heart: that he will want only the revelation of His G-dliness, may He be blessed, so that "the whole earth [be] full of His glory," through Torah and mitzvos, as mentioned above. [And also,

כי שרש העומקא דליבא הוא נמשך מבחי המקיף של הנשמה שכאשר היא מאירה בתוך הנשמה שבגוף

because the root of the depth of the heart is drawn from the encompassing level of the soul; for when it shines within the soul that is in the body,

אזי הוא מתגלה בבחי עומקא דליבא ותעלומות לב וכמ"ש בד"ה שמאלו תחת לראשי הנ"ל גבי ובכל מאדך ובד"ה

then it is revealed as the level of the depth of the heart and the hidden recesses of the heart, as is explained in the discourse beginning "His left hand is under my head," mentioned above, regarding "and with all your might," and in the discourse beginning

כי תצא גבי לך אמר לבי בקשו פני כו' שפנימית הלב הוא הארה והמשכה מבחי סוכ"ע ועמ"ש בביאור ע"פ כי המצוה הזאת.

"When you go out," regarding "Of You my heart has said, 'Seek My face,'" etc., that the inwardness of the heart is an illumination and drawing-down from the level of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin). And see what is written in the explanation (biur) on the verse "For this commandment."

ולכן נקרא המקיף של הנשמה בשם מזל ע"ש [על שם] שמזיל וממשיך כו' וזהו שנקרא ג"כ ממעמקים שמביא וממשיך בחי עומקא דליבא.

And therefore the encompassing [level] of the soul is called by the name mazal, because it drips down (mazil) and draws down, etc. And this is why it is also called "from the depths" (mima'amakim): for it brings and draws down the level of the depth of the heart.

ועי' בזהר בשלח (דס"ג ע"ב) ממעמקים עמקא דכולא שמשפיע בבחי עומקא דכירא כו' אמר ר' [רבין] חזקיה כד כו' אשרי כולא ואכליל כולא בהאי עמיקא עילאה.

And see in the Zohar, Beshalach (63b): "From the depths": the depth of all, which bestows into the level of "the depth of the well," etc. "Rabbi Chizkiyah said: When," etc., "[He] causes all to rest and includes all in this supernal depth."

והיינו גילויי בחי' סוכ"ע סתימא דכל סתימין כו' ע"ש ועד"ז יובן בנפש שהגילוי מבחנית סתים שבנשמה שהוא מבחי' הסוכב והמקיף הוא בבחי' עומקא דליבא כנ"ל]

And this is the revelation of the level of sovev kol almin, "the most hidden of all hidden," etc.; see there. And in the same way it will be understood in the soul: the revelation from the hidden level within the soul, which is from the encompassing and surrounding level, is in the level of the depth of the heart, as mentioned above.]

וזהו קראתיך ה' כאדם הקורא לחבירו שיבוא אצלו כך הוא קורא להשי"ת [להשם יתברך] (ועמ"ש מזה בד"ה שובה ישראל עד)

And this is "I have called You, Havayah": as a person who calls his friend to come to him, so he calls G-d, may He be blessed (and see what is written on this in the discourse beginning "Return, O Israel, unto"),

שיתגלה אלהותו בעולם התחתון שיהיה נגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדו כמו בעולם העליון:

that His G-dliness be revealed in the lower world, that "the glory of Havayah shall be revealed, and all flesh shall see together," as in the higher world.

13 ה' שמעה בקולי. שמעה לשון הבנה שיתבונן בקולי ולא אמר לקולי כי פי' בקולי מה שבתוך קולי

"G-d, hearken to my voice (shim'ah bekoli)." Shim'ah is a term for understanding: that He discern in my voice. And it does not say lekoli ("to my voice"), because bekoli means what is within my voice,

דהיינו האהבה מסותרת שיש בכל אדם למסור נפשו על קדה"ש [קידוש השם] אפי' [אפילו] בקל שבקלים (ועמ"ש מענין שמעה בקולי בד"ה תקעו בחדש שופר ועמ"ש בד"ה לסוסתי בענין כי אמרתי עולם חסד יבנה אמירה היא בלב כו'):

that is, the hidden love that is in every person, to give up his life for the sanctification of G-d's Name, even in the lowest of the low. (And see what is written on the matter of "hearken to my voice" in the discourse beginning "Blow the shofar on the New Moon"; and see what is written in the discourse beginning "To My mare," on the matter of "For I said, 'The world shall be built with kindness': saying is in the heart, etc.)

14 תהיינה אזניך קשובות לקול תחנוני. הוא מדרגה פחותה מכולם דהיינו מי שמבקש על עצמו (ולא שמעורר רחמים על חלק אלוה שבו שירד מאיגרא רמא כו' ולכן נאמר לקול תחנוני ולא בקולי)

“Let Your ears be attentive to the voice of my supplications.” This is a level lower than all of them: one who asks for himself (and not that he arouses compassion for the part of G-d within him, which has descended “from a high roof,” etc.; and therefore it says “to the voice (lekol) of my supplications” and not bekoli).

והיא לא פרוחה לעילא מעצמה לזה אמר תהיינה אזניך הם המלאכים הנקרא אזני ה' קשובות לקול תחנוני דייקא דהיינו תחינה שלי שמבקש על עצמו שהם יעלו התפלות למעלה לפני השי"ת [השם יתברך] ב"ה אמן

And it does not fly upward by itself. For this he said, “Let Your ears” (these are the angels, who are called “the ears of G-d”) “be attentive to the voice of my supplications” specifically, that is, my own supplication, in which he asks for himself: that they should raise the prayers on high before G-d, may He be blessed, blessed be He. Amen.

(ודקדוק זה לחלק בין מ"ש שמע' [שמעלה] בקולי ובין מ"ש לקולי ע' [עיין] כיוצא בזה בפ' ראה ע"פ כי תשמע בקול כו' ועיין בזהר פ' וישלח (דקס"ט סע"א [סוף עמוד א]):

(And for this precise distinction between what is written, shim'ah bekoli, and what is written, lekoli, see something similar in Parshas Re'eh, on the verse “When you hearken to the voice,” etc. And see in the Zohar, Parshas Vayishlach (end of 169a).)

יחיינו מיומים ביום השלישי יקימנו וגו' (בהושע סימן...)

“He Will Revive Us After Two Days”

1 יחיינו מיומים ביום השלישי יקימנו וגו' (בהושע סימן ו') יחיינו מיומים הם ב' ימים של ר"ה [ראש השנה] כי ר"ה [ראש השנה] לעולם ב' ימים אפי' [אפילו] בזמן שהיו מקדשין ע"פ הראיה.

“He will revive us after two days; on the third day He will raise us up,” etc. (in Hosea, chapter 6).
“He will revive us after two days”: these are the two days of Rosh HaShanah, for Rosh HaShanah is always two days, even at the time when they used to sanctify [the month] by the sighting [of the new moon].

ביום השלישי הוא יום כיפור. והענין דהנה ב' ימים של ר"ה [ראש השנה] הם עליות העולמות ביום אחד הוא בחי' פנימיות.

“On the third day” is Yom Kippur. The explanation is this: the two days of Rosh HaShanah are the ascents of the worlds; on the first day it is the level of the inner dimension (pnimiyus).

ויום ב' הוא בחי' חיצוני (כמ"ש בפע"ח [בפרי עץ חיים] שער ר"ה [ראש השנה] ספ"ד [סוף פרק דין]) ולהבין ענין זה דהנה כתיב לבבתני אחותי כלה שכנס"י [שכנסת ישראל] מקור כל הנשמות הוא בחי' נקודה פנימיות לבו של הקב"ה

And the second day is the level of the outer dimension (chitzoniyus) (as is written in Pri Etz Chaim, Sha'ar Rosh HaShanah, end of chapter 4). To understand this matter: it is written, “You have captured my heart, my sister, [my] bride”: the Congregation of Israel (Knesses Yisrael), the source of all the souls, is the level of the point of the inner dimension of the heart of the Holy One, blessed be He.

כי אף שהוא ית' אין לו דמות הגוף כו' הנה דברה תורה כלשון בני אדם כמ"ש

For although He, may He be blessed, has no likeness of a body, etc., the Torah speaks in the language of human beings, as it is written,

ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה (ע' [עיינן] מק"מ [מקדש מלך] משפטים קכ"ב א' ועמ"ש בביאור ע"פ לבבתי).

"And upon the likeness of the throne, a likeness like the appearance of a man upon it, from above" (see the Mikdash Melech on Mishpatim, 122a, and see what is written in the explanation on the verse "You have captured my heart").

והנה כמו למשל לבו של אדם שהוא עיקר חיותו. כך ישראל עלו במחשבה והוא עיקר בריאות עליונים ותחתונים והוא בחי' נקודה אמצעית וכו'

Now, just as, by way of analogy, a person's heart is the core of his life-force, so "Israel arose in [G-d's] thought," and this is the core of the creation of the higher and lower beings; and this is the level of the middle point, etc.

(ועמ"ש מזה בד"ה ביום השמיני עצרת גבי פרי עץ הדר. הדר באילנו כו'. וענין נקודה אמצעית ע' [עיינן] בזהר פ' שלח) (דקס"א ב') ולבא שארי באמצעיתא כו'

(And see what is written on this in the discourse beginning "On the eighth day, an assembly," regarding "the fruit of the hadar tree": [the fruit] "that dwells (hadar) on its tree," etc. And on the subject of the middle point, see the Zohar, Parshas Sh'lach) (page 161b): "And the heart dwells in the middle," etc.,

לאתר דאקרי קדו"ק [קודש הקדשים] כו' ותמן הוא לבא שריא כו' וע' בזהר ויחי (דרל"א א') ואיהי נקודה אמצעיתא כו' ובפ' נח (דע"ב א').

"to the place that is called the Holy of Holies," etc., "and there the heart dwells," etc. And see the Zohar, Vayechi (page 231a): "And it is the middle point," etc., and in Parshas Noach (page 72a).

ועמ"ש בד"ה זכור את אשר עשה לך עמלק בענין לבבתי כו' עד וזהו אל ארץ כו' זבת חלב ודבש ע"ש.

And see what is written in the discourse beginning "Remember what Amalek did to you," on the subject of "You have captured my heart," etc., up to "And this is [the meaning of] 'to a land,' etc., 'flowing with milk and honey'; see there.

וע' עוד מענין נקודה בזהר פ' ויקהל (דר"ד א' ב') ובר"ח [ובראשית חכמה] פ"ב [פרק ב'] משער הקדושה. ועוד מזה בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] בזהר פ' תצוה (דף קפ"ד ב')

And see further on the subject of the point in the Zohar, Parshas Vayakhel (page 204a-b), and in Reishis Chochmah, chapter 2 of the Gate of Holiness. And [there is] more on this in the Ramaz's commentary on the Zohar, Parshas Tetzaveh (page 184b),

בענין אחר והמלאכים הם בחי' חיצוניות ונקראים בבחי' קרביים ומעיים כענין שנאמר המו מעי לו וכל קרבי את שם קדשו מפני שהם כלים להשפעות חיות אלקות.

in another context. And the angels are the level of the outer dimension, and they are referred to as the level of the inward parts and the innards, as it is said, "My innards stir for him," and "All my inward parts [bless] His holy Name," because they are vessels for the flow of G-dly life-force.

(ועמ"ש מזה בביאור ע"פ ויהי קול מעל לרקיע). והנה האדם הוא כלול משניהם ויש בו ב' בחי' פנימית וחיצונית הנ"ל בלבו כמ"ש ואהבת בכל לבבך

(And see what is written on this in the explanation on the verse "And there was a voice from above the firmament.") Now, man is comprised of both of them: he has in his heart the two levels mentioned above, the inner and the outer dimension, as it is written, "And you shall love with all your heart (levavcha),"

ולא כתיב בכל לבך מפני שיש ב' לבבות בחי' חיצונית היא האהבה הטבעית שיש בכל אחד ואחד מישראל ואפי' [ואפילו] רשעים מלאים חרטות

and it does not say "with all your heart (libcha)," because there are two hearts. The level of the outer dimension is the natural love that is in each and every one of Israel; and even the wicked are full of regrets,

כי טבע כל איש ישראל למשוך אליו ית' לדבקה בו אלא מפני שהיא בבחי' חיצונית וטבעיות לבד for it is the nature of every Jew to be drawn to Him, may He be blessed, to cleave to Him. Only, because it is at the level of the outer dimension and of nature alone,

לכן יש מניעות כו' אבל עיקר התשובה בלב שהיא בחי' תשובה עילאה מעומקא דליבא ונקרא בחי' פנימיות הלב והוא ענין מ"ש ועמך כולם צדיקים.

there are therefore hindrances, etc. But the essence of teshuvah (return) is in the heart, which is the level of the higher teshuvah (teshuvah ila'ah), from the depth of the heart; and this is called the level of the inner dimension of the heart. And this is the meaning of what is written, "And your people are all righteous."

עמ"ש בביאור ע"פ מי יתנך כי צדיק כתמר יפרח מה תמר אין לו אלא לב אחד כו'.

See what is written in the explanation on the verse "Would that you were [as a brother to me]": that "The righteous one will flourish like a date palm": just as a date palm has only one heart, etc.

כמאמר כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד והוא מאמר השבטים שהיו מרכבת השכינה
ליעקב שהי' [שהיה] מרכבה לקוב"ה [לקודשא בריך הוא] כו'

As in the saying, "Just as in your heart there is only One, so in our heart there is only One." And this is the saying of the tribes, who were the chariot of the Shechinah (the Divine Presence) to Yaakov, who was a chariot to the Holy One, blessed be He, etc.

[ועמ"ש מזה ע"פ זכור דעמלק ומ"ש בביאור ע"פ אלה מסעי בענין יריחו עיר התמרים וע' מענין צדיק
כתמר יפרח ברבות פ' לך לך ר"פ מ"א במדבר ר"פ ג' ובזהר ח"א (דפ"ב א' דר"כ ע"ב).

[And see what is written on this on the verse "Remember" concerning Amalek, and what is written in the explanation on the verse "These are the journeys," on the subject of "Jericho, the city of date palms." And on the subject of "The righteous one will flourish like a date palm," see [Midrash] Rabbah on Parshas Lech Lecha, at the beginning of section 41, [and] on Bamidbar, at the beginning of section 3, and in the Zohar, Part I (page 82a; page 220b);

ח"ג [חלק ג'] (ד"י א' דרצ"ב סע"א [סוף עמוד א]). ולפ"ז [ולפי זה] י"ל [יש לומר] שזהו ענין מ"ש בשה"ש [בשיר השירים]
רבה ס"פ אני ישנה בענין תמתי ר' [רבין] ינאי אמר תאומתי כו'.

Part III (page 16a; page 292, end of side a).] Accordingly, it may be said that this is the meaning of what is written in Shir HaShirim Rabbah, at the end of the section "I sleep," on the subject of "my perfect one" (tamasi): Rabbi Yannai said, "my twin" (te'omasi), etc.

ועמ"ש ע"ז סד"ה ששים המה כו' אחת היא כו' בשם האריז"ל [האר"י זכרוננו לברכה] בזהר הרקיע ר"פ
בראשית ועיין בפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך תמר ובסה"מ [ובספר הדרת מלך] ס"י י"א.

And see what is written about this at the end of the discourse beginning "There are sixty," etc., "One is she," etc., in the name of the Arizal, of blessed memory, in Zohar HaRakia, at the beginning of Bereishis; and see the Pardes, in Erchei HaKinuyim, the entry "Tamar" (date palm), and Sefer Hadrass Melech, section 11.

וזהו שכתוב לבכתני באחת מעיניך. פ"י באחת משתי המדות הנ"ל במיוחדת שבהם דהיינו בחי' פנימיות
הנ"ל.

And this is [the meaning of] what is written, "You have captured my heart with one of your eyes": that is, with one of the two attributes mentioned above, the singular one among them, namely the level of the inner dimension mentioned above.

וזהו ענין כל עשיית [עשרת ימי תשובה] בבחי' פנימיות נקודת הלב להיות פכ"פ [פנים בפנים] כוי' למהוי אחד באחד כוי'.

And this is the theme of all the Ten Days of Teshuvah, at the level of the inner dimension of the point of the heart: to be face to face, etc., "to be one with One," etc.

וזהו ביום השלישי שהוא יוהכ"פ [יום הכפורים] יקימנו ונחיה לפניו לפניו דייקא בבחי' פנים הנ"ל (ועמ"ש סד"ה לבאר ענין יוהכ"פ [יום הכפורים] ובד"ה שובה ישראל עד):

And this is [the meaning of] "On the third day," which is Yom Kippur, "He will raise us up, and we shall live before Him": "before Him" (lefanav) precisely, at the level of "face" (panim) mentioned above. (And see what is written at the end of the discourse beginning "To explain the matter of Yom Kippur," and in the discourse beginning "Return, O Israel, unto [Havayah your G-d].")

2 ב ולהרחיב הביאור הנה כתיב עיני כל אליך ישברו. פי' עיני כל הוא כנ"י [כנסת ישראל] שנקרא כלה והיינו בזמן שהם בחי' לבבתי הנ"ל

2. To expand the explanation: it is written, "The eyes of all (kol) look hopefully to You." The meaning is: "the eyes of all" is the Community of Israel (Knesses Yisrael), which is called kallah (bride); that is, at the time when they are at the level of "You have captured my heart" mentioned above.

אבל כשחסר מהם בחי' זו מפני הפגם נקרא כל בלא הי'. (ועמ"ש מזה בד"ה עיני כל בפ' מטות).

But when this level is lacking in them because of a blemish, they are called kol (all), without the hei. (And see what is written on this in the discourse beginning "The eyes of all," in Parshas Matos.)

והיינו מפני פגם הברית שכן מצינו באברהם שאחר המילה ניתוסף לו אות הי' על שמו והיה שמך אברהם

That is, because of a blemish of the covenant; for so we find with Avraham, that after the circumcision the letter hei was added to his name: "And your name shall be Avraham."

(והי' זהו הי' עילאה שהיא פנימית הי' תתאה והיא בחי' פנימית הלב וכמ"ש בד"ה ושאתם מים ועוד כי הי' עילאה שרשה מלמעלה מעלה כמ"ש בד"ה ענין לך לך

(And this hei is the higher hei, which is the inner dimension of the lower hei, and it is the level of the inner dimension of the heart, as is explained in the discourse beginning "And you shall draw water." Moreover, the higher hei is rooted very high above, as is explained in the discourse beginning "The matter of Lech Lecha,"

והיינו מבחי' רצון העליון שלמעלה מהחכמה וזהו ענין פנימית הלב. ועמ"ש מענין פנימית הלב בד"ה והיה ביום ההוא יתקע)

that is, from the level of the Supernal Will, which is above Chochmah (wisdom); and this is the meaning of the inner dimension of the heart. And see what is written on the subject of the inner dimension of the heart in the discourse beginning "And it shall be on that day, [a great shofar] will be sounded.")

ולכן בפגמו נסתלק אות הה"א שהוא בחי' פנימית הלב הנ"ל ונעשה לכו כאבן ונטמטם שאינו יכול לפתוח לכו בשום אופן בעבודת ה'.

Therefore, when he blemishes it, the letter hei departs, which is the level of the inner dimension of the heart mentioned above, and his heart becomes like stone and stopped up, so that he cannot open his heart in any way in the service of G-d.

ולכן נרמז מילה בר"ת [בראשי תיבות] מי יעלה לנו השמימה. שמה שאמר לא בשמים היא. פי' שבחי' המשכת אלהות קרובה אל האדם. (ועמ"ש מזה סד"ה כי המצוה הזאת).

And therefore milah (circumcision) is alluded to in the initial letters of "Who will go up for us to heaven" (Mi Yaaleh Lanu Hashamaymah). For what it says, "It is not in heaven," means that the level of the drawing down of G-dliness is near to man. (And see what is written on this at the end of the discourse beginning "For this commandment.")

היינו כשאין בו פגם הברית אבל בפגמו נסתלק למעלה ובאמת מי יעלה לנו השמימה ונרמז בר"ת [בראשי תיבות] מילה וס"ת [וסופי תיבות] הוי'.

That is, when there is no blemish of the covenant in him; but when he blemishes it, [the G-dliness] withdraws above, and then truly, "Who will go up for us to heaven?" And milah is alluded to in the initial letters, and Havayah in the final letters.

כלומר שע"י שמירת אות הברית ממשיך בחי' הוי' עד סוף כל דרגין (ועמ"ש עוד מזה בד"ה בעצם היום הזה נמול אברהם. ועמ"ש ע"פ הזח"א [הזהר חלק א] ר"פ נח דנ"ט ע"ב כל מאן דנטר האי ברית כו')

That is to say, through guarding the sign of the covenant one draws the level of Havayah down to the end of all levels. (And see what is written further on this in the discourse beginning "On that very day Avraham was circumcised"; and see what is written on the Zohar, Part I, at the beginning of Parshas Noach, page 59b: "Whoever guards this covenant," etc.)

וכן כברית הלב נאמר ומלתם את ערלת לבבכם וכן כברית הלשון כת שקרנין כוי' הבלא דשקרא כוי'.

So too, regarding the covenant of the heart it is said, "And you shall circumcise the foreskin of your heart"; and so too regarding the covenant of the tongue: "the band of liars," etc., "the breath of falsehood," etc.

וכן המספר בגנות חבירו אפי' [אפילו] אומר אמת. וכמו שאמרז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] שלשה אמרו אמת ונטרדו מן העולם נחש ומרגלים ודואג.

And so too one who speaks disparagingly of his fellow, even if he says the truth, as our Sages, of blessed memory, said: "Three spoke the truth and were banished from the world: the serpent, the spies, and Doeg."

3 והענין כי הנה דבור הוא מלשון הנהגה והמשכה. וכמ"ש ידבר עמים תחתינו. וזהו ענין וידבר ה' אל משה שהמשיך רצונו וחכמתו ית' למטה כנ"ל הליכות עולם כוי'

The explanation is that dibbur (speech) is an expression of leading and drawing forth, as it is written, "He leads (yadber) peoples under us." And this is the meaning of "And Havayah spoke (vayed-aber) to Moshe": that He drew His will and His wisdom, may He be blessed, down below; as mentioned above, "the ways of the world," etc.

והמספר בגנות חבירו או דובר שקר הרי הבל היוצא מפיו הנה הוא הבל ורעות רוח תביר' [תבירא] דרוחא כוי' שמשבר ומפסיק כח וחיות רוח אלקים הנמשך אליו.

And one who speaks disparagingly of his fellow, or speaks falsehood: the breath (hevel) that goes out of his mouth is "vanity (hevel) and a striving after wind (re'us ruach)," "a breaking of the spirit," etc., for it breaks and cuts off the power and life-force of the spirit of G-d that is drawn to him.

4 ולכן אפי' [אפילו] עוסק בדברי תורה אח"כ הרי לימודו אינו נקרא בשם דבר ה' זו הלכה הליכות עולם כוי'.

Therefore, even if he engages in words of Torah afterwards, his study is not called by the name "the word of Havayah," "this is halachah," "the ways of the world," etc.

וכמ"ש ואשים דברי כפיך ואינו נקרא בשם דיבור כלל כי לא יגורך רע כתיב וכתוב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני וזהו שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] על המספר בגנות חבירו שהוא כאילו כופר בעיקר כלומר כאלו כופר

As it is written, "And I have put My words in your mouth"; and it is not called speech at all, for it is written, "Evil shall not dwell with You," and it is written, "One who speaks falsehoods shall not be established before My eyes." And this is what our Sages, of blessed memory, said about one who speaks disparagingly of his fellow, that it is as though he denies the Essence (kofer ba'ikar); that is to say, as though he denies

שהוא ית' עיקרא ושרשא דכל עלמין וממשיך עליו בחי' ערלת הלב החופפת על הברית הנ"ל:

that He, may He be blessed, is the Essence (ikara) and Root of all the worlds; and he draws upon himself the level of the foreskin of the heart, which covers over the covenant mentioned above.

5 ג ועצה היעוצה לזה הנה כתיב ואתה נותן להם את אכלם בעתו שהוא ית' הנותן ומעורר מלמעלה לבות
ב"א [בני אדם].

3. The counsel given for this: it is written, "And You give them their food in its time": He, may He be blessed, is the One who gives and who arouses from above the hearts of human beings.

וזהו בעתו. פי' בעת ושעה שיש לכל אדם שאין לך אדם שאין לו שעה שהוא בחי' התפלה שנקרא חיי שעה

And this is "in its time": that is, at the time and hour that every person has, for "there is no person who does not have his hour." This is the level of prayer, which is called "the life of the hour" (chayei sha'ah),

שהוא מלשון וישע אל הבל לשון ויפן שיש ביכולת כל אדם להפנות רצונו אל ההיפוך ממש
which is from the term "And He turned (vayisha) to Hevel," an expression of "and He turned" (vay- ifen): for it is in every person's power to turn his will to the very opposite.

(ועמ"ש מזה ע"פ מה יפו פעמיך ועמ"ש בביאור ע"פ שוש אשיש בענין כי הלבישני בגדי ישע).

(And see what is written on this on the verse "How beautiful are your steps," and see what is written in the explanation on the verse "I will greatly rejoice," on the subject of "For He has clothed me in garments of salvation (yesha).")

אך דו"ר [דחילו ורחימו] זו שמלמעלה צריך תחלה לבקש רחמים עליו עמ"ש סד"ה ויקרא משה בפ' תבא.

But this awe and love (dechilu u'rechimu) from above requires first asking for mercy upon him; see what is written at the end of the discourse beginning "And Moshe called," in Parshas Tavo.

וז"ש [וזהו שכתוב] עיני כל אליך ישברו. עיני כל פי' בחי' עינים שהם למעלה מהלב המשגיחים בו

And this is [the meaning of] what is written, "The eyes of all look hopefully to You." "The eyes of all": that is, the level of eyes, which are above the heart and watch over it

(ע"ד מ"ש בד"ה כי קרוב אליך הדבר בענין שהבחירה קודם לאהבה כו' ע"ש) אליך ישברו שהוא ענין התעוררות בחי' רחמים רבים

(along the lines of what is written in the discourse beginning "For the thing is very near to you," on the subject that choice precedes love, etc.; see there). "Look hopefully (yesaberu) to You": this is the arousal of the level of abundant mercy (rachamim rabbim),

דהיינו ע"י שיתבונן איך הוא נמשך ממקום גבוה מאד בחי' נקודת פנימיות הלב בחי' לבבתני אחותי כלה הנ"ל ותרד פלאים מטה מטה מאד והרחמנות ע"ז גדולה מאד ועמ"ש מזה בד"ה לא הביט און.

that is, through his contemplating how he is drawn from a very high place, the level of the point of the inner dimension of the heart, the level of "You have captured my heart, my sister, [my] bride" mentioned above, "and has come down wondrously," very, very far below; and the compassion over this is very great. And see what is written on this in the discourse beginning "He has not beheld iniquity."

והנה כתיב סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים. (ועמ"ש בד"ה כי ההרים ימושו). כי

Now, it is written, "Havayah supports all who fall, and straightens all who are bent over." (And see what is written in the discourse beginning "For the mountains may move.") For

הנה כתיב יגיע כפיך כי תאכל וכי' בזעת אפיך כו' דהיינו יגיעת בשר בלא לב ולא להטריד שכלו בעניני העולם ומי

it is written, "When you eat the labor of your hands," etc., [and] "By the sweat of your brow," etc.: that is, labor of the flesh without the heart, and not to burden one's mind with worldly matters. And one

שהוא עוסק בעניני העולם בכל מוחו ושכלו הנה הוא מוריד חב"ד [חכמה בינה ודעת] שלו למטה מטה ודומה כמו למשל אדם שכופך ראשו.

who is occupied with worldly matters with all his mind and intellect brings his Chochmah, Binah and Daas very, very far down, and is like, by way of analogy, a person who bends his head down.

ומזה יכול ליפול יותר שיפול גם ספקיקות על האמונה שהוא בחי' רגלים כמ"ש העמדת במרחב רגלי וכשיש לו ספיקות באמונה הוא נופל ממקום רגליו רק שיש לו רגלים מפני שישראל עצמן הם מאמינים כו' וכמ"ש במ"א

And from this he can fall further, so that doubts also befall [his] faith, which is the level of the feet, as it is written, "You have set my feet in a broad place." And when he has doubts in faith, he falls from the place of his feet; only, he [still] has feet, because Israel themselves are believers, etc., as is explained elsewhere.

ולכן נקרא בשם נפילה לבד (וע' בזהר פ' וישלח דקע"א א' ובפ' בראשית ד' ח' ריש ע"א)

And therefore it is called only by the name "falling." (And see the Zohar, Parshas Vayishlach, page 171a, and Parshas Bereishis, page 8, beginning of side a.)

והנה כל בחי' אלו סומך ה' ודוקא ע"י שעניני כל אליך ישברו ואז ואתה נותן כו' שנמשך מלמעלה י"ג מדות הרחמים שהם נקראים י"ג נהרין דאפרסמנא דכיא כו'

Now, all these levels "Havayah supports," and specifically through "The eyes of all look hopefully to You"; and then "And You give," etc.: that the Thirteen Attributes of Mercy are drawn down from above, which are called "the thirteen rivers of pure balsam," etc.

והוא עד"מ כמו נהר הנמשך והולך ומתפשט כך י"ג מדות אלו נמשכים והולכים ממקום גבוה ועליון מאד עד שמתפשטים למטה והם נק' מים טהורים שמכבסים העונות כמ"ש הרב כבסני מעוני.

And this is, by way of analogy, like a river that is drawn along, flowing on and spreading out: so these Thirteen Attributes are drawn and flow from a very high and lofty place until they spread out below. And they are called "pure waters," which wash away sins, as it is written, "Wash me thoroughly from my iniquity."

והנה כמו למשל נהר הנובע שמוצאו ממקום מעין כך י"ג מדות אלו נמשכים והולכים ממקור מים חיים בארא עמיקא דכולא אור א"ס ב"ה סתימא דכל סתימין (ועמ"ש מזה בפ' תבא בד"ה ויקרא אל משה).

And just as, by way of analogy, a flowing river has its source in the place of a spring, so these Thirteen Attributes are drawn and flow from the source of living waters, "the deep well of all," the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He, "the most hidden of all hidden." (And see what is written on this in Parshas Tavo, in the discourse beginning "And He called to Moshe.")

וזהו פותח את ידיך א"ת [אל תקרי] ידיך אלא יודיך שנפתחים בחי' יודין שהוא מקור הנובע שהוא עמוק שאינו מושג.

And this is [the meaning of] "You open Your hand (yadecha)": do not read yadecha (Your hand) but yudecha (Your yuds): that the level of the yuds is opened, which is the welling source, so deep that it cannot be grasped.

ולכן נק' בשם יו"ד ועמ"ש מענין היו"ד בד"ה ראה אנכי נותן ואז משביע לכל חי רצון.

Therefore it is called by the name yud; and see what is written on the subject of the yud in the discourse beginning "See, I set before you." And then "[You] satisfy every living thing [with] will (ratzon)."

פ"י לכל מקום שיש בו חיות ואפילו מעט מזער משביע וממשיך בחי' רצון שהוא ב' חי' מים טהורים הנ"ל

That is: to every place that has life-force in it, even a tiny bit, He gives satisfaction and draws down the level of will, which is the level of the pure waters mentioned above

(שנמשכים מבחי' רעוא דכל רעוין. וזהו ענין יחיינו כענין פותח כו' לכל חי כו'. ומבחי' היודין נמשך ומתפשט בבחי' ה' להיות מבחי' כל בחי' כלה ועמ"ש בפ' במדבר בד"ה וארשתיך לי כענין לבי וכשרי ירננו כו' ע"ש).

(which are drawn from the level of "the Will of all wills." And this is the meaning of "He will revive us," like "You open," etc., "every living thing," etc. And from the level of the yuds it is drawn and spreads into the level of hei, so that from the level of kol (all) there comes to be the level of kallah (bride). And see what is written in Parshas Bamidbar, in the discourse beginning "And I will betroth you to Me," on the subject of "My heart and my flesh sing out," etc.; see there.

ועוד יובן בענין פתיחו דיודיין שהיו"ד עם היותו בחי העלם יהיה מאיר בגילוי כמו ה' וזהו ע"ד שנתבאר לקמן בד"ה ביום השמיני עצרת גבי אני היום ילדתיך.

It may further be understood regarding the "opening of the yuds": that the yud, although it is the level of concealment, will shine in revelation like a hei. And this is along the lines of what is explained below in the discourse beginning "On the eighth day, an assembly," regarding "This day I have begotten you."

ועמ"ש בענין ומעין מבית ה' יצא יצא ולהיות נפתח בחינה זו הוא על ידי ההמשכה מלמעלה מעלה ועמ"ש בביאור ע"פ החלצו גבי או יחזיק במעווי יעשה שלום לי כו'

And see what is written on the subject of "And a spring shall come forth from the House of Havayah": "shall come forth." And for this level to be opened comes about through the drawing down from very high above. And see what is written in the explanation on the verse "Arm yourselves," regarding "Or let him take hold of My strength, [that] he may make peace with Me," etc.

ואפ"ל [ואפשר לומר] שע"ז בא הרמז בפסוק אני לדודי ודודי לי שהוא ר"ת [ראשי תיבות] אלול וס"ת [וסופי תיבות] ד' יודין היינו שאז הוא הארת פתיחו דיודין ועיין בשער היחודים פ"ז [פרק ז'] ובמ"ח ואז יכול לשוב בבחי פנימיות הלב מעומקא דליבא.

And one may say that this is what is alluded to in the verse "I am my beloved's and my beloved is mine," whose initial letters spell Elul and whose final letters are four yuds: that is, that then is the illumination of the "opening of the yuds." And see Sha'ar HaYichudim, chapter 7, and Mishnas Chassidim.) And then he can return at the level of the inner dimension of the heart, from the depth of the heart.

וזהו רצון פי' רעותא דליבא בחי' נקודה דליבא פנימיות לבו להיות לה' לבדו כתמר כו' וכמים הפנים כו' במס"נ [במסירות נפש] בפו"מ [בפועל ממש].

And this is "will": that is, "the desire of the heart" (re'usa deliba), the level of the point of the heart, the inner dimension of his heart, to be for G-d alone, like the date palm, etc., and "as water [reflects] the face," etc., with self-sacrifice (mesirus nefesh) in actual deed.

וזהו ממעמקים קראתיך ה' וכו' ממעמקים לשון רבים דהיינו ממקור חיי החיים שהוא בארא עמיקא דכולא ומעומק

And this is [the meaning of] "From the depths I have called You, Havayah," etc.: "depths," in the plural, that is, from the source of the Life of life, which is "the deep well of all," and from the depth

הלב בבחי' פנימיות הלב כמ"ש לכבתני אחותי כלה שיוכל להיות פב"פ [פנים בפנים] (ועמ"ש כה"ג [כהא' גוונא] בפ"י ושאתם כו' ממעיני מעיני תרי ע"ש):

of the heart, at the level of the inner dimension of the heart, as it is written, "You have captured my heart, my sister, [my] bride," so that it can be face to face. (And see what is written along these lines in the explanation of "And you shall draw," etc., "from the springs": "springs" means two; see there.)

6 ד אך המשכות בחי' רחמים רבים מתעורר מלמעלה מה שא"א להשיג ע"י אתערותא דלתתא. וזהו ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו פ"י בבחי' פנים הנ"ל

4. But the drawings down of the level of abundant mercy are aroused from above, which is something that cannot be attained through an arousal from below. And this is [the meaning of] "On the third day He will raise us up, and we shall live before Him": that is, at the level of "face" (panim) mentioned above

(והנה בחי' יומים י"ל [יש לומר] היינו בחי' סוכ"ע וממכ"ע [וממלא כל עלמין] עמ"ש בביאור ע"פ ואהיה אצלו אמון גבי שעשועים יום יום.

(Now, the level of "two days" may be explained as the levels of the light that encompasses all worlds (sovev kol almin) and the light that fills all worlds (memalei kol almin); see what is written in the explanation on the verse "And I was with Him as a nursling," regarding "delights, day by day."

והם המאירים בשני יו"ט [יום טוב] של ר"ה [ראש השנה] אך בחי' ביום השלישי זהו בחי' שלמעלה מעלה גם מבחי' סוכ"ע והוא המאיר ביוהכ"פ [ביום הכפורים] שנק' שבת שבתון ועמ"ש בדי"ה אני לדודי וגבי והחזירנו בתשובה שלימה לפניך.

And these are what shine on the two festival days of Rosh HaShanah. But the level of "on the third day" is a level far higher, even than the level of sovev kol almin, and it is what shines on Yom Kippur, which is called "a Shabbos of Shabbosos" (Shabbos Shabbason). And see what is written in the discourse beginning "I am my beloved's," and regarding "And bring us back in complete teshuvah before You."

וזוהו ונחיה לפניו ועמ"ש בביאור ע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו בענין ג' פעמים קדוש ומשם יובן ענין ביום השלישי. ועיי' באדר"ז [באדרא זוטא] (דרפ"ח סע"א [סוף עמוד א])

And this is "and we shall live before Him." And see what is written in the explanation on the verse "After Havayah your G-d shall you walk," on the subject of the three times "holy," and from there the meaning of "on the third day" will be understood. And see the Idra Zuta (page 288, end of side a):

תלת רישין אינון וי"ל [ויש לומר] שזהו בי יו"ט [יום טוב] של ר"ה [ראש השנה] שכל אי נק' ראש והבחינה היותר עליונה זהו יוהכ"פ [יום הכפורים] שנק' ג"כ ראש השנה (ביחזקאל רס"י [ויש סימן מ"ם])

"There are three heads." And it may be said that these are the two festival days of Rosh HaShanah, each of which is called a "head" (rosh), and the highest level is Yom Kippur, which is also called "Rosh HaShanah" (in Ezekiel, beginning of chapter 40),

כדפי' בס"ח [בספר חסידים] (סי' רנ"ח) ובתוספת בנדרים (דכ"ג) ועמ"ש בד"ה מה טובו בענין ג' בחי' שישי בתשובה. הא' להיות סור מרע.

as explained in Sefer Chassidim (section 258) and in Tosafos on Nedarim (page 23). And see what is written in the discourse beginning "How goodly" on the subject of the three levels that there are in teshuvah (return): the first, to "turn away from evil";

הב' בבחי' ועשה טוב. הג' בענין עסק התורה והוא נגד ג' בחי' נר"נ [נפש רוח נשמה] ועיי' בע"ח [בעץ חיים] שער א"א פ"ד הם בחינות נר"נ [נפש רוח נשמה] כו'.

the second, at the level of "and do good"; the third, regarding occupation with Torah. And this corresponds to the three levels of nefesh, ruach and neshamah. And see Etz Chaim, Sha'ar Arich Anpin, chapter 4: "they are the levels of nefesh, ruach and neshamah," etc.

7 והנה במתן תורה כתיב ג"כ ביום השלישי וכן יוהכ"פ [יום הכפורים] שהוא בחינת ביום השלישי ניתנו בו לוחות אחרונות.

Now, at the Giving of the Torah, too, it is written, "on the third day"; and likewise Yom Kippur, which is the level of "on the third day": the second Tablets were given on it.

ועיין ברבות וירא ר"פ נ"ו ע"פ ביום השלישי וישא אברהם את עיניו כו' ובאסתר ס"פ ויאמר לה המלך מה לך אסתר.

And see [Midrash] Rabbah on Vayera, at the beginning of section 56, on the verse "On the third day Avraham lifted up his eyes," etc., and on Esther, at the end of the section "And the king said to her, 'What is with you, Esther?'"

והנה בפ"י ונחיה לפניו יובן עוד ע"ד מ"ש בביאור ע"פ כי כאשר השמים החדשים כו' בענין עומדים לפני תמיד ע"ש.

Now, the meaning of "and we shall live before Him" will be further understood along the lines of what is written in the explanation on the verse "For as the new heavens," etc., on the subject of "standing before Me" always; see there.

וזהו ע"ד מ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] בפ' תשא (בדף קפ"ח ע"ב) והנה אין ספק כו' להאיר בו הפנימית כו' ע"ש וע"ש בפ"י קום בתולת ישראל. ועד"ז יובן ג"כ ענין יקימנו.

And this is along the lines of what the Ramaz writes on Parshas Tisa (on page 188b): "Now, there is no doubt," etc., "to illuminate in it the inner dimension," etc.; see there. And see there on the meaning of "Rise, virgin of Israel." And in the same way the meaning of "He will raise us up" will also be understood.

ועמ"ש בביאור ע"פ יונתי בענין קומי לך ובענין הראיני את מראיך כו' וע' בזה"א [בזהר חלק א] ויחי (דרל"ז ב') ע"פ מי יקמנו כד"א [כמה דאת אמר] מי ירפא לך.

And see what is written in the explanation on the verse "My dove," on the subject of "Arise, go forth," and on the subject of "Let me see your countenance," etc. And see the Zohar, Part I, Vayechi (page 237b), on the verse "Who (mi) will raise him up," as it says, "Who (mi) will heal you";

והוא איהו עלמא עילאה ועמ"ש ע"פ אדי מי יעמוד בביאור ע"פ ועתה יגדל נא. וזהו ביום השלישי יקימנו וכנ"ל והיינו ע"י

and it is the higher world. And see what is written on the verse "Ado-nai, who (mi) will stand," in the explanation on the verse "And now, I pray, let [the strength] be great." And this is "On the third day He will raise us up," as mentioned above. And that is through

כי ונדעה נרדפה לדעת את ה' כשחר נכון מוצאו ויבא כגשם לנו כו' (בגמרא נזכר פסוק זה פ"ק [פרק

קמא] דברכות) (ד"ו ע"ב) פ"ק [פרק קמא] דתענית (ד"ד א')

[the fact] that “we shall know, we shall pursue to know Havayah; His going forth is as sure as the dawn, and He will come to us like the rain,” etc. (in the Gemara this verse is mentioned in the first chapter of Berachos) (page 6b), the first chapter of Taanis (page 4a),

וברכות פ' תבא ובשה"ש [ובשיר השירים] בפסוק שימני כחותם ובזח"ג [ובזהר חלק ג] בפ' ויקרא (דכ"א ע"ב) ובפ' נשא (דקמ"ח א') וע"ש ר"פ שלח דקנ"ו ב' ע"פ ידעת השחר מקומו ע"ש.

and in [Midrash] Rabbah on Parshas Tavo, and on Shir HaShirim on the verse “Set me as a seal,” and in the Zohar, Part III, Parshas Vayikra (page 21b) and Parshas Naso (page 148a); and see there, at the beginning of Parshas Sh'lach, page 156b, on the verse “Have you made the dawn know its place?”; see there.

וע"ש ר"פ תרומה דף קכ"ז ע"ב ע"פ הנשקפה כמו שחר ובפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] שם ובפ' אמור (דק"ד ע"א) יעקב אמר אז יבקע כשחר אורך כו' ועמ"ש ע"ז בד"ה

And see there, at the beginning of Parshas Terumah, page 127b, on the verse “that looks forth like the dawn,” and in the Ramaz's commentary there; and in Parshas Emor (page 104a): “Yaakov said, ‘Then shall your light break forth like the dawn,’” etc. And see what is written about this in the discourse beginning

להבין ענין משמח חתן ופ"י שיתבונן כמו למשל עמוד השחר שמאיר ממזרח שמש שהשמש היא תחת הארץ ובוקע ומאיר עליו בשחר שהנה חומר הארץ מפ סיק בין השמש ובינינו.

“To understand the matter of ‘who gladdens the groom.’” And the meaning is that he should contemplate, as for example the break of dawn, which shines from the rising of the sun while the sun is beneath the earth, and breaks through and shines upon it at dawn: for the matter of the earth interposes between the sun and us.

כך חומריות הגוף מפסיק בין הארת פנים הנמשכת מאור א"ס ב"ה עלינו וע"ז מעורר רחמים רבים

So too, the physicality of the body interposes between us and the illumination of the Face that is drawn upon us from the Infinite Light (Or Ein Sof), blessed be He; and through this he arouses abundant mercy,

דהיינו ע"י שישים אל לבו רחוקו מאור פני ה' שהוא כמו הענן המחשיך כו' מסך מבדיל כו'

that is, by taking to heart his distance from the light of G-d's countenance, which is like the cloud that darkens, etc., a dividing screen, etc.

ואזי מרחוק הי' נראה ויבא כגשם לנו בחיי מים טהורים כו' וכמ"ש מזה בד"ה האזינו השמים גבי יערוף כמטר לקחי ע"ש.

And then, "From afar Havayah appeared," and "He will come to us like the rain," the level of pure waters, etc., as is explained on this in the discourse beginning "Listen, O heavens," regarding "My teaching shall drop as the rain"; see there.

אך הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] שכנ"י [שכנסת ישראל] שאלה שלא כהוגן ויבא כגשם לנו והשיבה הקב"ה כהוגן אהיה כטל לישראל.

However, our Sages, of blessed memory, said that the Community of Israel asked improperly, "And He will come to us like the rain," and the Holy One, blessed be He, answered her properly, "I will be like the dew to Israel."

8 והענין כי הנה באמת יש מקום לעורר רחמים רבים אף גם אין אין מסך מבדיל בינינו למקום והוא בחי' טל שגם הוא בחי' רחמים.

The explanation is that in truth there is room to arouse abundant mercy even when there is no dividing screen between us and the Omnipresent; and this is the level of dew, which is also the level of mercy.

וכמ"ש בפ' עקב בד"ה ויאכילך את המן. והוא יורד בלתי עננים רק שהוא בלילה בהסתלקות אור השמש כך כביכול

As is explained in Parshas Eikev, in the discourse beginning "And He fed you the manna." And [dew] comes down without clouds, only it is at night, when the light of the sun has withdrawn. So too, as it were,

הנה כתיב כי שמש ומגן הוי' אלקים ששם אלקים הוא מגן לשם הוי' כמ"ש במ"א

it is written, "For a sun and a shield is Havayah Elokim": the Name Elokim is a shield for the Name Havayah, as is explained elsewhere

(בד"ה ואתה תצוה כו' בפ"י מחוץ לפרוכת ולכן שייך רחמנות אפילו על עולמות עליונים שגם הם רחוקים מאור פני הוי' מחמת ששם אלקים הוא מגן ונרתק המסתיר כו'.

(in the discourse beginning "And you shall command," etc., on the meaning of "outside the curtain." Therefore compassion applies even to the higher worlds, for they too are distant from the light of the face of Havayah, because the Name Elokim is a shield and a sheath that conceals, etc.

והו ענין מדת לילה הסתלקות אור השמש כו' ועמ"ש בד"ה כי ההרים ימושו בפי' מרחם על הבריות.

And this is the meaning of the attribute of night, the withdrawal of the light of the sun, etc. And see what is written in the discourse beginning "For the mountains may move," on the meaning of "who has compassion on the creatures."

ועמ"ש בפי' במדבר סד"ה וידבר כו' שאו כו' בענין למשפחותם לבית אבותם כו' ועמ"ש בד"ה אני ישנה בפי' שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה).

And see what is written in Parshas Bamidbar, at the end of the discourse beginning "And He spoke," etc., "Take," etc., on the subject of "by their families, by their fathers' houses," etc. And see what is written in the discourse beginning "I sleep," on the meaning of "for my head is filled with dew, my locks with the drops of the night.")

וזהו ומל ה' אלקיך את לבבך כי שני שמות אלו הם המולים בחי' הלבב להיות בחי' לב אחד וכו':

And this is [the meaning of] "And Havayah your G-d (Elokecha) will circumcise your heart (lev-avcha)": for these two Names are what circumcise the level of the levav, so that it becomes the level of one heart, etc.

LikuteiTorah.com
THE CHASSIDISHE PARSHA

About this edition

This edition contains the Hebrew text and the English translation.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0.

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication Society and likuteitorah.com.
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

English translation: prepared for likuteitorah.com with AI assistance (claude-code/opus-5.5) and checked against the Hebrew and against Sefaria; not yet reviewed by a human editor. Please check anything important against the Hebrew.

The Rebbe asked that the maamarim of the week's parsha, the "Chassidishe Parsha," be learned during that week, spread over its seven days (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). Why learn it, and the Rebbe's brachos: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

A free, non-commercial project; nothing here is sold. Not affiliated with Kehot, Sefaria or the Lubavitch Library. © likuteitorah.com

From likuteitorah.com/likutei-torah/rosh-hashanah/

DEDICATED IN HONOR OF

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

Dedicated in honor of the Rebbe's father, Reb Levi Yitzchok